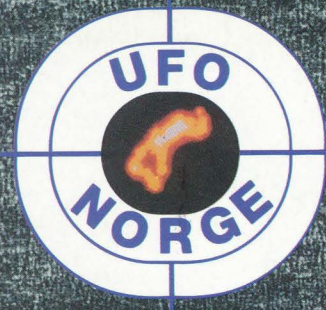

UFO

NORGES ENESTE SPESIALTIDSSKRIFT OM UFO-FENOMENET NR. 3/4 - 1997 16. ÅRGANG

Ny våkenatt i Mandal

**Nye bilder
av Mars
ansiktet**

**Videobilde
fra bunnen
av Namsen-
fjorden**

Et russisk Roswell?

ABONNEMENT KR. 150,- PR. ÅR

UTGITT AV UFO-NORGE

LØSSALG KR. 90,-

TIDSSKRIFTET UFO NR. 3-4 1997 - 16. ÅRGANG

Logoen til venstre
viser et bilde tatt av
Hessdalsfenomenet i
1984.

Utgitt av UFO-NORGE
- en landsomfattende organisasjon

ISSN 977080017500

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av organisasjonen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til abonnentene og offentligheten.

Redaksjon

Ansvarlig redaktør:

Mentz D. Kaarbø
Strandgt. 221
5004 Bergen
Tlf.: 55 23 17 59 Mobiltlf.: 946 18 768

Redaksjonsråd:

Komitéen - se under daglig ledelse

Innlevering av stoff:

Per Ottesen
Byreveien 95
2640 Vinstra
Tlf.: 61 29 07 52

Redaktør UFO-Norway News

Mentz D. Kaarbø
Strandgt. 221
5004 Bergen
Tlf.: 55 23 17 59 Mobiltlf.: 946 18 768
e-post: mentz@bgnett.no

Abonnement

Tidsskriftet UFO utkommer med 4 numre i året. Abonnement
koster for 1998 kr. 150,-.
Beløpet betales enkelt over postgiro.
Postgirokontonummer: 0809 3 07 08 10

Abonnementsadresse: UFO-NORGES Internett-sider:
UFO-NORGE <http://www.ufo.no>
Postboks 1155
5001 Bergen

Copyright UFO-NORGE 1998

Innholdet i UFO kan gjengis med inntil 50 ord fra hver
artikkel uten spesiell avtale, forutsatt at full kildeangivelse
er gitt. Ytterligere gjengivelse av stoff kun etter skriftlig
avtale med UFO-NORGE.

De i UFO offentliggjorte artikler fremstår som bidrag til
kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenet og utforsk-
ningen av dette, uten at organisasjonen UFO-NORGE eller
bladets redaksjon er ansvarlige for, eller nødvendigvis
delar de fremsatte meninger.

Organisasjonsoversikt for UFO-NORGE

Daglig ledelse (Komitéen):

Ole Jonny Brønne
Mentz D. Kaarbø
Per Ottesen
Odd-Gunnar Røed
Erling Strand

Informasjons-, kontaktadresse og rapportsentral

UFO-NORGE
v/Odd-Gunnar Røed
Postboks 124
3140 Borgheim e-post: unroed@online.no
Tlf.: 33 38 65 00 m. automatisk tlf. svarer Fax: 33 38 33 68
Mobiltlf.: 917 93 210 Postgirokontonr.: 0826 0 50 50 50

Avdelinger og ledere:

UFO-NORGE Øst

Ole Jonny Brønne
Bygdøy Allé 117 B
0273 Oslo
Tlf.: 22 54 99 49
Mobiltlf.: 913 19 203
e-post: ole.jonny.branne@cinet.no

UFO-NORGE Sør - representant

Pål Reimund Skjold
Postboks 550
440 Madla
Tlf.: 51 55 68 74

UFO-NORGE Midt

Arnulf Løken
Engveien 6 C
7600 Levanger
Tlf.: 74 08 28 02

Informasjonsutsendelse

Frank Lie
Granveien 6 B
3115 Tønsberg
Tlf.: 33 31 34 57
e-post: franlie@online.no

UFO-NORGE Vest

Finn W. Kalvik
Postboks 1155
5001 Bergen
Tlf.: 55 28 01 26

PROJECT HESSDALEN

v/Erling P. Strand
Bukholmveien
Ullerøy
1747 Skjeberg
Tlf.: 69 16 96 00
Postgirokontonr.:
0809 4 02 23 56
e-post: erling.p.strand@hiof.no

UFO-NORGE Nord

Leif Norman Solhaug
Indre-Sand
8387 Fredvang
Tlf./fax: 76 09 40 02
Mobiltlf.: 948 13 556

Trykk:

Horjen Libris,
avd. Trykkeri, Flekkefjord

Illustrasjoner:

Carsten Bjørndal
Dramsveien 97, 9010 Tromsø
Tlf.: 77 68 12 37

Oversikt over lokalgrupper tilsluttet UFO-NORGE

UFO-TØNSBERG

Røsselgata 15
3140 Borgheim
Mobiltlf.: 922 88 289 (dagtid); 33 32 16 64 (kveld)

UFO-SANDEFJORD

Østerøyveien 401
3234 Sandefjord
Tlf.: 33 45 07 26

UFO-ROGALAND

Postboks 510
4301 Sandnes
Tlf.: 51 67 35 64

UFO-STAVANGER

Postboks 550
4040 Madla
Tlf.: 51 55 08 08

UFO I NORD

v/Reiel Pedersen
Rubbeldalsveien 8
9990 Båtsfjord

ASTRONOMI

Jan Qvam
Fløyveien 47
3080 Holmestrand
Tlf.: 33 05 23 64

AFGM

c/o Ole Morten Vestby
Stasjonsveien 92
1746 Skjeberg
Tlf.: 69 16 83 07

Vi oppfordrer våre abonnenter til
snarest mulig å sende melding om
adresseforandring til vår abonne-
mentsadresse ved endring av bo-
pel.

... FRA REDAKSJONEN

Velkommen til nr. 3-4 1997, for anledningen et dobbeltnummer i den hensikt å (etterhvert) komme noenlunde ajour i vårt særdeles traurige utgivelsesregime. I dette ettersleng av 97-årgangen tar vi for oss flere aktuelle saker, først og fremst resultatet av dykket med minubåt i Sundsråsa, Namsenfjorden. Som sikkert de fleste av leserne har fått med seg, ble dette programmet i "Brennpunkt"-serien, NRK 1 sendt i begynnelsen av desember i fjor, og fikk rimelig bra omtale også i kretser utenfor UFO-miljøet. Vår artikkel begynner på side 14 i dette nummer.

I de senere år er vi blitt gjort kjent med flere observasjoner i tilliggende områder, spesielt rundt Bangsund, som ligger vel en mil sør for Namsos. Vår medarbeider Arnulf Løken har undersøkt også denne saken og bringer en rapport på side 19 og utover. Artikkelen utgjør første del i en serie.

Vi har også fått med oss at romsonden Mars Global Surveyor endelig fikk tatt

det etterlengtede bildet av det myteomspunne "Mars-ansiktet". Hva som kom frem på dette, antas det at mange av leserne er kjent med. Det henvises likevel til fotos på forsiden på dette nummer, samt side 63 der vår medarbeider John-Erik Hove presenter saken.

Allerede nå (i skrivende stund, snaut 14 dager etter det første MGS bildet ble offentliggjort) er det imidlertid tegn som tyder på at debatten ikke vil dø hen - tvert imot. Både Richard Hoagland og flere andre i kretsen rundt ham tviholder fremdeles på at både "ansikts-formasjonen" og andre overflatetrekk i Cydonia-området (blant annet de av MGS nettopp avbildede "pyramidene") må være kunstige.

Neste nummer, som vi håper å få ut i juli (1998!), vil bli et jubileumsnummer. Det er i år 25 år siden UFO-NORGE ble stiftet, det vil si dens forløper Norsk UFO Center. Sommeren 1973 slo flere lokale UFO-foreninger seg sammen under dette navnet og dannet den første

norske landsomfattende UFO-organisasjonen.

I de 10 første årene, mellom 1973 og 1982, ble det utgitt flere tidsskrift parallelt, blant disse var *Norsk UFO Forum* og *Rapportnytt*. I det kommende jubileumsnummeret (også et dobbeltnummer!) vil vi bringe artikler, klipp og andre høydepunkter fra både de nevnte magasiner og andre publikasjoner, helt fra begynnelsen og frem til i dag.

Avslutningsvis vil vi oppfordre alle våre tålmodige lesere til å nok en gang å fornye sine respektive abonnement på *UFO* via vedlagte innbetalingsblankett. På tross av vårt lurvete rykte som utgi-vere, setter vi svært stor pris på dem som fortsatt henger med og støtter det eneste UFO-tidsskriftet i Norge.

Mentz Kaarbø
mentz@bgnett.no

INNHOOLD	SIDE
Leder	3
Rapportnytt	4
Namsenfjorden - mysteriet løst?	14
UFO-observasjoner over Bergen!	16
UFO-observasjoner over Bangsund i Nord-Trøndelag	19
SUFOIs UFO-konferanse 1997	23
Internasjonal BUFORA-konferanse Del 2	24
Roswell - 50 år etter	27
Sannheten om Roswell?	32
UFOer, romskip og ufologi	34
Astronomi	36
Lunar Prospector finner vann på Månen	38
Leserbrev	39
Bokanmeldelser	41
USAs flyvåpen løy om UFO-rapporter	46
Asteroide på kollisjonskurs med Jorden?	48
Presseklipp	50
Visjoner om et befolket univers	57
Ny forskning sår tvil om liv på Mars	58
Mars ansiktet fotografert	63
Et russisk Roswell?	64
Intervju med Hilary Evans	67
Slik ble «Men in Black» født	69

RAPPORTNYTT

Ved Odd-Gunnar Røed

Rapportsentralen kommer her med en ny oversikt over norske observasjoner, etter å ha tatt en pause siden september i fjor (nr. 1 1997). Det er stadig mange mennesker som ser uforklarlige fenomener og antallet innkomne rapporter har vært relativt høyt det siste drøye halvåret. Det forventes også at flere vil bli mottatt i løpet av de neste par måneder.

Observasjonskategorier

NL - Nocturnal Lights - fenomener observert om natten, ofte som lyspunkt eller med begrenset vinkeldiameter (relativ utstrekning mindre enn fullmånen)

DD - Daylight Discs - fenomener observert i dagslys, ofte med klart avgrenset form

CE-1 - Nærkontakt av 1. grad - fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold

CE-2 - Nærkontakt av 2. grad - fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold og som etterlater seg fysiske spor

CE-3 - Nærkontakt av 3. grad - fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold, med levende vesener («humanoider») i samband med dette.

CE-4 - Nærkontakt av 4. grad - samme som CE-3; i tillegg blir observatøren(e) utsatt for «kidnapping» eller «bortførelse» mot sin vilje.

Gudrun Hojem Hansen i vinduet og så på en klar stjernehimmel. Det var rundt midnatt og på østhimmelen så hun en «stjerne» som beveget seg voldsomt hurtig fra øst mot nord og tilbake igjen. «Stjernen» hadde helt vannrett bane der den fór fram og tilbake i noen minutter. Plutselig, fra øst, kom «stjernen» rett mot observatøren. Den hadde da en rett kurs fra øst mot vest. Farten avtok og «gjenstanden» kom sigende i luften over byskolen og ned mot Levangersundet.

Hun kunne tydelig se en rekke med vinduer. Disse var kvadratiske med avrundede hjørner. Det var lys i vinduene, ellers var gjenstanden sort. Lysene

RAPPORTOVERSIKT

Neset ved Levanger

Dato: En Langfredag i årene 1970-75.

Tidspunkt: Om natten

Varighet: Ca. 10 minutter

Farge: Sort med gulhvite lys

Lyd: Susende

Type: NL - med detaljer

Natt til langfredag, en påske i årene mellom 1970 og 1975, sto observatøren

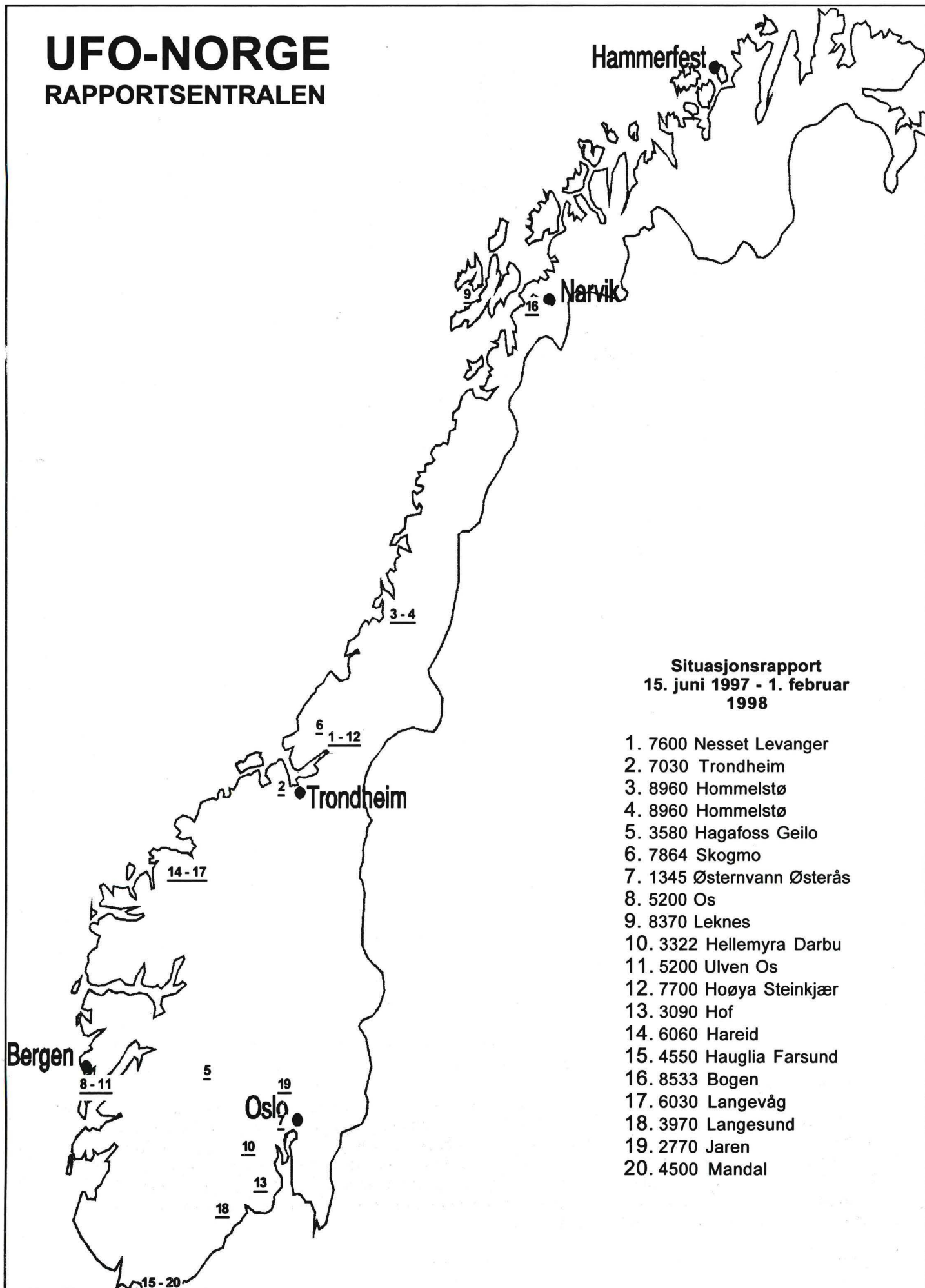
Oversikt over de viktigste observasjonene som er registrert i tiden 15. juni 1997 til 31. januar 1998. Rapporter hvor observasjonsstedet er merket med *, er omtalt i artikkelen.

NNT = Norsk normaltid; NST = Norsk sommertid.

Observasjonsdato	Begynnels-tidspunkt	Varighet	Observasjonssted	Ant. vitn.	Beskrivelse	Eventuell identifika.
1970-75	Om natten	10 min.	7600 Neset	1	Sort gjenstand	
Jan/feb 86'	Kveld	?	2890 Svilosen	Flere	Oppløst gjenstand	
Des. 1992	Ca. 18.00 NNT	4 t	7030 Trondheim	min. 5	Lysende objekt	
Høst 1994	Flere ganger	Over tid	8960 Hommelstø*	1-3	Blått lys	
Feb. 1995	23.00 NNT	30 min.	8960 Hommelstø*	3	Blend. hvitt	
Høst 1995	Natt	15 min.	3580 Hagafoss	2	Lysende gulhvitt	
08.04.96	23.00 NST	5 sek.	7864 Skogmo	3	Grå-gulorange	
26.05.96	18.00 NST	15 min.	1345 Østerås*	1	Ballonglignende obj.	Ballong?
26.09.96	20.20 NST	20 min.	5200 Os	1	Orangerød	
Feb. 1997	Kveld	38 sek.	8370 Leknes*	1	2 lys i formasjon	
01.03.97	20.30 NNT	5 sek.	Hedlemyra v. Darbu*	2	Lysende blåhvitt kule	Rakett?
29.05.97	01.15 NST	få sek.	5200 Ulven v. Os	1	Lysende	
31.05.97	22.30 NST	5 sek.	Hoøya v. Steinkjer*	2	10-15 objekter i formasjon	
18.07.97	00.40 NST	1 t 50 min.	Hof i Vestfold*	5	Lynglimt m. «søkelys»	
30.07.97	Om kvelden	2-3 min.	Rise v. Hareid*	2	«Liggende måne»	Månen?
07.08.97	Ca. 21.00-22.00	Ca. 2 min.	4550 Hauglia	2	Gulhvitt obj.	
20.08.97	Ca. 20.30 NST	10 min.	8533 Bogen	1	Metallisk	
28.08.97	00.14 NST	7-8 sek.	6030 Langevåg*	1	Stort obj. m. lys	
27.09.97	Ca. 23.00 NST	5-10 sek.	3970 Langesund	1	Hvit	
12.10.97	21.30 NST	1 t 30 min.	Jaren v. Randsfjorden*	1	7 (?) obj. m. «oppvisning»	
29.12.97	Kveld	2-3 min.	6060 Hareid	2	Blåhvitt-rød	
29.01.98	03.30 NNT	2 t 50 min.	4500 Mandal*	2	Gulhvite kuler	

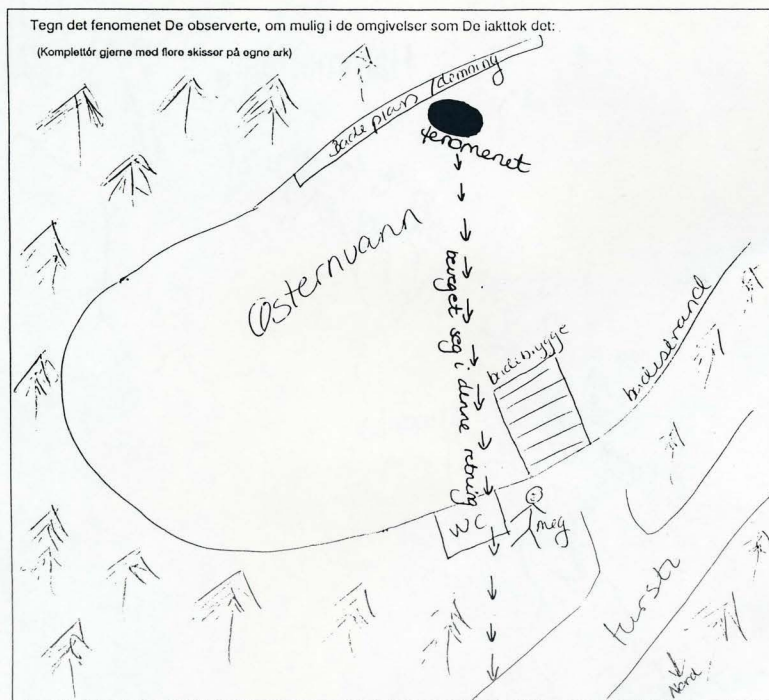
UFO-NORGE

RAPPORTSENTRALEN

Situasjonsrapport
15. juni 1997 - 1. februar
1998

1. 7600 Nesset Levanger
2. 7030 Trondheim
3. 8960 Hommelstø
4. 8960 Hommelstø
5. 3580 Hagafoss Geilo
6. 7864 Skogmo
7. 1345 Østervann Østerås
8. 5200 Os
9. 8370 Leknes
10. 3322 Hellemyra Darbu
11. 5200 Ulven Os
12. 7700 Høya Steinkjær
13. 3090 Hof
14. 6060 Hareid
15. 4550 Hauglia Farsund
16. 8533 Bogen
17. 6030 Langevåg
18. 3970 Langesund
19. 2770 Jaren
20. 4500 Mandal

i vinduene sluknet da gjenstanden var over byen. Gudrun ble forundret over at hun ikke registrerte når de slukket!

Da gjenstanden kom sigende over skolen og ned mot Levangersundet, kunne observatøren høre en susende lyd. Deretter fortsatte den opp sundet i vestlig retning og ut av syne. Hun så på gjenstanden gjennom kikkert i siste fase av observasjonen. Gudrun Hojem Hansen presiserer at gjenstanden ikke

hadde vinger eller noen kjent flymotor. Lyset i vinduene hadde samme farvetone som vanlige lyspærer, gulhvit.

Hun anslo lengden av gjenstanden til halve Levanger byskole, noe som tilsvarer ca. 15 meter. Avstanden ble ved måling beregnet til 700 meter.

Observatøren får de beste skussmål av vår etterforsker Arnulf Løken.

Se illustrasjon på side 7.

Østervann, Eiksmarka ved Oslo

Dato: 26. mai 1996

Tidspunkt: Ca. kl. 18.00

Varighet: 15 minutter

Farge: Sort eller mørk brun

Lyd: Ingen

Type: CE-1

Observatøren Nina Karud gikk tur til Østervann i Bærum en søndag ettermiddag: «Oppe ved vannet sto jeg og så opp mot himmelen da jeg plutselig ble oppmerksom på noe jeg først trodde var en gassballong. Den befant seg 50-100 meter oppe i luften, på andre siden av vannet. Men i motsetning til en gassballong, steg den ikke til værs. Denne gjenstanden «skled» sakte over vannet i retning der jeg sto og videre forbi meg. Den holdt samme høyde, retning og fart hele tiden. Den gikk noen meter over tretoppene. Jeg vet ikke hvor den forsvant videre, da jeg dessverre var nødt til å dra tilbake. Fenomenet lignet som sagt først på en ballong. Men da den kom nærmere, var den mer oval enn rund, og den hadde ingen tråd som en gassballong ville hatt. Den var mørk, brun eller sort. Ingen lyd, lys eller lignende ble observert. Den var ca. 2-3 meter lang og 1 meter bred. Det var vindstille.»

UFO-NORGE synes også det rapporterte fenomen kan ligne på en ballong. Nå er ballonger av denne størrelsen

HOMMELSTØ 1994-95

Det har skjedd en del merkelige ting i området rundt Hommelstø sør på Helgeland, der observatøren Heidi Gråwe bor. Vi lar henne selv beskrive noe av det hun har opplevd:

«Dette fenomenet skjedde på sør Helgeland høsten 1994, da jeg hadde kjøpt et småbruk der. Eiendommen ligger litt for seg selv og har ingen utebelysning. Den består av et tilnærmet firkantet areal på 30 mål.

Utover høsten begynte det å «lyne» i det ene området av eiendommen. Lynene lå like over bakken og rakk ca. 25 meter opp i lufta. De var blå av farge, sterke og klare som man ser i elektriske utladninger. De hadde ingen sammenheng med været eller tidspunkt på døgnet. Av og til kom de hver kveld og andre ganger i et glimt med en ukes mellomrom. De lyste godt opp og vi kunne merke dem også da vi var inne. De kunne ikke sammenlignes med værglimt, kulelyn eller vanlige lyn. Etterhvert flyttet lynet seg videre, hele tiden i ytterkanten av eiendommen min. De ble også større, klarere og sterkere i fargen, og hadde til slutt (etter fem måneder) omkranset eiendommen».

Stort blått lyn

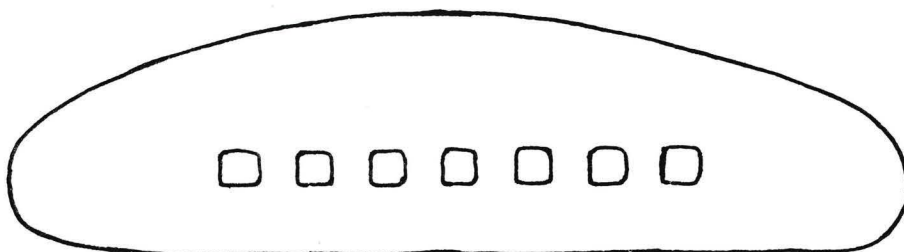
«I løpet av de første månedene fikk jeg en sterk følelse av at det dreide seg om en utrenskning av jordsmonnet uten å kunne forklare hvorfor. Det hele endte i februar 1995 med et enormt stort, ca. 300 meter langt og 30 meter høyt, skarpt, blått lyn. Dette ble stående å vibrere og blinke slik at området ble badet i blått lys. Hele opplevelsen pågikk i ca. 15 minutter.

Vi var tre voksne som så dette fenomenet. Natten var stjerneklar og vindstille, noe som gjorde opplevelsen ekstra vakker. Noen dager senere, ca. klokken 23.00 var området igjen kraftig opplyst. Denne gangen av et meget sterkt hvitt lys. Da jeg kikket ut av vinduet for å finne ut hvor lyset kom fra, hang det et UFO 100 meter fra huset, 50 meter over bakken. Den sendte en lyssøyle ned på marken og fra da av husket jeg ingenting. Den var på størrelse med Månen og viste seg bare som meget sterkt hvitt lys», avslutter Heidi Gråwe.

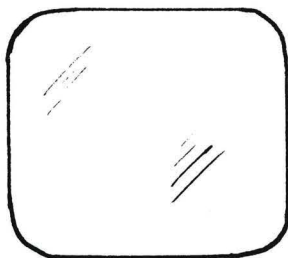
Om noen av leserne har kommentarer til det «blå lynet», ønsker hun å komme i forbindelse med vedkommende. UFO-NORGE kan formidle videre kontakt.

Tegn det fenomenet De observerte, om mulig i de omgivelser som De iakttok det:

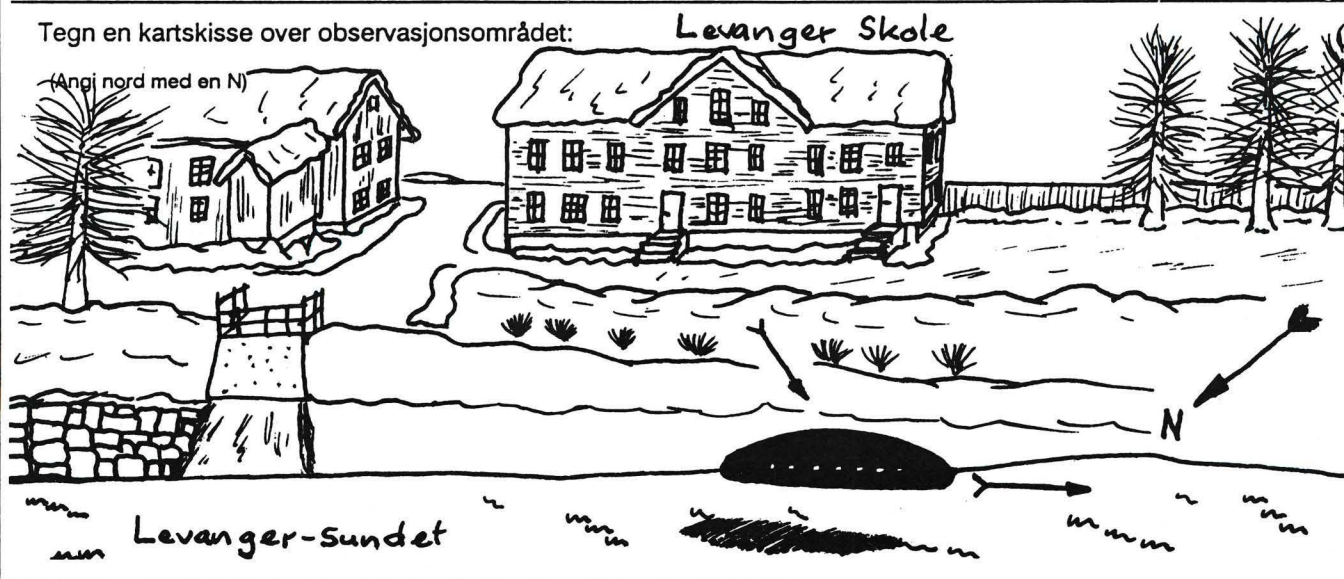
(Komplettér gjerne med flere skisser på egne ark)

Skisse av vindu: Dette vinduet så observatøren tydelig igjennom sin kikkekert. Hun er helt sikker på at vinduet hadde samme fasong som skissen til venstre!

Tegn en kartskisse over observasjonsområdet:

Nettet ved Levanger, Langfredag 1970-75.

Illustrasjon: Arnulf Løken

mer vanlig i høyere luftlag (værballonger o.l.), men det er jo ikke utenkelig at nettopp en slik har kommet på avveie og hatt liten oppdrift. Et annet moment er at hvis dette virkelig dreier det seg om en ballong ville den sannsynligvis ha «bølget på seg» slik såpass store ballonger ofte gjør.

Vi tok med rapporten i håp om at flere av våre lesere kanskje også så fenomenet da det altså ble observert over tettbygd strøk ikke langt utenfor sentrum av vår største by.

Leknes i Lofoten

Dato: Februar 1997

Tidspunkt: Om kvelden

Varighet: 38 sekunder

Farge: Lysende gulhvit.

Lyd: Intet hørt pga. forstyrrende bakgrunnstøy

Type: CE-1

Vedkommende observatør er bosatt i Oslo, men hadde denne opplevelsen i Nord-Norge.

«To lys fløy i formasjon i voldsom hastighet, tett ved bakken. Jeg kunne tydelig se hvordan høyden over bakken endret seg helt synkront med høyde-drageene i naturen hos begge lysene (som en slags automatikk). Avstanden var ikke mer enn 100 meter, og de var store som fullmånen. De forsvant raskt bak en åskam. På grunn av bakgrunnstøy ble det ikke hørt noen lyd».

Observatøren heter Vilmar Jacobsen, er jusstudent og har hatt flere merkelige opplevelser. Han har etter hvert dannet seg sine egen sterke oppfatninger med hensyn til hva disse opplevelsene egentlig går ut på og vil gjerne komme i kontakt med andre interesserte for meningsutvekslinger. Rapportentralen formidler gjerne kontakt.

Hedlemyra ved Darbu

Dato: 1 mars 1997

Tidspunkt: Ca. 20.30

Varighet: 5 sek.

Farge: Lysende blåhvit

Lyd: Ingen

Type: CE-1

Jon Trygve Johnsen (16) og Kristen Grøslund var en tur i skogen for å inspisere en rugekasse for perleugler som Jon Trygve hadde montert tidligere like ved Hedlemyra på Dalbu. De to forteller:

«Kassen sto plassert ut mot en myr. Vi hadde vært borte ved kassen og var på vei tilbake da vi ble oppmerkssomme på et merkelig lys. Siden jeg hadde

ryggen til ble jeg oppmerksom på fenomenet ved at trærne kastet skygger som begynte å lee på seg. Vi snudde oss og så en lyskule på vei ned bak trærne. Den beveget seg i en bue før den ble borte etter ca. fem sekunder. Kulen lyste like klart som fullmånen som også var oppe den kvelden. Det var ellers tydelig at fenomenet plutselig hadde begynt å lyse rett over tretoppene, fordi det ikke var mer enn anslagsvis 70 meter unna, og det var kraftig.

Værforholdene var svært gode, og vi kunne blant annet se komet Hale-Bopp på himmelen. Det var litt snø på bakken, noe som gjorde at vi ikke undersøkte stedet der fenomenet lyste før dagen etter. Vi fant imidlertid ingen spor etter mulig aktivitet.

Noen dager senere snakket vi med en bekjent i Heimevernet som kunne fortelle oss at de har en type lysraketter som kan skytes flere kilometer. Det er en mulighet for at det dreide seg om en slik, men varigheten av lyset stemmer ikke med en lysrakett.»

Rapportsentralen oppfordrer igjen lesere som kanskje har overvært dette fenomenet å ta kontakt.

Hoøya utenfor Steinkjer

Dato: 31. mai 1997.

Tidspunkt: 22.30

Varighet: 5 sekunder

Farge: Svart

Lyd: «Vibrerende» luftsus

Type: NL

10-15 mørke objekter i flukt

Observatørene (et samboerpar) fra Steinkjer ønsker å være anonyme:

«Jeg sto og fisket ute ved fjorden (Hoøya), da jeg hørte en lyd bak meg - som et «vibrerende luftsus» - og snudde meg. Oppe på himmelen var 10-15 mørke objekter i bevegelse. Jeg trodde først det var F-16 jagere som fløy i formasjon, men det var ingen lyd fra eventuelle jetmotorer. Dessuten fløy de svært nær hverandre med et spesielt bevegelsesmønster, objektet som lå i midten hoppet opp og ned inne i formasjonen.

Observasjonen var kort, etter fem sekunder var objektene borte. Det var vanskelig å bedømme avstanden, men jeg antar at objektene var maksimalt 500 meter unna.

Samboeren min sto 100 meter bortenfor, hun hørte også lyden og snudde seg for å se. Vi spurte hverandre etter på hva dette kunne være..»

Observatøren oppgir at hele formasjonen målte ca. 10 cm på en armlengdes avstand. Dette vil igjen si at hele kortesjen målte snaut 80 meter dersom avstandsestimatet var korrekt.

Avdelingsleder Arnulf Løken foretok en henvendelse til Værnes og Ørland flystasjoner. Det ble brakt på det rene at det ikke var noen fly i området på det angjeldende tidspunkt.

Hof i Vestfold

Dato: 18. juli 1997

Tidspunkt: kl. 00.40

Varighet: 1 t. 50 min.

Farge: gult og hvitt

Lyd: Ingen

Type: NL - Lynglimt med «søkelys»

Lydløst søk over vannet

Vi skal til Hof i Vestfold der fem observatører, alle fra Oslo og Akershus, en sommernatt så noe som lignet et søk over Vikevannet. Rapporten er tatt opp av Eldbjørg Fjeldberg.

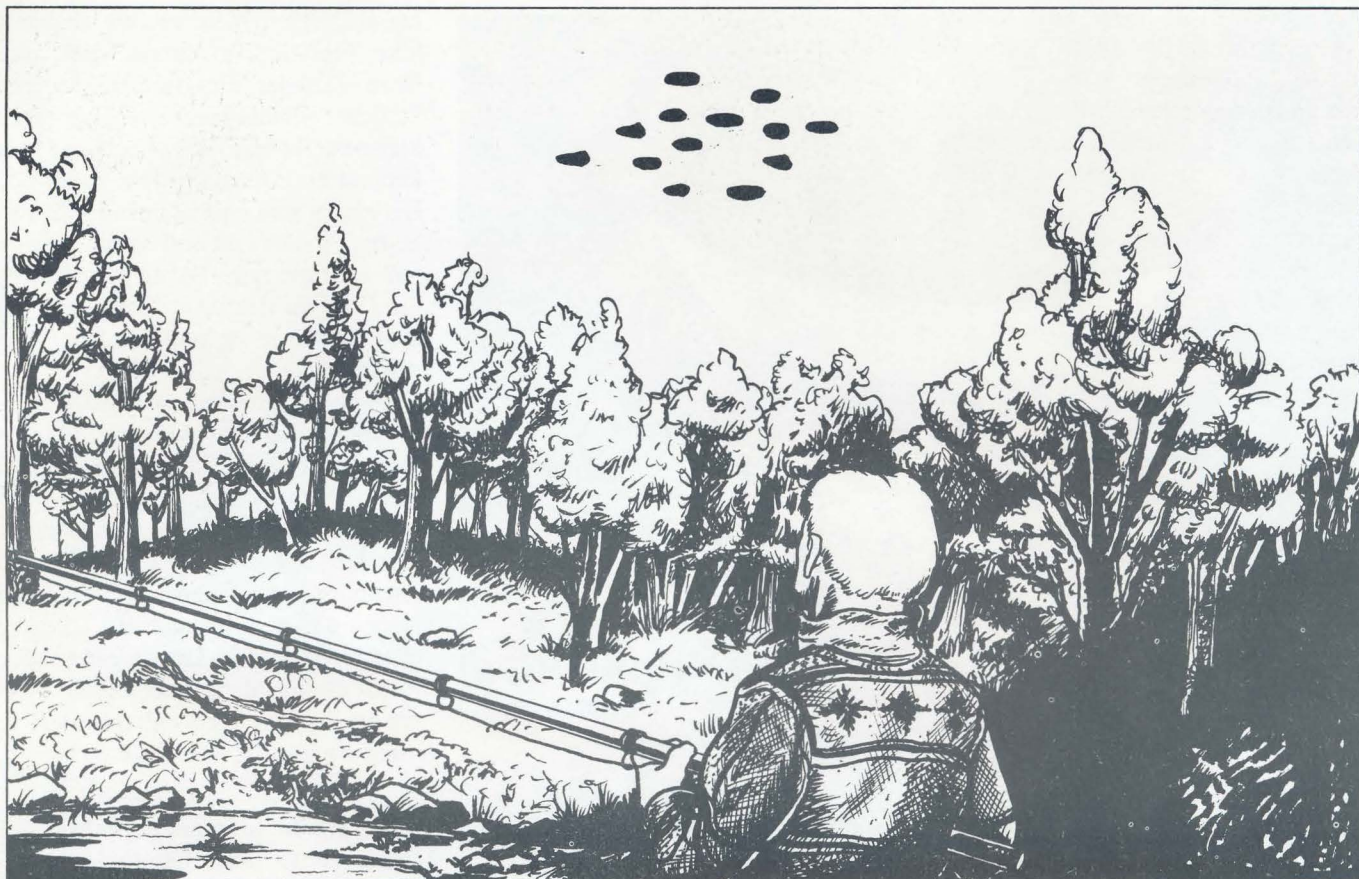
Det var sent på kvelden, klokken var en drøy halvtime over midnatt, det var vindstille og varmt, temperaturen ca. 20 grader. Både Månen og Jupiter kunne sees i øst. Det var ellers en stor sky på himmelen. Den hadde en noe merkelig fasong, men rundet fint av, helt ned til horisonten i øst.

Stasjonære lyskastere

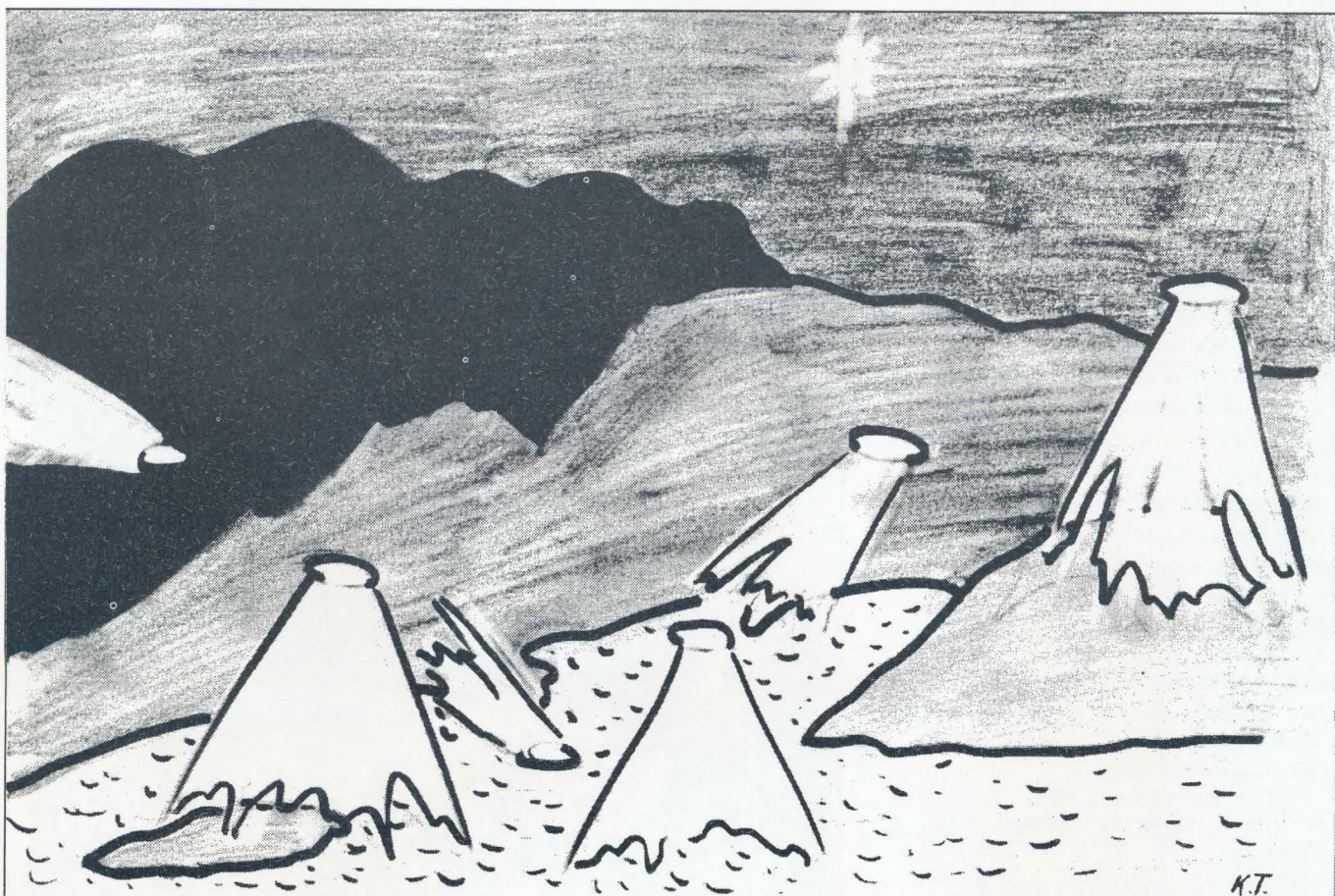
Observatørene forteller at de kunne se lysglimt som lyste opp himmelen i glimt. Glimtene gjentok seg jevnlig hele tiden. Til å begynne med var de loddrette, men de dreide etterhvert over til å «glimte» vannrett. Fenomenene lignet ikke vanlige lyn, og de var gnistrende hvite. I tillegg kunne observatørene se tre kraftige «spotlights» i skyen. Fra disse ble vannet og skogen omkring kraftig opplyst. De tre lyskjeglene flyttet seg langsomt over landskapet (vannet og skogen) fra vest mot øst, før de reverserte bevegelsen. Deretter flyttet de seg plutselig rett tilbake til utgangspunktet, og startet bevegelsen på nytt.

Observatørene fikk inntrykk av at det ble søkt etter noe. Det gikk 15-20 minutter mellom hvert «søk». I løpet av observasjonen forflyttet lysglimtene seg til forskjellige steder. Da disse glimtene oppstod virket det som om skylaget, som lå over en nærliggende ås, var ujevnt eller «dottet».

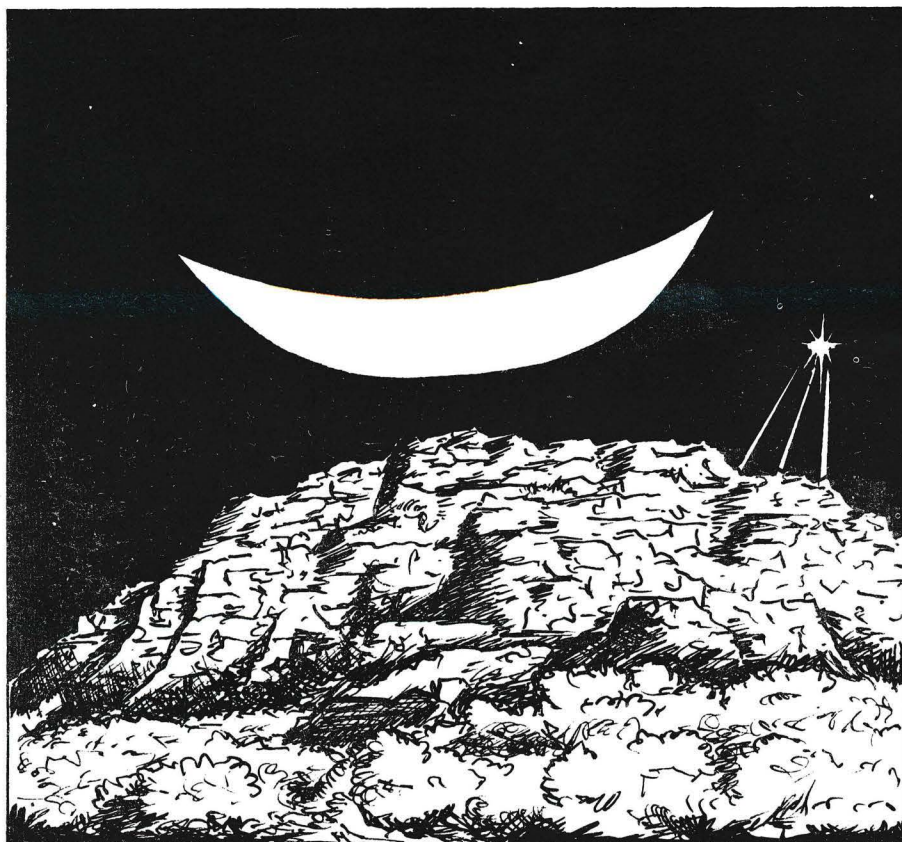
Skyen var der fremdeles dagen etter.

Høya utenfor Steinkjer, 31. mai 1997.

Hof i Vestfold, 18. juli 1997.

Rise ved Hareid, 30. juli 1997.

Varslet av sin mor

Årsaken til at observatøren fikk se dette fenomenet var at moren til en av dem hadde fortalt hva hun så kvelden før. Ved å sammenligne fant de ut at hun hadde observert det samme. Imidlertid kunne ingenting sees dagen etter de fem observatørene fikk se fenomenet («dag 3»).

Opplevelsen har ellers satt tydelige spor hos observatørene. Som en kuriositet kan nevnes at to av de involverte har giftet seg i ettertid. Bakgrunns-motivet på sangheftet med bryllupssangene var - ikke uventet - lysstrålene eller «spotlightene» fra observasjonen. Ikke uten grunn, i følge de forelskede.

Rapportsentralen stiller spørsmålet: Hva kan ha foranlediget et eventuelt søk i Vikevannet? Finnes det lesere i området som eventuelt kan gi oss opplysninger om dette?

Rise ved Hareid

Dato: 30. juli 1997

Tidspunkt: Kveld

Varighet: 2-3 minutter

Farge: Lysende blåhvit, rød

Lyd: Intet hørt pga. forstyrrende bakgrunnstøy

Type: NL - i forandring og med utstrakt form

Liggende måne

Vår observatør, som vil være anonym, var vitne til noe spesielt denne kvelden og vi lar henne fortelle:

«Eg og mannen min kom kjørende i bil. Eg sat og såg ut av ruta og ble plutselig var ei stjerne som såg ut som ho sto på tre røde, lysende påler ned mot fjellet. Dette kommenterte eg, og mannen min var og enig om at ho såg ut som ho sto på påler. Han snudde

seg vekk igjen, mens eg vart sittande å kike. Plutselig var stjerna vekk, men berre sekunder etter vart heile toppen av fjellet (i heile lengda) opplyst av eit kjempesterkt blåhvitt lys, som var heilt konsentrert. Det lyste ikkje rundt det. Det såg ut som ein halvmåne snudd på hodet. Eg satte i eit brøl og snudde meg mot mannen min. Da eg snudde meg for å sjå var det borte. Dette lyset var det difor berre eg som såg sidan han såg framover.»

Været var lettskyet og vindstille under observasjonen, som skjedde rett etter solnedgang. Temperaturen var rundt 20 grader.

Hva som er observert her er foreløpig usikkert. Det kan ha vært en sjeldent forekomst av fenomenet «liggende måne» e.l., noe som normalt ikke kan observeres fra våre breddegrader. Rundt ekvator derimot er det et vanlig syn og det kan sammenlignes med de tilfeller når «vår» Måne står på kant.

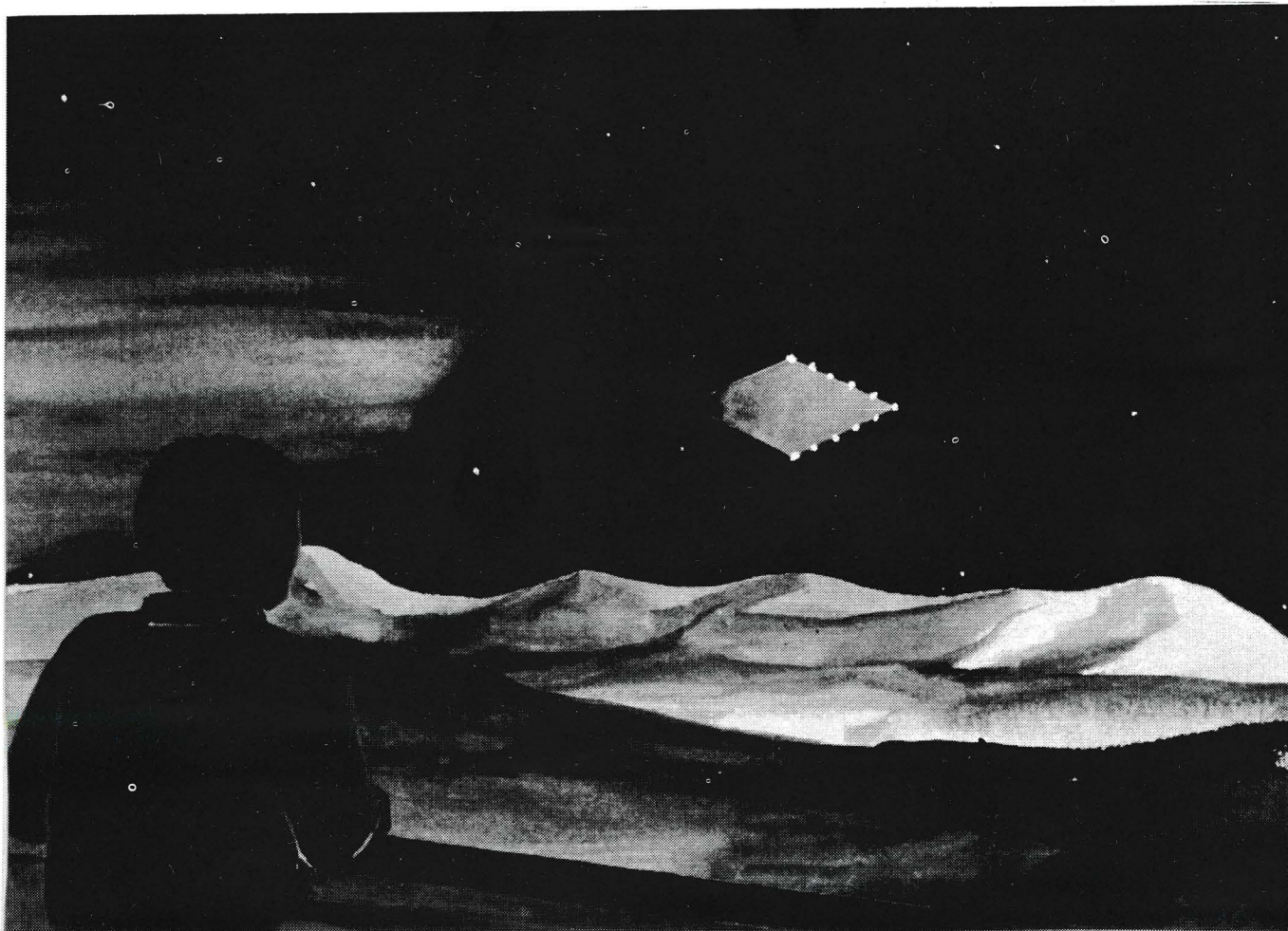
«Flygende maskiner tyngre enn luft er en umulighet.»

Lord Kelvin, (engelsk matematiker og fysiker), 1896.

RAPPORTSENTRALEN

har, som dere ser av tegningen under, mye å gjøre. Da er det ikke til å unngå at enkelte saker kan snike seg utenfor dreiebordet slik som rapporten fra Haugliia ved Farsund, datert 7. august 1997. Denne finner dere på baksiden av bladet, tegning inkludert.

Langevåg ved Ålesund, 28. august 1997.

Langevåg ved Ålesund

Dato: 28. august 1997

Tidspunkt: 00.14

Varighet: 7-8 sekunder

Farge: Grå-sort

Lyd: Ingen

Type: NL - med stor utstrekning

Et kjempeobjekt

Observatøren Ole Frank Fylling (39) forteller:

«Jeg hadde sett en film på TV og gikk ut på altanen for å slippe familiens hund inn. Ute var det varmt, så jeg ble stående og se litt på den klare stjernehimmelen. Fra Sulafjellet i sør lå en tynn tåkedott, og litt lenger i øst var det skydekke. Resten av himmelen var tindrende klar. Det var helt vindstille ute, ingen biler eller annen støy. Et fugleskrik ved sjøen hørtes godt, så det var gode lydforhold. Gjennom den tynne tåkedotten i sørøstlig retning så jeg plutselig en rad med klare lys. I neste sekund kom «det» ut mot den klare nattehimmelen og nå så jeg en spissformasjon av lys og konturene av en hel farkost. Den bakre delen var litt diffus. Fenomenet så ut til å være ca. 5-

6 kilometer unna. Jeg sprang ut på plenen for å beskue fenomenet, som like etter forsvant høyt i horisonten mot vest med ekstremt stor hastighet. Det hele tok bare 7-8 sekunder.

Jeg er utstyrt med et meget godt syn og har gjennom min jobb som innredningsmonter et godt innøvd øyemål. Jeg farer aldri med skrøner og da jeg valgte å gå ut med fullt navn i *Sunnmørsposten* om dette (den påfølgende dag, 29. august) fikk jeg mange tilbakemeldinger om at folk trodde meg. Artikkelen gjenga ikke min observasjon helt korrekt, noe som ikke er uvanlig i slike tilfeller.

Noen dager senere ble avisen kontaktet av en dame som påstod at hun hadde observert det samme fenomenet. Jeg fikk dessverre ikke tak i henne da avisen hadde kastet adressen. Jeg tok også kontakt med tårnet på Vigra (Ålesund Lufthavn), men de hadde ikke hatt bemanning så sent på natten.»

Været under observasjonen var klart og vindstille; temperaturen var 17 grader.

Jaren ved Randsfjorden

Dato: 12. oktober 1997

Tidspunkt: 21.30

Varighet: 1t. 30min.

Farge: Lysende blå-hvit/gulhvit/rød/grønn

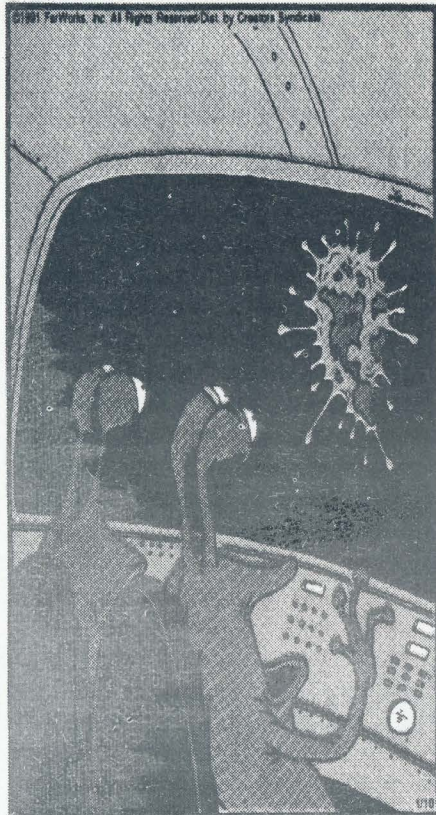
Lyd: Ingen

Type: NL - mange

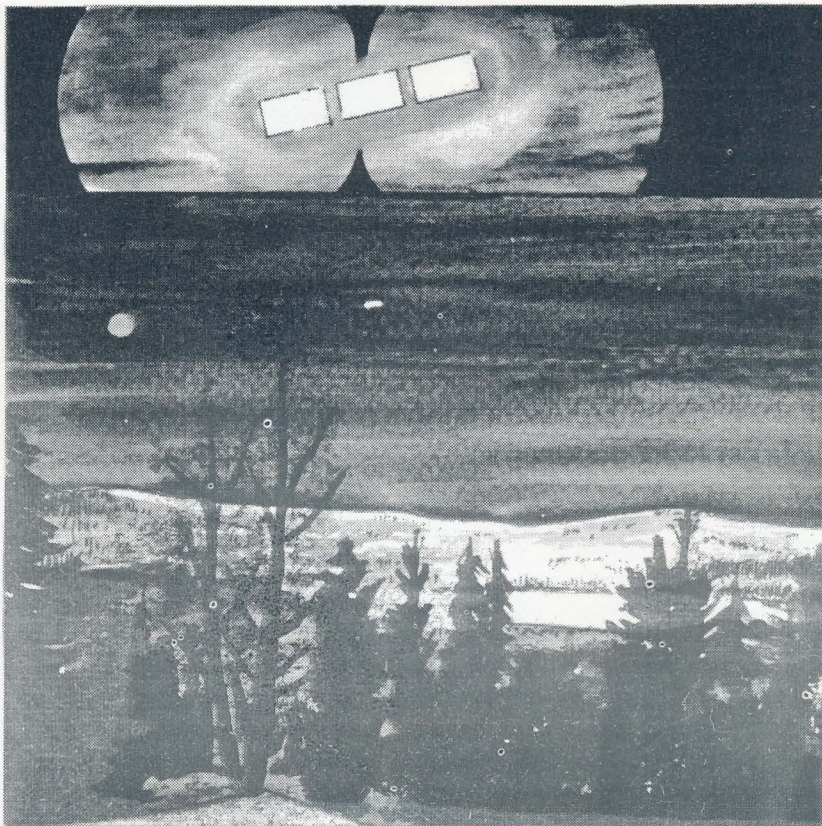
«Oppvisning» av lysfenomener

En av våre abonnenter gjennom mange år, Liv Jane Hofoss, hadde en oppsiktsvekkende observasjon denne søndagskvelden. Inne fra huset fikk hun se mange lys med kraftige bevegelser på himmelen og langs bakken. Hun gikk ut på verandaen for å se bedre og fikk der overvære et storslagent skuespill. Det blinket av lys over alt, to store og fem mindre. Det største fikk hun først øye på over Sølvsberget. De andre objektene kom like etter dansende fra alle kanter. Hun forteller:

«Det hele var som et mektig skuespill sett gjennom et tynt tåketeppe. Et av de store lysene kom temmelig nær der jeg bor. Sett fra mitt observasjonspunkt sto Månen til venstre for to store løvtrær og UFOet til høyre. Gjennom en vanlig

- Urk, kjempekvælt!

Jaren ved Randsfjorden, 12. oktober 1997.

MELDING FRA RAPPORTSENTRALEN

Ved stadig flere anledninger har Rapportsentralens Odd-Gunnar Røed holdt foredrag på steder hvor ungdom samles, enten det gjelder folkehøyskoler, videregående, høyskoler eller ungdomsklubber. Med bred erfaring fra diverse foredrag i utlandet i tillegg må det fastslås at dette foredraget inneholder det meste om norsk ufologi fra de senere tiår.

UFO-saken ble senest presentert ved den videregående skolen i Stokmarknes. Tilhørerne her var så interesserte at de ville høre mer enn det det vanlige foredraget inneholdt, spesielt var den meget omtalte obduksjonsfilmen fra Roswell-hendelsen svært populær. Dette medførte at Røed ikke nådde det flyet som skulle bringe ham tilbake til Oslo.

Forøvrig synes Røed at det er morsomt å bli spurt om å holde foredrag ved skoler og i foreninger rundt omkring i Norge, og svarer som regel ja på henvendelser om dette hvis det finnes tid.

Det er for tiden meget stor interesse fra skoler over det ganske land hvor elevene vil ha stoff til prosjektoppgaver om UFO-fenomenet. Dette er også noe vi forsøker å ta oss av så godt vi kan, men på grunn av kapasitetsproblemer må vi begrense oss til å sende ut en standard «ferdigpakke» til kr. 60.- pluss porto. Dette er egentlig halv pris, et beløp som vanligvis blir betalt av skolen.

Det må nok en gang presiseres at UFO-NORGE ikke mottar offentlig støtte, derfor er denne service det vi kan få til. Siden all innsats foregår på fritiden sier det seg selv at vi (for eksempel) ikke til enhver tid kan stille opp til seks intervjuer om dagen fra håpefulle skoleelever.

UFO-NORGE stiller gjerne med foredragsholder dersom det ønskes, enten det gjelder skoler eller i regi av foreninger e.l. Ta kontakt med UFO-NORGE/Rapportsentralen:

Telefon: 33 38 65 00 Mobil: 917 93 210 eller faks: 33 38 33 68

E-post: unroed@online.no

kikkert kunne jeg se tre like store vinduer som var opplyst med gult kraftig lys. Objektet sto stille i flere minutter, for deretter å stige rett opp fra huset der jeg bor, lysende i blåhvitt, gulhvitt, rødt og grønt

Klokken var da 22.50 og jeg ringte til min bekjente, Bjørn Ivar Rudsengen for å be ham se etter det andre store objektet, som da gled mot Lunner. Han så det der. Han arbeider i nærradioen og ble nedlesset av telefoner den kvelden.»

Hele opptrinnet varte halvannen time. Det var stjerneklart og vindstille. Månen var godt synlig og temperaturen var 2-3 grader.

Det bekreftes av nærradioens medarbeider og lokalavisen at mange mennesker så oppvisningen denne søndagskvelden. Dagen etter ble det rapportert lignende lys fra Østfold. Om de har en sammenheng er ikke godt å si, men de lignet til forveksling. [se Presseklipp på side 51.] Hofoss kan fortelle oss at hun ved flere anledninger etter denne kvelden også har sett lignende lys i området.

**HUSK NESTE «UFO»:
25 ÅRS JUBILEUMSNUMMER!**

NYE OBSERVASJONER FRA MANDAL

Rapportsentralen har i den senere tid mottatt flere rapporter fra Mandalsdistriktet. Vi presenterer her én av dem, innrapportert fra noen av de personene som har hatt flest observasjoner de siste årene.

Lommelykten virker ikke

Klokken er halv tre på natten den 29. januar 1998. To kvinner, Gullbjørg Rosseland og Eva Iveland er på hyttetur i Mandals skjærgård, nærmere bestemt på øya Skjernøy. De våkner tilfeldig på dette tidspunkt og romsterer litt både inne og ute. Det er kaldt, fire kuldegrader og ikke så veldig trivelig å oppholde utenfor hytten, men de er der lenge nok til at de begge får øye på et lys ute i «bukten». Dette er et sted hvor det nå så berømte fenomenet er observert utallige ganger over en periode på flere år (omtalt i tidligere numre av UFO).

Lommelykten som Eva har benyttet virker plutselig ikke lenger. Hun forsøker å riste den i gang igjen, men uten hell - den er sten død. Hun tar den med inn og legger den fra seg, fremdeles uten å virke.

Blek gul kule

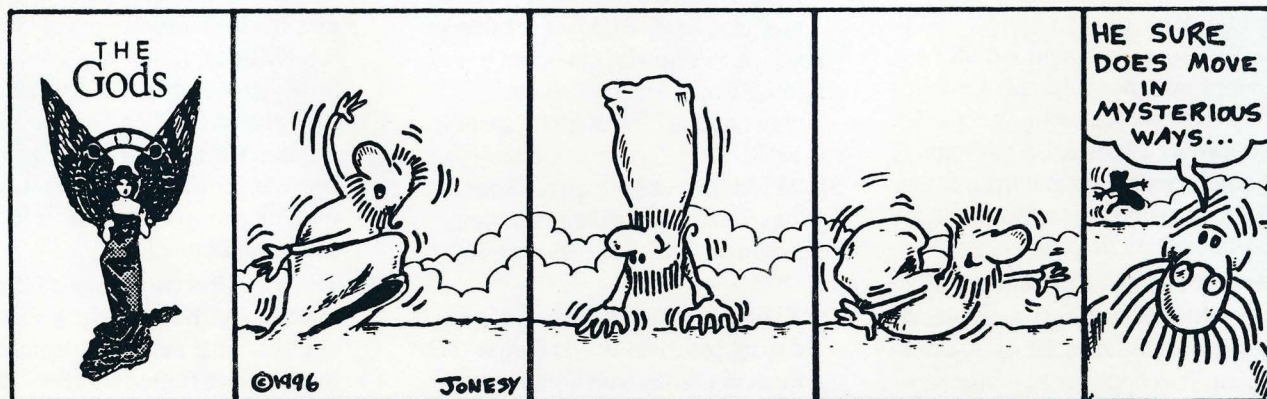
De ser begge lyset inne fra hytta og Eva tar kikkerten for å se bedre, selv om hun i utgangspunktet ikke har særlig lyst. Hun ser en blekgul kule med en slags «tråder» i. Disse er skarpt gule og sølvfarget; i tillegg kan hun se noen prikker. Hun fikk assosiasjoner til stålull med lys inni. Hun holder kikkerten så rolig som mulig og det hun ser ligner noe man kan se i et mikroskop. Kulen beveger seg opp og ned, samt fram og tilbake. Trådene er også i bevegelse. Noen mørke (kanskje sorte) felt, beveger seg raskt opp og «sveiper» rundt med noe som kan minne om lyskastere. Deretter forsvinner konturene og bildet blir grøtaktig. Så kommer en kule til fra venstre, i samme høyde, men noe svakere. På ett tidspunkt er lysene tilnærmet like sterke, de står ved siden av hverandre og ser ut som et par ugleøyne. I dette øyeblikket har det ene lyset stanset opp, deretter nærmer det seg det første og forsvinner inn i, eller bak dette. De to kvinnene ser kun ett lys i noen sekunder; så fortsetter det ene ut på høyre side og forsvinner bak fjellet. (Dette er egentlig en åskant som stikker ut i vannet, Rapportsentralens anm.)

Flere lys

Når lyskasterne er på virker dette nærmest som et signal og det kommer etterhvert flere lys. Først ett fra venstre, deretter et dobbelt fra høyre. Det siste så ut som om det kom på «larveføtter». Det opprinnelige lyset, det som observatørene først fikk øye på, står stille og slipper innimellom ut en grønn, vekselvis lilla tåke.

Slik fortsetter fenomenene å oppføre seg utover morgenkvisten. Lysene kommer og går, men det er ingen vanlig «koseobservasjon» kvinnene er vitne til. De har tidligere begge sett den nå så berømte «passasjerbåten» på samme sted. Imidlertid er dette ikke det samme fenomenet og de føler seg ille til mote. De mener det har «negativ ladning» - i hvert fall føler de det slik, de er urolige og blir kvalme. Spesielt reagerer de på den bleke gule kulen med trådene i. Den er ikke synlig hele tiden og de blir svært urolige hver gang den viser seg.

Dette var et lite utdrag av den seneste rapporten fra Mandal. Det henvises til illustrasjoner på baksiden av dette nummer.

NAMSENFJORDEN - MYSTERIET LØST?

Av Mentz Kaarbø

Tirsdag 2. desember i fjor sendte NRK 1 det lenge etterlengtede programmet i Brennpunkt-serien som viste hva som lå på bunnen av Sundsråsa i Namsenfjorden. I reportasjen fikk seerne også innblikk i hele historien om hva som har foregått i disse traktene, helt fra Lorentz Johnsens observasjon i 1959 til dykket med miniubåt den 4. november 1997.

For de fleste medlemmene av Landsstyret i UFO-NORGE var nyheten om hva som befant seg på bunnen av Sundsråsa etter dykket allerede kjent da programmet ble sendt. Vi var imidlertid bundet av vår avtale med NRK Brennpunkt der vi forpliktet oss til ikke å gå ut offentlig med hva vi visste før programmet var gått på luften. Dette var årsaken til at resultatet av dykket med miniubåt ikke kunne offentliggjøres allerede i forrige nummer, noe som også ble påpekt. Nedenfor gjennomgås programmet punktvis, slik at de av leserne som ikke fikk det med seg kan få med seg litt av dramaturgien. Hvert punkt angir «ny scene». For dem som ikke kan vente på selve avsløringen, ta en titt på neste side!

Total varighet av sendingen var 35 minutter. Vi antar at leserne stort sett kjenner til detaljene under de enkelte punkt, i det disse er omtalt i tidligere utgaver av tidsskriftet, spesielt i artikkelen «Avtrykkene ved Namsenfjorden» i nr. 2 1997. Referatet er gjengitt fra notater tatt under sending, og vi ber leserne unnskylde hvis det skulle forekomme unøyaktigheter.

1. **Innledning**, som vanlig ved redaktør Alf R. Jakobsen. Han stiller spørsmålet: «Sank en UFO i Namsenfjorden i 1959? Vi følger UFO-NORGEs representant Arnulf Løken på jakt med miniubåt for å finne hva som eventuelt ligger på bunnen av Sundsråsa i Namsenfjorden. Seerne får samtidig et innblikk i hele historien fra slutten av 50-tallet frem til i dag».
2. **Arnulf Løken (AL)** kommer på skjermen for første gang og uttaler seg om muligheten for liv i Melkeveien. Han opplyser at i følge forskere er man rimelig sikker på at det finnes rundt 600 millioner planeter

med forskjellige former for liv i vår galakse. Hvorvidt det dreier seg om intelligente vesener (menneskelignende, humanoider) vites selvsagt ikke.

3. **Forberedelser** til dykker-ekspedisjonen med dykkerskipet «Maras» fra Maritim Assistanse, ved Levanger kai. AL kommer ombord og slutter seg til kaptein Edvin Beisvåg og hans mannskap.
4. **Ola Dahl** blir intervjuet om de merkelige avtrykkene som han og andre oppdaget i fjæra den 11. juni 1972 ved Kjøløy nær Bangsund. Han påpeker blant annet TV-forstyrrelsene som folk i området hadde merket kvelden før.
5. **AL** omtaler også andre spor som ble oppdaget ved Bangsund denne sommeren.
6. **Ola Dahl** kommer med utfyllende kommentarer til sporene ved Bangsund.
7. **Andreas Grav** blir intervjuet om sin og sin fars observasjon over Bangsund i april 1972. Objektet blir beskrevet som et egg, trillende rundt og litt gult.
8. «**Maras**» legger fra kai og setter kursen mot Sundsråsa. På ferden omtaler AL ekspedisjonen i oktober 1996 hvor man søkte over bunnen med ekkolodd. AL viser et bilde av skjermen som viser hvordan bunnforholdene var på det stedet hvor man antar at UFOet gikk i sjøen i 1959.
9. **AL** omtaler observasjonen som kaptein Erling Bakke gjorde sammen med sin familie sommeren 1973.
10. **Erling Bakke** blir intervjuet om d.o. og beskriver det de fikk se: «Et merkelig fartøy som kom farende over vannflaten i stor fart med en antatt hastighet på rundt 150-200

km/t». Han la merke til det ikke var noen krusninger på sjøen under fartøyet. Etter at fartøyet hadde rast rett fremover i stor fart og det så ut som om det ville kollidere med en holme, føk objektet plutselig rett opp i været og forsvant! Bakke viste også et kart av området. Han trodde den gang at fartøyet tilhørte en fremmed makt. I dag derimot, var han sterkt i villrede.

11. **Ombord på «Maras»**: AL sammenligner skjermbildet til ekkoloddet med bilde fra søket i oktober 1996. Edvin Beisvåg blir rådspurt hvorvidt båten nå nærmer seg stedet for sjøsetting av ROV (Remotely Operated Vehicle).
12. **ROV på sjøen**: Bilder fra dekket samt operasjonsrommet med TV-skjermer og instrumenter for fjernstyring av ROVen.
13. **Runar Hegdahl** blir intervjuet angående sin observasjon 11. juli 1997: Fra sin robåt i Sundsråsa fikk han og Anders Watnan se en sølvfarget sigarformet gjenstand med korte vinger, 15-20 meter lang, på en avstand av ca. 200 meter eller mer. Objektet sto i ro over øya Skjærpa i ca. 3-5 minutter. De trodde først det var en ballong, men da objektet begynte å bevege seg mot vinden kunne dette ikke være forklaringen. Det beveget seg sakte først, deretter forsvant det med høy hastighet over Otterøya. Hegdahl og Watnan var redd for latterliggjøring, derfor sto de ikke offentlig frem med sin observasjonen før i dette programmet.
14. **Hans J. Thørring**, flygeleder ved Namsos Lufthavn uttaler seg om observasjoner av diverse lysfenomener rundt Namsenfjorden: «Folk ser veldig mye rart». Han kan hverken bekrefte eller avkrefte rapporte-

ne. Intet spesielt er imidlertid sett på radar. Ansatte ved Namsos Lufthavn har selv sett en del merkelige ting i årenes løp, stort sett i form av sterke lys etc. Han tror imidlertid at disse observasjonene kan forklares.

15. Ombord på «Maras»: ROven er nå like over bunnen på ca. 80 meters dyp. Vi ser bilder tatt via det medbragte TV-kameraet. Det er dårlige forhold, mange partikler i vannet gjør at sikten er tidvis sterkt nedsatt. Dette kommer av at bunnen er løs og gjørmet. ROven beveger seg sakte over bunnen og etter ca. 1 minutt får vi se en kant til venstre i bildet (sannsynligvis en bergnabb) vist i et par sekunder. Etter 3 minutter viser instrumentene at dybden er 76,3 meter. På skjermbildet får man nå se et firkantet «avtrykk» eller en kant i nedre venstre billedkant (se foto på denne siden). ROven stanser nå opp og formasjonen blir inispisert på TV-skjermen av operatørene. Etter ytterligere 15-20 sekunder reduseres sikten raskt og blir tilnærmet null, på grunn av at bunnpartikler

rotes opp av ROven. Hverken ROV-operatørene eller seerne kunne se noe mer etter dette. Dykket avsluttes.

16. Det siste bildet av bunnen diskuteres ombord. Blant de tilstedeværende er Askil Moe. Han er dykker og har erfaring med forskjellige typer bunnforhold. Han uttaler at det ikke er helt «normalt» med så skarpe konturer på en så løs bunn, i hvert fall ikke at noe slikt består over lenger tid.
17. AL uttaler avslutningsvis at «nå har vi gjort vårt [mht. Sundsråsa]. Vi har utført det dykket som er blitt planlagt i 2 år».

Kommentarer

Som leserne forstår, må vi nå anse Sundsråsa mysteriet som løst - det ligger intet UFO eller flygende tallerken på bunnen av Namsenfjorden! Hva Lorentz Johnsen enn må ha observert, ligger det i alle fall ikke noen rester etter det i Sundsråsa.

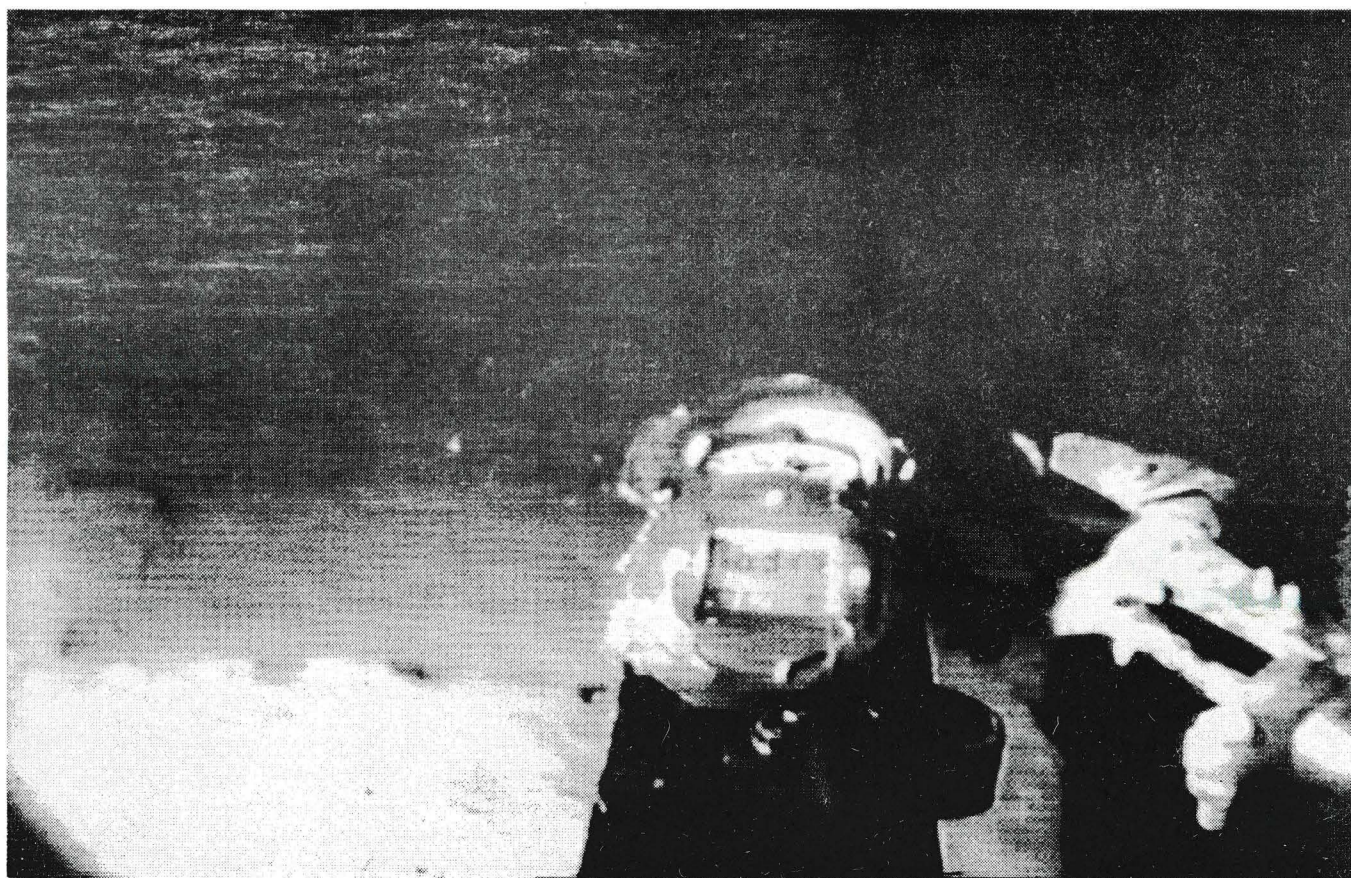
Denne saken føyer seg inn i en rekke andre saker fra både inn- og utland, hvor man ved nærmere undersøkelser, hvor det har vært snakk om mulige

«tallerkenkrasj» ikke finner det man tror og håper skal ligge der.

Når det gjaldt programmet forøvrig kan det jo bemerkes at den vanligvis så seriøse Alf R. Jacobsen (aktuell beskrivelse: Har noen noen gang sett den mannen smile?) tok ordet «UFO» i sin munn, og det uten å blunke! Hele reportasjen ble også vinklet ut fra «UFO-aspektet», uten å nevne muligheten for ubåt og spionvirksomhet under den kalde krigen. En representant for Sjøforsvaret gikk ut i pressen i mai 1997 og advarte mot et eventuelt ubåtvrak på bunnen av Namsenfjorden. Dette skulle være et resultat av en mulig mislykket aksjon på slutten av 60-tallet. Det har vært spekulert på om i alle fall noen av UFO-observasjonene i området kan ha sitt opphav i denne og lignende operasjoner.

Ellers kom hovedpersonen, Arnulf Løken med en uttalelse tidlig i programmet som kanskje skurret litt i enkeltes ører. Det gjaldt estimatet over antallet planeter med liv i Melkeveien som ble nøyaktig tallfestet til 600 mil-

Fortsettelse på side 61

Vi ser her et bilde fra bunnen av Sundsråsa på 76 meters dyp. Nede til venstre kan man skimte en relativt skarp kant eller noe som kan ligne et «avtrykk» i den bløte bunnen. Like etter dette bildet ble tatt, forsvant sikten på grunn av oppvirvlet bunnslam.

UFO OVER BERGEN!

Av Mentz Kaarbø

Om kvelden, mandag den 15. desember i fjor ble store deler av Bergens befolkning kraftig oppskaket. Det kretset to UFOer over byen! Folk ringte til politi, Værvarslingen og tårnet på Flesland, til de to avisene Bergens Tidende og Bergens Avisen, samt TV 2. De fantastiske lysfenomenene som ble sett over den sørlige del av byen skulle imidlertid vise seg å ha en naturlig forklaring.

Telefonstorm av hysteriske bergensere

Som allerede antydte, medførte lysfenomenene en telefonstorm til de nevnte

instanser utover ettermiddagen og kvelden. Enkelte reaksjoner fra publikum kunne endog tyde på nærmest hysteriske reaksjoner. Selv politiet

måtte ut på UFO-jakt etter oppfordring fra flere av innringerne.

Undertegnede observerte selv lyskasterne på forholdsvis nært hold kvelden før (søndag 14. desember), men da var det stjerneklart og lyskjeglene kunne såvidt skimtes mot den mørke himmelen. Ved passering Nesttun (som ligger ca. 10 kilometer sør for Bergen sentrum), kunne de to prosjektørenes virksomhet beskues på nært hold. De var forøvrig strategisk plassert på toppen av det lokale Vinmonopolutsalg. Hvorvidt dette har hatt betydning for saken siden hen, vites ikke.

Årsaken til at vi presenterer saken i dens fulle bredde er for å vise at selv relativt hverdagslige, konvensjonelle fenomener kan få stor effekt hos et intetanende publikum. Som UFO-etterforskere er vi selvsagt klar over dette, men vi blir alltid like overrasket over hvor lite som skal til. Man kan spørre seg: Hvor mange andre UFO-observasjoner har sin egentlige rot i tilsvarende fenomener? 90-95%? Kanskje nærmere 100?

Vi tar oss den frihet å sitere vilt og hemningsløst fra *Bergens Tidende* og *Bergens Avisen* fra tirsdag 16. desember, siden deres reportasjer gir et godt inntrykk av hvordan stemningen - «suspensen» - bygget seg opp utover kvelden.

Bergens Tidende

Avisen presenterer et stort og meget illustrerende fargebilde på forsiden. Under overskriften *Telefonstorm om «UFO»* i *Bergen* innledes artikkelen, og følgende sats sto under bildet:

Skummelt lys: Telefonen kimte uavbrutt hos politi og medier i Bergen i går etter at en rekke innbyggere hadde sett et underlig lys på himmelen. Særlig i Fana, Fyllingsdalen og på Sotra bredte UFO-ryktene seg, inntil folk

Forsidebildet i *Bergens Tidende* 16. desember. Hvis gjengivelsen er god, kan man skimte de to lysstrålene som peker opp mot himmelen.

fikk forklaringen...

Reportasjen nederst på side 2 er imidlertid ganske beskjedne og gir tydelig inntrykk av at dette er marginale nyheter (som det seg hør og bør en «seriøs» avis). Vi siterer:

LYSKASTERE UTLØSTE UFO-HYSTERI

Ikke UFO: UFO-spekulasjonene spredte seg med lynets hastighet i går kveld. To sterke, roterende lysstråler over Nesttun gjorde at flere bergensere grep telefonen. De trodde de så UFO...

Mange opplevde lysene som «uidentifiserbare, flygende objekter». Mange ringte til *Bergens Tidende* og politiet. Også til andre nyhetsmedier kom UFO-meldingene fra folk som hadde observert raske lysglimt på himmelen.

Kjøpesenter

Men det var verken UFOer, flygende tallerkener eller X-files som gjorde innspillinger i Bergen. Strålene på himmelen stammer fra to spesielle lyskastere som er satt opp på taket av Nesttun Senter. En stråle lyser rett til værs mens den andre pendler mellom 10 og 20 grader til hver side. Det begynte i går morges. Og slik fortsatte det også etter mørkets frembrudd senere på dagen.

Lyskasterne markerer julehandelen og blir stående til fredag 19. desember. Da slukkes lysene.

- Det er greit for oss at lyskasterne benyttes over en kort periode. Lufttrafikken forstyrres i alle fall ikke, fastslår Knut Skår, vaksjef for flygelederne ved Bergen lufthavn.

Luftfartsverket har gitt grønt lys for lyskasterne.

Små grønne menn

Politiet fikk også mange telefoner på grunn av lysstrålene som gikk rett til værs.

- Mange har ringt og fortalt at de har sett UFOer. Noen har sett UFOene over Løvsstakken mens andre har sett dem over Straume, kommer det lattermildt fra Rasmus Eikemo, vaksjef ved Bergen Politikammer.

- Vi fortalte at vi skulle undersøke hva dette kunne være, sier han. Og sporene - eller lysglimtene - førte til Nesttun Senter.

- Vi skal ta kontakt med de rette folkene på Nesttun og fortelle at enkelte

Henvendelse også til redaksjonen

Undertegnede fikk selv en henvendelse fra noen av observatørene. Klokken 17.15 ringte en kvinne fra et sted som ligger ca. 5 kilometer nord for Nesttun, i retning Bergen sentrum. Hun og hennes familie hadde observert «et merkelig fenomen, noen lys som gikk frem og tilbake på himmelen» i løpet av den siste timen. Et av barna hadde sogar kommet løpende inn 15-20 minutter tidligere og «følte seg forfulgt» av lysene.

Vedkommende spurte om jeg hadde noen idé om hva det kunne være for noe. Jeg var først i tvil og stilte de sedvanlige spørsmål i slike saker: I hvilken himmelretning kunne fenomenet observeres, hvor høyt på himmelen (vinkelhøyde), anslagsvis hvor høyt befant det seg etc. Jeg kom imidlertid snart i hu hva jeg hadde observert kvelden før sammen med min bror, og antydte at prosjektørene og lysreklamen på Nesttun kanskje hadde noe med saken å gjøre, uten å virke insisterende. Jeg var likevel interessert i å kjøre ut til den lokaliteten som vedkommende befant seg på og selv se hva som foregikk

Vedkommende takket for opplysningen og sa at hun ville ringe tilbake etter å ha sjekket nærmere. Hun ønsket meg også velkommen til et eventuelt besøk, uten å ville tvinge meg ut av godstolen.

Imidlertid ringte hun tilbake et kvarter senere og avlyste hele ekspedisjonen. Inspirert av min idé med hensyn til mulig lysreklame fra Nesttun hadde hennes mann hadde gått et par hundre meter vekk fra heimen og opp på et lokalt utsiktspunkt. Der kunne han ved selvsyn erfare at det kun dreide seg om det nevnte fenomen, og at det ikke var noen grunn til panikk.

Kvinnen uttalte (for annen gang) at henvendelsen til undertegnede ikke var på hennes initiativ - «men på vegne av familien» - og beklaget forstyrrelsen. - Enda noen sjeler opplyst, tenkte jeg og la på røret.

-Mentz Kaarbø

ser små grønne menn på himmelen, humrer Eikemo.

Bergens Avisen

BA derimot har et lite bilde på forsiden med overskriften *UFO-bløff: Lurte halve byen*, mens selve reportasjen er svært omfattende og går over nesten to sider inne i avisen.

HALVE BY'N PÅ UFO-JAKT

Politiet måtte ut på UFO-jakt. BA, Vervarslinga og tårnet på Flesland ble nedringt. Halve byen så mystiske lys på himmelen i går kveld. Men ingen grønne menn har invadert Bergen. Det er bare Trygve-Petter Haug som har sett lyset. Med to kjempelyskastere arrangerte han årets UFO-bløff.

BAs sentralbord glødet mørkerødt og var i ferd med å sprenges i fillebiter. Et hundretalls bergensere ringte om det merkelige fenomenet på himmelen. Politiet var på hjul og etterforsket de mystiske lysene på himmelen. Løsningen var et ytterst vellykket markedsføringstriks. To kraftige lyskastere lurte halve Bergens befolkning. Selv skeptikerne var i ferd med å bli overbevist.

Sett lyset

- Jeg har sett lyset, sier innehaver Trygve-Petter Haug i Nesttun sko på

Nesttun Senter. Han bryter ut i krampelatter da han hører hva hans kreative hjerne har stelt i stand.

Da skumringstiden gikk over til mørke i går, begynte telefonene å ringe i BAs redaksjon.

Innringere fra Landås og Fyllingsdalen var i flertall. De så to lys som gikk i ring høyt oppe på himmelen. Det ene gikk raskere enn det andre.

Store og skarpe

Lysene ble større, skarpere og mer skumle ettersom tiden gikk og telefonoppringningene økte i intensitet. Fenomenet ble beskrevet som to dotter og MARS(hmallows)-lignende skyer. Men ingen hadde observert grønne menn, langt mindre moderskip eller -planeter.

Til slutt rykket BAs fotograf ut for å studere fenomenet nærmere. Temmelig høy, mørk, veldig jordnær og absolutt sikker på at dette kunne løses kjapt, måtte han innrømme at dette fenomenet ikke så spesielt normalt ut.

- Dette e'kje kødd, altså! Det e' lys på himmelen! Di e' utrolig høyt oppe! Dette e' ALVOR! lød skeptikerens umiddelbare tilbakemelding. Han var også utrolig høyt oppe.

Da også politiet rykket ut for å utforske lysene og ble målløse og uten et fornuftig svar, ventet vi på at små,

grønne menn skulle invadere Bergens gater...

Parallellen til Orson Welles legendariske radiohørespill ble mer og mer på fallende.

Naturlig

Mens Bergens pressekorps forvirret forsøkte å finne den ytterst naturlige forklaringen på de dansende skydottene på himmelen, dukket løsningen opp på Nesttun.

- Vi har to kraftige lyskastere på taket av Nesttun Senter. Hver av lyskasterne er på to og en halv kilowatt. De rekker fra 2500 til 3000 meter opp på himmelen og lyssøylen er 70 centimeter bred, forklarer Trygve-Petter Haug.

Lyskasterne ble montert på taket sist lørdag og formålet med investeringen ble oppnådd.

- Vi ville ha oppmerksomhet og lyse opp hverdagen. Alle andre bruker penger på annonser, vi ville gjøre noe som aldri er gjort i Bergen før. Følg lyset! sier Haug.

Høyt skylag

Lysstrålen treffer skylaget som ligger på ca. 3000 meter. Derfor ser man kun toppen av lyssøylen, får BA opplyst ved Vervarslinga på Vestlandet.

Her kommer i følge Vervarslinga den enkleste og mest forståelige versjonen av hvorfor man på avstand kun ser toppen av lyssøylene, samt hvorfor syntes bedre i går kveld enn lørdag og søndag kveld:

Lyskasterne «Tracklight» har en lengde på 3000 meter (sic!) [det menes selvsagt rekkevidde, red. anm.] og er særdeles kraftige. Beboere ytterst i Fana har sannsynligvis hatt mulighet til å se lysene.

I går kveld lå skylaget på 3000 meters høyde. Lyssøylene «stanget» i skylaget, mens selve lyssøylen kun «traff» tilnærmet klar luft. Dermed er det kun toppen av lyssøylen som blir synlig på avstand.

- Vi har hatt en svært hektisk kveld og har til de grader blitt nedringt av folk som lurte på som skjer, får BA opplyst fra en telefonvakt.

Reaksjoner fra folk i bergensområdet - til BAs publikumskontakt «summetonen» mandag kveld:

- *Er det farlig?*

- Jeg ser noen mystiske lys på himmelen som går rundt og rundt. Vet dere

om lysene er farlige? Jeg er nesten litt redd, jeg, sier en eldre dame.

- *De siste tider*

- Har dere sett ute på himmelen?! Der er noen store, blinkende lys som går i ring. Kanskje Jesus kommer igjen. Nei, det må være de siste tider. Endetiden kommer snart, vet dere, sier en ung kvinne.

- *Ringer aldri*

- Jeg ringer aldri til BA, ikke til summetonen en gang. Nå klarte jeg ikke å la være. Det er noen aldeles merkelige lys som svirrer i ring, høyt oppe på himmelen. Jeg skjønner det ikke, jeg skjønner det bare ikke. Vet dere i BA svaret? spør en eldre mann fra Landås.

- *Tror ikke*

- En ting må være klart før jeg forteller deg dette: Jeg tror ikke på overnaturlige ting. Jeg tror ikke på UFOer!! Men nå står jeg ute i hagen min og på himmelen er det noen sterke lys. Jeg kan ikke skjønne hva det er. Vet du? spør en mann.

- *To UFOer*

- Hei, er det tipstelefonen?

- Jeg ser to UFOer oppe på himmelen

over Landås.

- Er du helt sikker?

- Ja. De lyser kjempesterkt!

- Kanskje det er en stjerne?

- Har du noen gang hørt om to stjerner med hull i midten som løper etter hverandre?

- Nei. Kjempefint. Takk for tipset.

- *En laserpenn*

- Har dere hørt om de sterke lysene på himmelen? Jeg tror det er en laserpenn, summer en mann.

- *Jo, kanskje*

- Hei, jeg har sett en UFO.

- Du også?

- Ja, det to lys som går etter hverandre i ring over Fyllingsdalen.

- Er du sikker på at det ikke er en stjerne?

- Nei, ikke helt. Hva tror du? spør en unggutt.

- *En lyskaster*

- Det er sikkert mange som har ringt og fortalt at de har sett UFO.

- Ja, det stemmer nok det.

- Jeg vet hva det er. Det er to lyskasterne på Nesttun Senter, sier en mann fra Nesttun. □

Samme «fenomen» over Levanger i november

Fra vår medarbeider Arnulf Løken i Levanger fikk vi nyss om samme type UFO-observasjoner mot slutten av november i fjor. Lokalpressen meldte blant annet om følgende:

Trønder-Avisa 21.11.97

Menneskemengder samlet seg utover kvelden i går på flere steder rundt Levanger for å se på to mystiske lysende sirkler som i stor fart kretset om hverandre oppe i luften. Mange hentet fotoapparater for å dokumentere at de hadde sett et merkelig himmelfenomen.

Litt antiklimaks ble det da det i 22-tiden ble avslørt at det var folk med to kraftige lyskasterne på taket av Festiviteten kinosenter som hadde moret seg med å rette lyskjeglene opp i luften.

Arnulf Løken forteller om bakgrunnen i brev til undertegnede 13. januar i år:

Vi på Festiviteten Kultur og Kino bestilte, etter oppdrag fra Levanger Kammerkor med sin forestilling «Limelight», to «sky-trackere» fra Elpag AS i Oslo. Vi satte dem på taket av Festiviteten og det var tydelig at dette ikke var hverdagskost for innbyggerne i Levanger. Dagen etter montering fikk vi litt uventet en liten avisartikkel om «fenomenet». Dagene som fulgte manglet heller ikke oppmerksomhet fra publikum. Lysene kunne nemlig sees på mange kilometers avstand, og på denne avstanden var de nok mest effektive. Siste kveld de var montert hadde vi et høyt skydekke med helt klar himmel under. Dermed kunne ingen se lyskjeglene som kom opp fra taket. Det eneste folk kunne se var to flate lysende skiver høyt oppe på himmelen som sirklet rundt der oppe. Utrolig effektivt og fint å se på.

Det hele var altså et PR-triks for forestillingen til Levanger Kammerkor!

-Mentz Kaarbø

OBSERVASJONER OVER BANGSUND I NORD-TRØNDELAG

Av Mentz Kaarbo

I forbindelse med etterforskningen av Namsenfjorden de siste par år, har vår representant Arnulf Løken også blitt kjent med at det er gjort observasjoner i områdene omkring. En del personer har i det siste rapportert om UFO-observasjoner gjennom flere år, spesielt gjelder dette over det lille tettstedet Bangsund. Vi innleder her en artikkelserie om det som er rapportert.

Lokalitet

Bangsund er et lite tettsted som ligger ved Namsenfjorden, langs den sørgående armen som kalles Lygnen. Dette er igjen ca. 10 kilometer sør-sørvest for Namsos og forøvrig 8-9 kilometer sørøst for Sundsråsa (se kartskisse nederst på siden). Bebyggelsen i utkanten av Bangsund (hvor observatørene bor) er ganske spredt og består stor sett av eneboliger og småhus som ligger i større og mindre klynger. Innbyggerantallet er på ca. 250. Terrenget er hovedsakelig småkupert, med enkelte bratte åser og topper 50-100 meter et par kilometer rundt bebyggelsen (se fotos). 5-10 kilometer sør og øst for Bangsund ligger fjelltopper på mellom 300 og opptil 500 meters høyde. Bognaelva, med sitt utspring ca. halvannen mil lenger inne i landet, renner i nordvestlig retning gjennom Bangdalen og ut i sjøen ved Bangsund.

Observatørene

Det er først og fremst et ektepar som har hatt mange merkelig opplevelser og observasjoner. Vedkommende vil være anonyme og de to er heretter benevnt henholdsvis NM (konen) og AK. Førstnevnte har hatt de fleste observasjonene, men paret har også hatt mange felles opplevelser. Ekteparet bor i en enebolig like sør for Bangsund sentrum ved Bognaelva.

I tillegg til disse to er det enkelte andre observatører i området med likelydende rapporter som har stått frem overfor UFO-NORGES representant, men også disse ønsker anonymitet.

Undersøkelser

Arnulf Løken fikk første gang høre om observasjonene i mai 1997. Han tok kontakt pr. telefon den 26. mai; rap-

portskjema ble sendt ut i juni og Løken besøkte observatørene den 24. august. Ved denne anledningen gjorde han også en omfattende undersøkelse av lokaliteten og fikk samlet et rikt materiale som inkluderer mange fotos.

Løken har som sedvanlig gjort en glimrende jobb, i dette tilfellet for å avdekke hva som er blitt observert i disse traktene i de senere år, og hans rapport er fyldig og veldokumentert.

Vi går her over til å gjengi rapporter og tildragelser slik de er gitt til vår medarbeider.

NMs første opplevelse

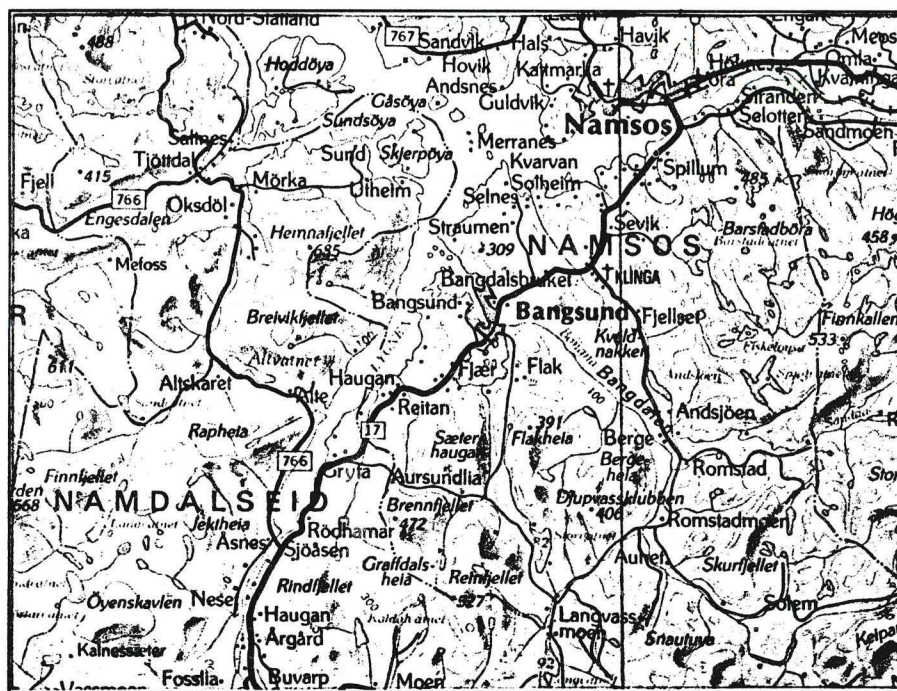
På tross av at NM bare var 6 år da denne hendelsen fant sted (nær midten av 1970-årene), husker hun den fremdeles svært godt.

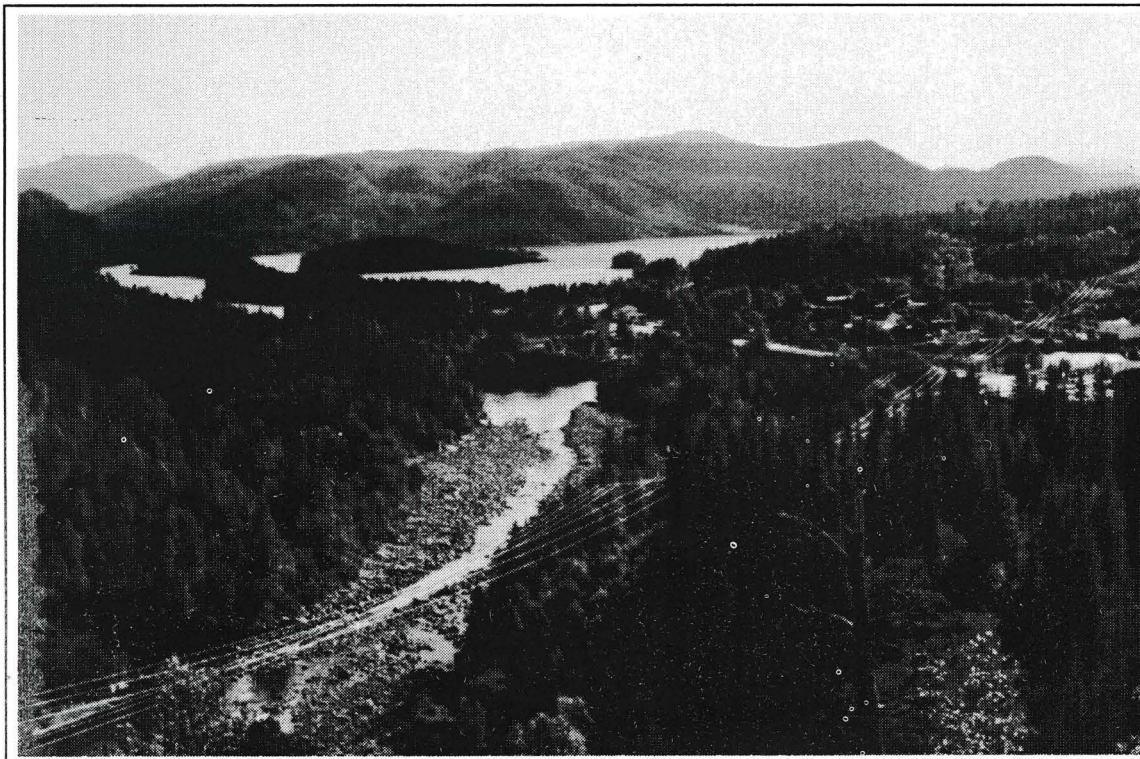
Etter å ha lagt seg en kveld merket hun med ett at hun befant seg utenfor huset der hun og familien bodde. Hun

kunne se moren stå ved kjøkkenbenken og vaske opp. Faren drev ute i vedskjulet og laget en trebil til broren hennes.

Da hun snudde seg til høyre, kunne hun se en stor lysende gjenstand som stod i luften over et tre like ved siden av huset. Treet og bakken rundt var opplyst av lyset som strømmet ut av gjenstanden. Hun begynte å gå, på bakken, mot denne gjenstanden. Da hun begynte å nærme seg ble alt borte, og deretter husker hun ikke mer av hendelsen.

Hun fortalte foreldrene om dette dagen etter, at hun hadde sett moren inne på kjøkkenet og faren ute i vedskjulet. Da faren fikk høre at han hadde stått og snekret på en trebil, ble han svært forundret, og spurte hvordan hun visste det. Dette var det nemlig bare han og moren som visste om! NM svarte at hun hadde sett ham kvelden før. For-

**Oversiktsbilde
over Bangsund,
sett mot sør,
med utsikt mot
observatørenes
hus.
Bognaelven i
forgrunnen.**

eldrene mente hun hadde en livlig fantasi. NM fortalte også at hun hadde snakket med flere den kvelden. Foreldrene mente fortsatt at hun hadde en virkelig livlig fantasi.

Andre tildragelser

NM forteller at hun hadde flere slike «nattevandringer». Alle mente imidlertid bestemt at hun hadde gått i søvne. Det eneste hun erindrer fra noen av disse nattevandringene er at tre skikkelser står over henne. Utover dette husker hun ingen ting.

NM hadde også opplevelser eller erindringer om at hun lå på en benk i et slags vakuum, eller var paralyisert, som hun sier. Hun kunne følge med i det som skjedde rundt seg. Noen ganger var det som om hun fikk panikk. Hun ble veldig redd, men følte eller ante på en måte også at hun ikke skulle være det. Da hun fortalte sin mor om dette, at mennene hadde vært på soverommet igjen, trodde moren at hun var syk!

En gang hun var med barnevakten i svømmebassenget fortalte NM henne at «de» snart kom og hentet henne. Barnevakten så rart på henne og mente hun hadde livlig fantasi!

AKs første opplevelse

Sommeren 1976, da han var 16 år, stod AK og fisket i Meosen som renner ut i elva Namsen like øst for Namsos. Han hadde vært på denne fiskeplassen

mange ganger opp gjennom oppveksten. Mens han stod der og kastet, fikk han med ett øye på tre skikkelser som kom gående oppover elvebredden på motsatt side av elven. Der var det en fin grasbevokst slette som gikk helt ned til elvebredden. AK kunne se at det var en mann og en dame (sistnevnte hadde bryster) samt en litt mindre person som han antok var barnet til de to store.

Han ble forskrekket da han så hvor store disse personene virket. Terrenget rundt denne plassen kjente han godt, fordi han hadde fisket der flere ganger. Høyden på de to store anslo han til å være mellom tre og fire meter! Den lille mente han kunne være omlag to meter, fordi han var litt over halvparten så stor som de andre. Personene hadde grå og tetsittende bekleddning. Hodet var stort og uten hår, med smalt hakeparti. Ellers husker han ikke hvordan ansiktet så ut i detalj. Skuldrene var brede, og armene lange; de nådde helt ned til knærne. Han kunne ikke se hvor mange fingre de hadde, eller andre detaljer på hendene.

AK stod helt stille av bare forundring over disse kjempene. Dette var nok årsaken til at de ikke fikk øye på ham. Da de kom nesten til enden av sletten, svingte de inn i skogen og gikk mot Trettvikberga. Her forsvant de ut av synet for AK. Han har ikke sett slike skikkelser hverken før eller siden.

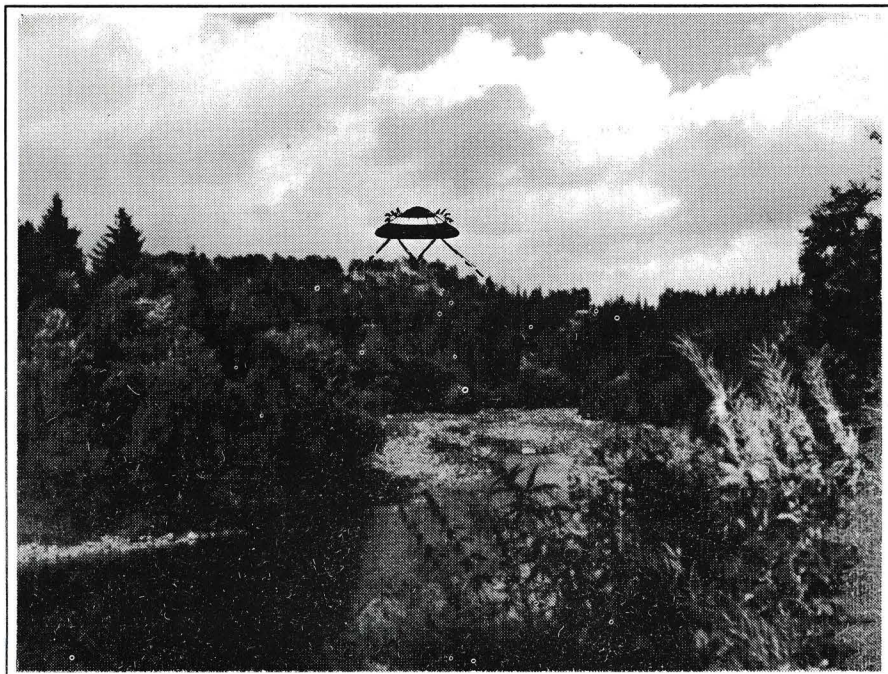
Nyere observasjoner

Februar 1995 - dato ukjent

Denne hendelsen fant sted en kveld i februar 1995. Ekteparet satt og så på TV. Klokken var ca. 22.00, barna hadde lagt seg, og NM og AK satt ved stuevindue som vender mot nord og nordøst. Plutselig fikk de øye på et sterkt lysende fenomen på himmelen som kom i stor fart fra nordøst. De trodde først at det var et fly som kom til å styrte i Bognaelva, men ved nærmere øyesyn kunne de konstatere at det ikke var tilfellet, siden det flygende objektet plutselig «bråstoppet» rett over det uttørrede elveleiet ved siden av huset deres.

Gjenstanden var sølvfarget og hadde en krans rundt midten, som observatørene antok var vinduer. Denne lyste med et hvitt, sterkt lys - som flylys - og hadde korona («utstråling»). Objektet syntes å være kjempestort, ekteparet estimerte lengden til å være minst 20-30 meter, kanskje større. De antok at avstanden til objektet var ca. 100 meter. Relativ størrelse (utstrekning på utstrakt arm) ble i rapporten angitt til ca. 20 cm.

Plutselig ble to intenst skarpe lys tent på undersiden som lyste opp elveleiet under gjenstanden. Denne satte seg så i bevegelse og fløy sakte oppover elveleiet, bort fra observatørene. Omtrent 600 meter fra huset steg så gjenstanden opp og over på baksiden av en liten

Februar 1995: Gjenstandens ene side lå over det stedet der skogen danner en kløft. Den andre siden lå over fjellknausen der den begynner å skrå nedover. Denne distansen ble i ettertid målt til ca. 50 meter. Fotomontasje/illustrasjon ved Arnulf Løken.

fjelltopp. Under hele denne observasjonen kunne observatørene se hver detalj i terrenget fra det intense lyset gjenstanden sendte ut fra undersiden. I det den passerte over fjelltoppen la observatørene merke til hvor stor, eller bred, gjenstanden var. Den strakte seg fra en kløft i fjellet på venstre side i fartsretningen og bort til der fjellknausen begynte å skrå bratt nedover på høyre side. (Dette ble senere målt til ca. 50 meter - se foto på denne siden).

Himmelen var klar; det var tørt og vindstille. Månen var ikke synlig på den mørke himmelen og temperaturen -10-15 °C.

Bak fjelltoppen med furutrær som objektet forsvant bak, er det et stort myrområde. NM fortalte at hennes mann hadde gått til dette stedet dagen etter observasjonen for om mulig å finne spor etter gjenstanden. Han fant ingen spor i snøen som tydet på det kunne ha vært en «landing» av noe slag.

Nabokonen fortalte dagen etter observasjonen at hun også hadde sett det samme lyset over elven, men hun ville ikke fortelle om hun hadde sett noen gjenstand. Hun ønsket heller ikke å snakke om dette eller fylle ut rapportskjema.

20. februar 1995

Denne observasjonen skjedde også i februar 1995, rundt den 20.

Ca. klokken 22.30 kom det to gjenstander flygende over Hemnaffjellet fra nordvest med stor fart - «som ut av intet». Objektene stoppet helt opp og sto stille i ca. 2-3 minutter.

Observatørene gikk ut på verandaen for å se bedre. Plutselig kom det ene objektet rett imot dem i enorm hastighet. Halvveis mellom utgangspunktet og der de to stod, bråstoppet objektet. Her stod det stille en stund, før også det andre objektet kom etter. Deretter tok de av til hver sin kant i full fart, rett ut i luften, for like etter å møtes igjen. Til slutt ble de borte i østlig retning. Det hele skjedde i løpet av 5-6 minutter.

Gjenstandene ble beskrevet som sølvfargede og sterkt lysende med korona. NM og AK mente at avstanden til objektene var større enn ved den forrige hendelsen, men ikke lenger unna enn at de kunne se dem tydelig. Relative størrelser var ca. 7-8 cm (betegnet som større enn fullmånen). De antydte, noe usikkert, at avstanden til objektene kunne ha vært rundt 700 meter.

Månen var oppe og bak observatørene, som befant seg utendørs. Været var klart, kaldt og tørt og det var vindstille.

15. august 1995

AK gikk ut på moltetur om ettermiddagen og kvelden denne dagen. Fami-

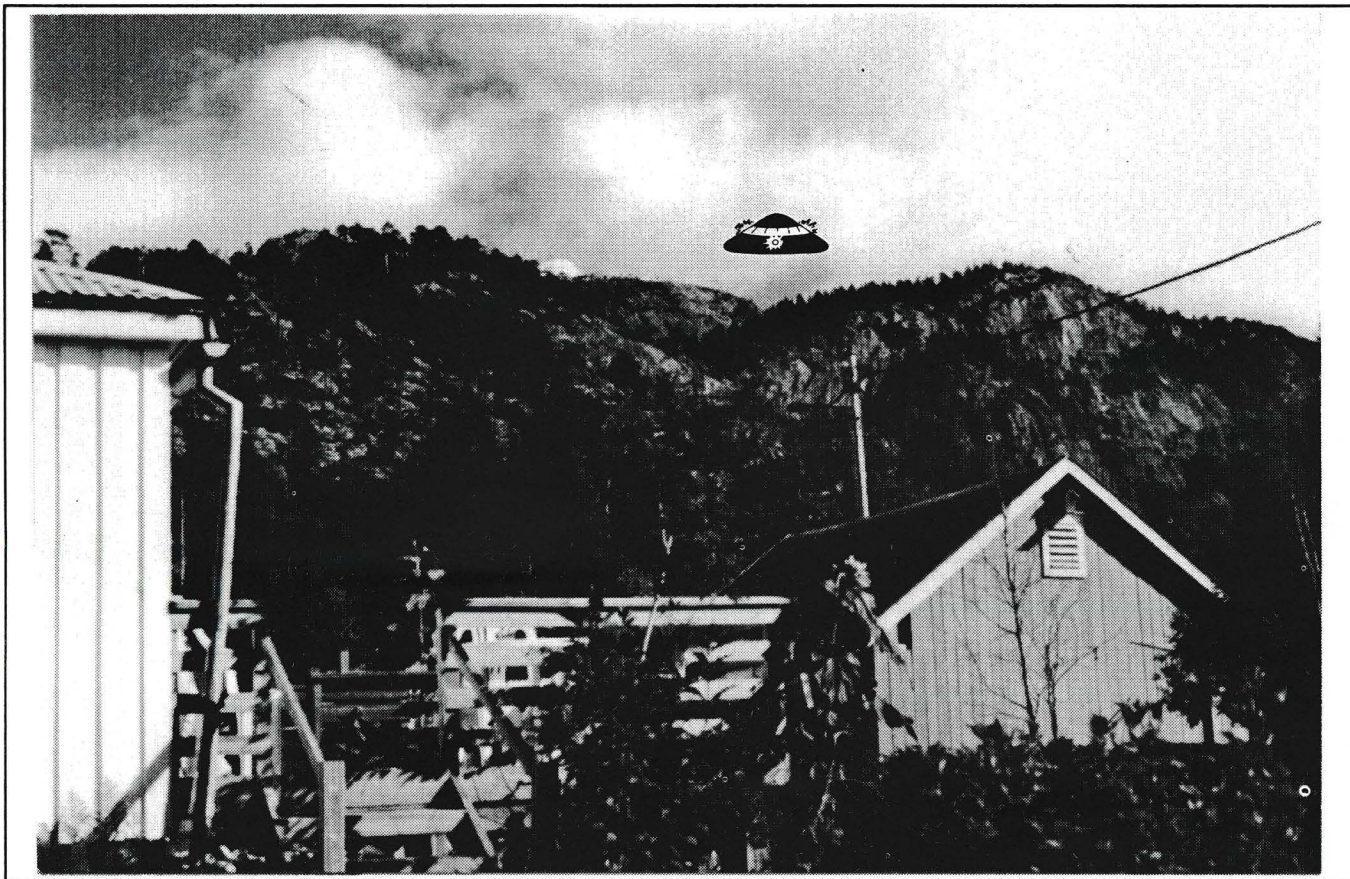
liens elghund Trixie hadde slitt seg dagen før og hadde enda ikke kommet hjem igjen. Familien begynte å bli engstelige med hensyn til hva som kunne ha skjedd. Molteturen var derfor også en leteaksjon etter hunden.

Da AK noen timer ut på kvelden enda ikke hadde funnet hunden i Håmyrsfjellet, satte han seg ned for å lytte om han kunne høre hundeglam. Han så på klokken - den nærmet seg 22.30 og dette var tiden han hadde avtalt å være hjemme. Mens han satt der ble han oppmerksom på en lysende gjenstand oppe på himmelen under det lette skydekket. Han var sikker på at det ikke var Månen fordi denne var på motsatt kant (det var fullmåne den 10. august). Gjenstanden, som var lydløs, sto stille i rundt 15 minutter og lyste med et sterkt pulserende lys som var så kraftig at den kastet skygge opp på skyene og lyste opp nesten hele dalen.

Gjenstanden startet så å «fly» med brå, vannrette bevegelser fra side til side i dalen. Nå kunne han antyde hvor stor gjenstanden var. Etter å ha sammenlignet med omgivelsene rundt gjenstanden, mente han at den kunne være kjempestor, kanskje et par hundre meter i diameter. (Han kunne imidlertid ikke helt bedømme om gjenstanden var langt unna eller nært ham)

AK husket nå på at han skulle vært hjemme for flere minutter siden, og begynte derfor å gå hjemover. Han oppfattet da at gjenstanden fulgte etter; og gjemte seg derfor under et stort grantre. Gjenstanden stoppet rett over dette treet. AK ble redd. Da han omsider så etter om gjenstanden fortsatt var der, rettet denne en pulserende lysstråle mot ham slik at han ble blendet. Han følte da at det ikke var noe å være redd for.

AK begynte å gå nedover mot bebyggelsen mens gjenstanden sakte fulgte etter ham, anslagsvis 100 meter oppe i luften. Gjenstanden ble med helt ned til det første huset i boligstrøket. Her stoppet den opp. AKs kone stod samtidig på verandaen for å se etter ham. Klokka var nå blitt ca. 23.30 og hun var engstelig fordi han var så sen. Hun kunne også se gjenstanden. Etter at AK kom ned til huset like etterpå ble de stående sammen på verandaen og betrakte det merkelige flygende objektet. Det hadde samme form som de andre gjenstandene de hadde observert tidligere.

15. august 1995: Gjenstanden (innteget) som ekteparet så ble stående i luften over kløften midt på bildet. Bildet er tatt mot øst.

Mens de står slik flytter gjenstanden seg svært raskt opp mot en kløft i fjellet bak og ovenfor huset deres. Her blir den stående i to til tre minutter. Deretter kommer den like raskt ned til utgangspunktet igjen. Like hurtig flytter den seg så opp mot kløften en gang til, blir stående et par minutter for deretter å forsvinne i nordøstlig retning i enorm hastighet, på skrå opp på den nattsvarte himmelen og ut av synet for de to. De sammenlignet denne farten med hastigheten på et stjerneskudd.

Observasjonen ble enda mer spesiell da det viste seg at Trixie ble funnet dagen etter, på det stedet som gjenstanden stoppet opp over fjellet.

Total observasjonstid var ca. 55 minutter. Relativ størrelse ble anslått til 25 cm, og absolutt størrelse på objektet ble antatt å være minst 100 meter med en minsteavstand på 100-200 meter (usikkert anslag) til observatøren. Vinkelhøyden varierte mellom 30 og 45° (ca.). AK mente at objektet passerte under skydekken. Himmelen var lett-skyet, været var tørt og vindstille.

Oktober 1995 - dato ukjent

NM og AK var ute en sen høstkveld i 1995 (oktober), klokken var ca. 23.30.

AK gikk i garasjen for å hente inn ved til neste dag. NM hengt ut noen klær på kleshenget da hun hørte en svak susing i luften bak henne. NM snudde seg og fikk da øye på syv gjenstander komme farende over himmelen mot Hemnafjellet. De fløy i samlet formasjon, stoppet like etter helt opp og sto deretter stille i fem minutter. Plutselig begynte de å røre på seg; de fløy rett ut parallelt med horisonten - tre stykker til høyre og fire til venstre. I tillegg fløy de rundt og til siden, noe som på NM og AK virket som en skikkelig oppvisning. Det hele foregikk på 15 minutter og ekteparet kunne tydelig se hele opptrinnet. Ingen lyd kunne høres.

Relativ størrelse på objektene var ca. 2-3 cm. Objektene lysstyrke (inklusive korona) ble sammenlignet med flylys og observatørene sammenlignet dem med utseendet av fly på avstand. Estimert avstand var rundt 700 meter.

Været var klart og tørt med lett vind; temperatur -4-5 °C. Det var mørkt, og Månen ikke synlig.

Ultimo mars 1997

NM stod ute på verandaen for å trekke frisk luft før hun skulle legge seg. Klokken kunne ha vært omtrent 00.30.

Fra nordøst kom det en gjenstand til syne. Denne fr svært hurtig frem og tilbake på himmelen i en vannrett bane. Deretter stanset den opp, og kom rett mot henne. Gjenstanden stoppet ikke før den var rett over nabohuset, ca. 20 meter fra observatøren. (Huset til nabokonen som også hadde sett lyset over elveleiet ved observasjonen i februar 1995.) Her ble den hengende i luften, og så nærmest ut til å vibrere, dirre eller skjelve svakt. Ut fra noe som lignet «vinduer» kom det et sterkt hvitt lys. Fra omtrent midt på gjenstanden, midt i mot NM, blinket så et rundt kraftig lys tre ganger i langsomme pulser. Etter dette forsvant gjenstanden opp på himmelen, og ut av syne for henne.

Også denne gjenstanden var lik alle de andre som hun og mannen pleier å se på himmelen over Bangsund.

Etterforskning

Etter at Arnulf Løken hadde intervjuet observatørene første gang pr. telefon (26. mai 1997) tok han kontakt med flykontrollen ved Namsos Lufthavn den 28. mai vedrørende de fire rap-

Fortsettelse på side 62

SUFOIs UFO-KONGRESS 1997

Av Erling Strand

Lørdag 1. november 1997 avholdt Skandinavisk UFO Informasjon (SUFOI) en UFO-kongress i Lyngby storcenter, som ligger like utenfor København. UFO-NORGE sendte sin representant, komitémedlem Erling Strand, som her gir en rapport fra konferansen.

SUFOI feiret to forskjellige jubileer ved å arrangere denne kongressen. Det første var 50-års jubileet for selve UFO-fenomenet. Det var som kjent den 24. juni 1947 at den amerikanske piloten Kenneth Arnold så ni sølvskinnende flygende gjenstander over staten Washington, som på sin ferd over himmelen lignet på «flygende tallerkener». Dette markerte begynnelsen på den moderne UFO-æraen. Det andre var 40-års jubileet for SUFOI. Det var i 1957 at major H.C. Petersen stiftet «Sønderjydske UFO Investigation», som få år senere skiftet navn til Skandinavisk UFO Informasjon og som i de senere tiår har vært blant de ledende UFO-organisasjoner i Norden.

Kongressen ble åpnet klokken 10.00 av SUFOIs formann, Per Andersen. Første foredrag startet klokken 10.15, da formannen for UFO-Sverige, Clas Svahn fortalte om «Møtet i skogen». Det var den 18. mai 1946, klokken 10 på kvelden, at Gösta Carlson observerte en tallerkenformet gjenstand som stod på bakken inne i en lyssirkel, ved Ängelholm i Sverige. Det hele utviklet seg til en meget spennende historie, som Clas Svahn har undersøkt grundig og skrevet bok om. (Utgitt i 1995). 1946 var forøvrig et år med mange UFO-observasjoner i Sverige. Mange av leserne kjenner sikkert til at hele Skandinavia og spesielt Sverige ble «invadert» av de såkalte spøkelsesrakettene på denne tiden. Svahn snakket ellers om andre svenske observasjoner fra 1946, hvor det blant annet var snakk om nedslag i innsjøer.

Neste foredrag startet klokken 11.00. Da fortalte SUFOIs Peter Nørgaard om «UFOer over Danmark: Nyere danske observasjoner, fotos og videoer». Nørgaard ga først en oversikt over antall rapporter fra Danmark i løpet av de siste fem år. Det var 247 i 1993, 199 i 1994, 315 i 1995, 220 i 1996 og 225 så langt i 97'. Nørgaard gikk deretter

inn på noen utvalgte observasjoner; blant annet en observasjon fra Strynø den 24. januar 1996.

Torben Birkeholm fra SUFOI snakket deretter om en spesiell hendelse i sitt foredrag: «Bilstopp ved Vejle: Hva skjedde egentlig?». Denne hendelsen inntraff om kvelden den 29. september 1995 ved Vejle i nærheten av Billund. En meget sterk opplevelse for observatøren, hvor bilen han kjørte i stanset, strømmen ble borte og instrumentene i bilen løp løpsk. Tilhørerne fikk ta del i en spennende og til tider nesten skremmende historie.

Etter lunsj var det Ole Henningsen fra SUFOI som snakket om «Danske kornsirkler - fleip eller fakta?». Deretter ble det holdt et litt provoserende foredrag av Mikael Rothstein (Ph.D) med tittelen: «Kan UFOer finnes uten å eksistere?». Rothstein arbeider som forsker ved institutt for religionshistorie ved Universitetet i København. Han uttalte at UFO-forskerne bare studerer beretninger om UFO, og ikke UFOer i seg selv. Han mente at UFO-mytten bare eksisterer så lenge fenomenet ikke kan konkretiseres. Han trakk fram erfaringer fra sin forskning i religionshistorie, og gav uttrykk for at UFOer i seg selv ikke har noen fysisk eksistens. Til dette var det nok mange i salen som kunne tenke seg å gi kommentarer.

Den siste delen av konferansen var satt av til de engelskspråklige gjestene. Først ute var John Spencer fra British UFO Research Organisation (BUFORA) som holdt et interessant foredrag om «UFOs: Facts, Myths and Mythology». Spencer var åpen for den paranormale siden ved UFO-fenomenet og mente at det var viktig å betrakte også dette aspektet for å få mest mulig informasjon om UFO-gåten.

Jenny Randles fra England fikk ordet klokken 15.45. Hun fortalte om «Men in Black - Myth or Reality?» Hun

mente at «menn i sort» godt kunne eksistere, og viste oss som eksempel et heller uskarpt bilde som inneholdt en sort skikkelse. Personlig syntes jeg at det virket lite troverdig og ingen av historiene hun kom med gav inntrykk av at det var noen særlig substans i dem. Jenny Randles hadde mye å fortelle og gikk utover sin tilmålte tid. Det siste innslaget ble derfor 20 minutter forsinket, da Dr. Richard Haines fra USA holdt foredrag med tittelen: «Pilot UFO Sighting Reports: A Source of Significant and Reliable Data». Haines har intervjuet mange piloter om deres observasjoner, og mener at man kan stole mer på utsagn og rapporter fra denne yrkesgruppen enn fra andre da disse i utgangspunktet er trenete observatører. Han gikk også inn på en bestemt observasjon der instrumentene på flyet ble påvirket samtidig som et UFO ble observert.

Konferansen ble avsluttet klokken 18.00 og foredragsholderne, samt publikum (inkludert undertegnede) forlot etterhvert Lyngby storcenter med kursen hjemover.

Mitt totalinntrykk av konferansen var bra, men som et lite minus må det påpekes at det ikke var satt av tid til hverken spørsmål eller kommentarer fra salen etter foredragene. Dette medførte at utbyttet av konferansen ble mindre enn det kunne ha vært. Det er ofte en stor fordel at tilhørerne kan få gitt uttrykk for sine reaksjoner på det de blir forelest, noe som igjen kan føre til fruktbare diskusjoner mellom publikum og foredragsholder. □

**ABONNER
PÅ UFO!**

INTERNASJONAL BUFORA-KONGRESS

Del 2

Av Odd-Gunnar Røed

Vi fortsetter her vår artikkel fra forrige nummer, en rapport fra den niende internasjonale BUFORA-kongressen avholdt i Sheffield, England den 16. og 17. august i fjor. Vår mann, Odd-Gunnar Røed var tilstede.

Matthew Williams

Han er 25 år gammel og tidligere ansatt ved den engelske tolletatens kriminalavsnitt. Han har arbeidet med UFO-saken siden han hadde en paranormal opplevelse i 1990. I løpet av de senere år har Williams hatt en rekke opptredener på engelsk TV og radio, og skrevet mange artikler for flere engelske magasiner. Han er redaktør av *Truthseekers Review*, et tidsskrift som følger opp saker som det britiske forsvarsdepartementet (Ministry of Defence, MoD) måtte sitte inne med og som igjen har mulig sammenheng med UFO-fenomenet. Han er opptatt av å finne dokumentasjon for «cover-ups» utført av britiske myndigheter. Williams er også styremedlem i BUFORA (British UFO Research Organisation).

Derek Sheffield

På den andre enden av aldersskalaen finner vi Derek Sheffield, som nylig pensjonerte seg. Inntil han gikk av arbeidet han som sjef for et konsulentfirma med papir som spesialfelt. I sin ungdom var han pilot med speciale innen luftakrobatikk, og var i 13 år leder av 600th Flight Squadron ved Biggen Hill, Kent. Hans interesser er blant annet astronomi, flygning og filosofi. Det kan også nevnes at han tilhører den ene prosent av befolkningen i Storbritannia som har mer enn 155 i IQ.

UFO-interessen oppsto tidlig i hans forfatterkarriere. Hans første bok hadde tittelen *A Question of Reason*. Ut fra et filosofisk ståsted stilte den spørsmålstegn ved de mest fremherskende teorier vedrørende det ekspanderende univers,

eksistensen av sorte hull og til og med evolusjonsteorien. Imidlertid var det UFO-problematikken som opptok ham mest. I denne forbindelse var han en stor tilhenger av Carl Sagan, og hans utregningsmetoder (sammen med Frank Drake) for eksistensen av mulig intelligent liv i verdensrommet.

Derrel Sims

Derrel Sims er fra USA, men trenger kanskje ikke noen ytterligere presentasjon, siden de fleste av leserne jo har lest mye om ham tidligere i dette tidsskriftet. Men vi kan jo gjengi karakteristikken slik de er oppført i sammendraget («Proceedings») utgitt etter kongressen:

Derrel Sims - av noen kalt «The Alien Hunter», har grepet fatt i emnet fremmede implantater. Han har med hell frembragt syv implantater fra mennesker som har vært utsatt for mulige bortførelser. Simms er utdannet innen såkalt hypnoanestesi og har benyttet hypnotisk regresjon på mange mennesker med nærkontaktsopplevelser. I denne forbindelse har han også påvist muligheten for at enkelte personer kan være utsatt for flere bortførelser («multiple abductions»). Derrel var

den første UFO-etterforskeren som benyttet «blacklight»-teknikken - å utsette kroppsdeler for ultrafiolett lys - noe som har resultert i flere funn av interessante, fluorescerende merker på kroppen til mennesker med nærkontaktsopplevelser. I noen av tilfellene har disse merkene sett ut som avtrykk etter små hender.

Derrel Simms vil fortsette jakten på svar på disse fenomenene ved bruk av vitenskapelige metoder. Han har opprettet et særskilt fond sammen med kirurgen Roger K. Leir for å lette finansieringen av dette arbeidet (se også artikkelen «Operasjon av mulig utenomjordisk implantat», ss. 27-30 i *UFO* nr. 2 1996).

La oss legge til at også et norsk mulig implantat er til undersøkelse ved et amerikansk universitet, formidlet gjennom Derrel Sims. Denne saken er omtalt i *UFO* nr. 4 1996.

Sims skulle også ha presentert Jesse Marcel jr., sønn til major Jesse Marcel. Han var som kjent den første personen som var tilstede sammen med William «Mac» Brazel på nedslagsfeltet der det etter hvert så berømte (og beryktete) UFO-krasjet fant sted nær Roswell sommeren 1947. (Se også artikler på

THE 9TH BUFORA INTERNATIONAL UFO CONGRESS

The Pennine Theatre, City Campus, Hallam University, Sheffield, South Yorkshire, England

16th & 17th August, 1997

Speakers:

Derrel Sims (USA), Don & Vicki Ecker (USA), Debbie Jordan (USA), Paul Devereux (UK), Larry Warren & Peter Robbins (USA), Malcolm Robinson (Scotland), David Percy (UK), Derek Sheffield (UK), Alan Alford (UK), Nick Redfern (UK), Odd-Gunnar Røed (Norway) and Matthew Williams (Wales).

Ticket Prices:

Single Day Ticket: £15.00.

Two-day ticket: £25.00.

De av leserne som interessert i å lese hele sammendraget fra konferansen («Proceedings») bes kontakte Rapportsentralen. Sammendraget er på engelsk.

sidene 27-33 i dette nummer.) Major Marcel fylte opp bilen med vrakgods som han lot sønnen få se samme natt. En natt som forandret juniors liv en gang for alle. Dessverre for alle fremmøtte hadde imidlertid Marcel jr. meldt sykdomsforfall og kunne ikke komme.

Malcolm Robinson

Malcolm Robinson er grunnleggeren av den skotske organisasjonen Strange Phenomenon Investigations. Han har vært involvert i etterforskning av UFO-observasjoner og paranormale fenomener siden 1979. Robinson har skrevet et stort antall artikler og optrådt i mange TV- og radioprogrammer, og er fortsatt aktiv med å holde foredrag over temaene UFO og det paranormale, både i og utenfor Storbritannia.

Han sørget for at store deler av verdens oppmerksomhet ble rettet mot en liten by ved navn Bonnybridge i Skottland. Her ledet han en undersøkelse for en del år tilbake, foranlediget av at det hadde vært mange UFO-observasjoner på stedet.

Larry Warren og Peter Robins

De to er forfattere av boken *Left at East Gate*, og er både vitner og etterforskere til hendelsene rundt Bentwaters-saken. De fleste her i Norge husker vel bedre saken som Woodbridge- eller Rendlesham Forest-saken, der en amerikansk NATO-base ble gjenstand for en merkelig hendelse, en mulig UFO-landing i desember 1980. Denne saken er aldri oppklart og det blir spekulert i at amerikanske militære myndigheter har dekket over saken - et «cover up». Og selv om britiske parlamentsmedlemmer har stått frem og beskylder amerikanerne for hemmeligholdelse, er det mange som mener at også britisk etterretning vet mer enn de vil ut med. Faktum er i hvertfall at store deler av skogen der den påståtte landingen fant sted nå er fjernet.

Øverstkommanderende for basen på det tidspunktet, oberst Charles Halt, har selv aldri funnet noen god forklaring på det som skjedde. Han skulle også ha gjestet en tidligere BUFORA-konferanse, i august 1981, men dukket aldri opp. Senere ble det kjent at han akkurat da var blitt beordret til tjeneste i Belgia - omtrent med øyeblikkelig virkning. Hvis ryktene stemmer holder oberst Halt nå på å skrive en bok om

denne hendelsen.

Brenda Butler og Dot Street

Disse to kvinnene har viet mesteparten av sitt voksne liv med å utforske Rendlesham Forest-saken. Vi har sett dem flere ganger siden 1981 på diverse BUFORA-konferanser og budskapet er like intenst hver gang. Det er tydelig at dette er blitt en slags fanesak, en personlig kamp for å få sannheten på bordet.

Brenda Butler var den første UFO-etterforskeren som kom til stedet like etter hendelsen, og sammen med Dot Street, medforfatter av boken *Skycrash*, har hun stått på barrikadene i snart 20 år. De har holdt utallige møter der sivilbefolkningen har fått sjansen til å komme frem med hva de har opplevd, sammen med militære mannskaper som var i tjeneste der den gangen. Butler og Street har virkelig brakt saken frem i media og gitt befolkningen innsyn i det som hendte. De to blir ansett som de personene utenfor den britiske regjering som antakelig vet mer om denne saken enn noen andre.

David Percy

Percy er en uavhengig filmprodusent som også er medforfatter av den høyt ansette boken *Two Thirds*. Han har dessuten produsert videoen «Face on Mars and the Avebury Connection». Han seneste prosjekt er «The NASA Moon Hoax Photographs» og den videoen er antakeligvis i handelen i disse dager. Foruten disse videoene har han skrevet en lang rekke artikler, samt deltatt i mange TV-intervjuer.

Vi vil i senere numre komme tilbake til muligheten for såkalte falske månebilder i NASAs regi, da dette er påstander som har dukket opp i flere sammenhenger de siste år.

Odd-Gunnar Røed

Det begynner nesten å bli en vane å for undertegnede å holde foredrag på BUFORAs konferanser. Det er positivt at det arbeidet som gjøres her hjemme også blir verdsatt i utlandet, og jeg føler meg etterhvert meg hjemme i Storbritannia grunnet de mange reisene de seneste par tiår.

Denne gang dreide ikke foredraget seg utelukkende om Hessdalen. Nå var det nærkontakter av fjerde grad og tapt tid som sto på programmet. Innledningsvis tok jeg likevel med et sam-

Odd-Gunnar Røed under sin presentasjon.

mendrag om og en oppdatering av situasjonen i Hessdalen. Deretter presenterte jeg Spitsbergen-saken, som komitémedlem Ole Jonny Brønne etter grundige undersøkelser kom fram til var en avisand. Hele saken er omtalt i vårt spesialhefte fra 1991. Det var i denne sammenheng naturlig også å omtale den berømmelige Mosjøen-saken fra 1954, der to søstre angivelig møtte en mann som etterpå forsvant i en flygende tallerken.

For å presentere litt mer «moderne» observasjoner, gikk jeg inn på Granollers-saken fra Spania i 1991 der to søstre opplevde sterke ting. (Regresjonen av den ene har gått som artikkelserie i *UFO*). Likeens omtalte jeg historien med de tre kvinnene på vei fra Fredrikstad til Moss i august 1996, hvor de hevdet at minst én time av reisen var borte fra hukommelsen - såkalt tapt tid. Regresjonen av den ene kvinnen vil forøvrig bli presentert i *UFO* med det første. Det har etterhvert vist seg at dette er en meget spesiell sak med mange aspekter.

Rapporten fra de tre bergenserne som var på cupfinale i Oslo høsten 1995 og som påberopte seg «tapt tid» på veien hjem - hele tre timer - hadde publikum også sansen for. Den samme interessen ble det mulige implantatet fra Horten til del (se omtale i *UFO* nr. 4 1996). Implantatet ble forøvrig overlevert Derrel Sims der og da. Han skulle sende den videre til laboratorier i USA for nærmere undersøkelser. I tillegg ble

hendelsene ved Mandal presentert, selv om vi foreløpig ikke kjenner til noen mulige CE-4-opplevelser derfra.

Alle disse historiene er tidligere omtalt i *UFO*. Imidlertid har ingen hørt om den nedenstående før i dette tidsskrift. Det ble derfor en aldri så liten urframføring, presentasjonen av hendelsene rundt Kate Thorvaldsen. Se

egen tekstboks.

Avslutning

Det var altså en hyggelig konferanse i Sheffield også denne gang. Det ble selvsagt en del prat mellom slagene med de forskjellige involverte og prominente gjester. Dette er virkelig verdifullt idet man ofte deler hverandres

interesser og utveksler felles erfaringer. Det er neppe noe miljø der misforståelsene flourer i så stor grad som i UFO-miljøet, derfor er det meget viktig med personlig kontakt. Et vellykket opphold hos Philip og Sue Mantle gjorde det hele til en meget hyggelig tur over til øyriket. Vi ser fram til neste besøk.

Illustrasjoner se side 73

KATE THORVALDSENS OPPLEVELSER

Undertegnede samboer fikk her sin scenedebut foran et større publikum. Hun fortalte sin historie på et fremmed språk sammen med artikkelforfatteren.

Hun er 28 år gammel, fra Østlandet, og har hatt noen merkelige opplevelser opp gjennom oppveksten og voksen alder.

Det hele begynte da hun var 10 år gammel. Hun likte å klatre ut av vinduet på soverommet sitt i andre etasje for å sette seg på taket og se opp mot stjernene. Hun følte at hun hadde en slags udefinerbar lengsel, uten å vite etter hva og hvorfor. Det var også på denne tiden hun begynte å tegne underlige ansikter: Bleke, med skrå øyne og uten hår. Luktesansen forsvant også den gangen.

Da hun ble voksen kunne hun oppleve å motta bilder inne i hodet sitt, komplekse bilder av molekyllære strukturer. Hun tolket bildene dihten at de forestilte universets oppbygning. Det dukket stadig opp bilder og meldinger som hun tegnet ned etter beste evne. Disse kunne dukke opp når som helst på døgnet. Det var aldri snakk om å meditere eller å hensette seg i andre former for trance-lignende sinnstilstander.

Hun forela én av tegningene (en «kladd») for flere dataeksperter, sammen med muntlige og skriftlige instruksjoner. Hun ville at de skulle prøve å rekonstruere det opprinnelige mønster eller hovedidé som hun mener ligger bak de tankebildene hun får. Imidlertid måtte ekspertisen gi tapt; alle de forespurte innrømmet at mønsteret ville bli for kompleks til å kunne bygges opp selv ved hjelp av de siste og raskeste datamaskiner innen grafisk prosessering. I løpet av noen år, derimot ville det kanskje bli mulig.

I voksen alder ble Kate utsatt for hypnose. Her kom det fram at det hadde skjedd noe spesielt med henne på taket da hun var 10 år gammel. Hun fortalte at hun hadde vært tatt opp i en farkost og her blitt informert om at hun hadde en oppgave, nemlig å skrive bok om de bildene hun etterhvert mottok.

Golsfjellet

Vinteren 1996 dro hun avgårde til en hytte på Golsfjellet for å gjøre boken ferdig. Etter et par deilige stille dager, våknet hun en morgen med et hovent øye. Øyelokket hadde på midten merke etter en spiss gjenstand og det rant materie. Hun trodde først at det dreide seg om en betennelse og slo seg til ro med det, helt til kvelden nærmest seg. Da kom frykten snikende. Hun ble rett og slett mørkredd og ville ikke være der lenger. Flere mil fra folk, uten bil og med et strømaggregat som fusket faretruende følte hun seg ikke særlig høy i hatten. Natten ble lang og våken. Fra å trives med å være alene i ødemarken kunne hun ikke komme seg fort nok ned til sivilisasjonen. Dagen etter fikk hun telefonkontakt og ble hentet ned.

Et par uker senere ble det foretatt en regresjon. Her kunne hun fortelle at hun hadde hatt besøk i hytten den natten. Hun følte at hun lå og svevde i løse luften mens tre vesener arbeidet med hodet hennes. Hun fikk påsatt en slags hjelm der det stakk en tykk nål inn i hvert øre. Den hadde også en form for klør over pannen og en av disse boret seg inn i øyelokket. To armer som var montert på hjelmen hadde også gått inn i nesen, rotert og boret seg opp i denne. Dette påførte henne store smerter.

Resten av hukommelsen var svart, hun greide ikke å kalle frem mer om hendelsen, selv etter gjentatte forsøk fra terapeutens side. Det eneste han oppnådde var en kraftig hodepine hos Kate. En liten, men viktig detalj var imidlertid at luktesansen, som hadde vært borte siden hun var 10 år gammel var kommet tilbake på det ene neseboret i løpet av denne hytteturen.

Det er ikke godt å si hva Kate har vært utsatt for og kanskje får vi aldri noen fullgod forklaring på det. Hun har imidlertid hatt fysiologiske virkninger av sine opplevelser som det kanskje er mulig å undersøke nærmere, nemlig det at luktesansen nå delvis er kommet tilbake igjen. For tiden arbeides det med å finne ut hva som kan ha skjedd med den. Kiropraktor og lege er i ferd med å undersøke henne og røntgenbilder er tatt. Eventuelle resultater herfra vil bli presentert i et fremtidig nummer av dette tidsskrift.

I tillegg til rent fysiologiske ettervirkninger har vi de mentale bildene som dukker opp. Man kan spørre seg: Hvor kommer de fra og hvordan skal de forstås?

Som vanlig er det flere spørsmål enn svar i denne saken, som i de fleste andre av samme kategori. Vi får bare håpe at vitenskapen i fremtiden kan fravriste hemmelighetene til disse mørke deler av vårt indre. Det finnes i dag ikke instrumenter som kan måle ikke-fysiske fenomener. Og da blir vi stilt overfor dilemmaet: Skal man velge å tro på hva dette mennesket påstår å ha opplevd, eller skal man forkaste det hele som fantasi og (livaktige) hallusinasjoner? Kanskje vil vi ennå ikke kunne godta annet enn det som til enhver tid er vitenskapelig bevist, før eventuelt den tid kommer da flere enn 50 prosent av befolkningen har den samme type opplevelser. Da vil dette utgjøre «normalen», og rollene blir byttet om.

Illustrasjoner se side 73

ROSWELL - 50 ÅR ETTER

Av Per Andersen

Det er nå 50 år siden at «noe» falt ned i utmarka i New Mexico i USA. Det var tidlig i juli 1947, knapt to uker etter at Kenneth Arnold hadde startet hele debatten om «de flygende tallerkenene». Men historiene om Roswell florerer stadig 50 år etter, og det dukker stadig opp nye opplysninger om saken. Vi skal her se på den siste utviklingen i ufologiens mest kontroversielle sak til alle tider: UFO-styrten i Roswell.

Note: Vi vil med denne og den påfølgende artikkel («Sannheten om Roswell» på side 46) forhåpentligvis sette endelig strek for Roswell saken. Den har nå vært jevnlig omtalt i media i snart 20 år og presentert som *den* (påståtte) UFO-hendelsen som har hatt størst troverdighet. Imidlertid er det i den senere tid kommet frem nye opplysninger som gir god grunn til å anse den for nok en «UFO-historie», kun basert på løse rykter uten holdepunkt i virkeligheten - dessverre.

En del av de momentene som er behandlet i denne artikkelen er også omtalt i *UFO* nr. 1 1997. Vi tar dem likevel med her slik at de forskjellige hendelsene kan settes inn i en større sammenheng.

For de av leserne som synes at nok er nok, kan vi love (med stor grad av sannsynlighet for å holde ord) at emnet i fremtiden *kun* vil bli berørt unntaksvis!

Det skulle gå mer enn 45 år før det offisielle USA reagerte på de mange ryktene om at det hadde falt ned et romskip i området ved Roswell i 1947. Dette skjedde da kongressmann Steven Schiff i februar 1994 ba det amerikanske General Accounting Office (som tilsvarende Riksrevisjonen) om å undersøke om dokumentflyten i forbindelse med Roswell saken var i orden.

GAOs rapport utkom i juli 1995, men lite nytt kom for dagen. Blant annet konstaterte man at det var vanskelig å undersøke saken, da mange av arkivene fra slutten av 1940-årene var maulert.

GAOs viktigste bidrag var ikke deres egen rapport, men at de fikk det amerikanske flyvåpenet til å tone flagg. De

hadde allerede i 1994 utgitt en rapport med sine egne konklusjoner. Ifølge flyvåpenet var det en ballong fra det topphemmelige Prosjekt Mogul som var falt ned på Fostergårdens marker i 1947.

Men historien slutter ikke her, for flyvåpenet har i sommer utgitt enda en rapport med den talende tittel «Roswell-rapporten - saken avsluttet» (*Roswell Report: Case closed*). Rapporten, som er skrevet av kaptein James McAndrew fra det amerikanske flyvåpenets etterretningstjeneste, bringer en helt ny teori på banen: Menneske-atrappes i form av dukker!

Dukker fra luften

Siden 1947 har det versert stadige rykter og historier om at det ble funnet merkelig utseende vesener i nærheten av et forulykket fartøy. Historier om dette er dukket opp fra mange forskjellige kilder, selv om det har vært noe avvik mellom dem i de fleste tilfellene. Nå mener flyvåpenet at disse stadige rykter kan ha sitt utspring i flyvåpenets forsøk med dukker. Disse plastikkdukkene ble i starten av 1950-årene kastet ut fra ballonger i stor høyde for å teste resultatene av fallskjermutsprang. Det var forskjellige typer av dukker. McAndrew mener at det i flere tilfeller er god overensstemmelse mellom dukkenes utseende og beretninger om funn av «fremmede vesener».

UFO-forskerne er generelt meget skeptiske til denne teorien. De mener at det er følgende hull i McAndrews spekulasjoner:

1) Forsøket med dukkene skjedde i begynnelsen av 1950-årene, ikke i 1947.

2) Flyvåpenet har enda en gang endret forklaring, og det gjør den nye teorien lite troverdig.

3) Dukkene ligner ikke de «underlige vesener» som det fortelles om fra Roswellområdet.

Tidsforskyvning er svaret

Ser man nøye på saken, er det klart at forbehold 1) og 2) ikke er holdbare. Det har seg nemlig slik at alle vitneut-sagn om disse vesenene først dukket opp i slutten av 1970-årene. Med andre ord ligger de hendelsene som folk forsøker å huske minst 23 år bakover i tiden. Det er vel kjent at vitner saktens kan huske året for en begivenhet feil (ikke minst når vitnene blir utsatt for pågående UFO-etterforskere som er oppsatt på å finne vitner til en hendelse fra 1947!). Prøv selv å tenke etter hva du kan huske fra 1974?

Punkt 2) passer heller ikke siden Flyvåpenet slett ikke har forandret sin forklaring. De mener fortsatt at materialet på Fostergården som ble funnet av Mac Brazel var restene av en Mogulballong. Men de mener også at andre av historiene kan være uavhengige av denne hendelsen, både i tid og sted. Dette åpner muligheten for at andre av vitnene har sett disse testdukkene.

Derimot er punkt 3) et nøkkelpunkt. Passer vitnenes beretninger om «fremmede vesener» med disse plastikkdukkene? McAndrew mener selvsagt «ja», men seriøse ufologer som Jerome Clark fra CUFOS mener så avgjort «nei»!

Ifølge McAndrew var dukkene kledd i pilotdrakter, og det er underlig hvis vitnene ikke har vært i stand til å oppfatte det. Samtlige vitner har til og med fortalt om hvordan de fant *både* vesener og et forulykket fartøy. Det sies ingen ting om hvordan McAndrew forklarer denne åpenbare mangelen på «fartøyer» i sin teori.

Inntil videre må vi konkludere med at den nye dukketeorien må følges opp med

Roswell Daily Record med den sensasjonelle historien den 8. juli 1947. Dagen etter ble historien avlivet - og «mørkleggingen» var i følge Roswell-fanatikerne i gang.

med flere undersøkelser for å få den bedre belyst. Dette vil vel også skje i løpet av de neste månedene, og UFO-NORGE vil eventuelt ved en senere anledning komme tilbake med nye opplysninger i saken.

Flyvåpenet var imidlertid ikke alene om å benytte Roswell sakens 50-årsjubileum til et fremstøt. Philip J. Corso, en pensjonert offiser, utga i sommer boken *Dagen etter Roswell* i samarbeid med William J. Birnes. De påstår i boken at regjeringen i all hemmelighet konfiskerte et romskip i 1947, og at det kjennskapet man fikk til fremmed teknologi hjalp til med å utvikle blant annet laserteknologi, fiberoptikk og mikro-chip'en.

I UFO-kretser er man relativt skeptiske til Corsos bok, blant annet fordi det

er rimelig enkelt å gjøre rede for disse teknologiene. Det hjelper heller ikke på bokens troverdighet at senator Strom Thurmond ble bedt om å skrive forordet i boken for å gi inntrykk av at dette dreide seg om Corsos selvbiografi. Nå sier Thurmond at forfatterne direkte har villedet ham.

Er mangel på bevis et bevis?

Mens bevisene for et nedstyrtet romskip i New Mexico blir svakere etter som årene går, kommer det nye indikasjonene for dagen som peker i andre retninger. Man kan for eksempel spørre seg selv hvilke konsekvenser det ville ha fått hvis Flyvåpenet og den amerikanske regjering virkelig fikk fingrene i et fremmed romskip i 1947. Hvis disse konsekvensene ikke kan

dokumenteres, er det en kraftig indikator på at det heller ikke har skjedd.

Roswell-tilhengerne er skeptiske overfor en avvisning av hendelsen ut fra «mangel på bevis». Slik kan man slett ikke argumentere, sier de. Det er da også riktig at «mangel på bevis» aldri kan bli et entydig bevis på det motsatte. Men faktum er at det er en god indikator.

Et slikt «mangel på bevis» framkom nettopp her i sommer. Det var noen hittil hemmelige regjeringsdokumenter som folk nå for første gang har fått anledning til å lese takket være den amerikanske loven om offentlighet i forvaltningen.

Blant dokumentene er et brev fra oberst Howard McCoy, som var sjef for gruppen T-2 under flyvåpenets materielle etterretningstjeneste ved Wright-Pattersonbasen i Ohio. Samtidig var han sjef for «Prosjekt Sign», som var en gruppe nedsatt av flyvåpenet for å se på UFO-spørsmålet.

Den 8. november 1948 - nesten ett og et halvt år etter Roswell-hendelsen - skrev Albert B. Deyarmond på vegne av McCoy det omtalte brevet til general Cabell som svar på en forespørsel om UFOer. I brevet redegjør McCoy blant annet for Prosjekt Signs undersøkelser og sier samtidig at han mener at det stadig finnes uoppklarte saker og at muligheten for besøk fra rommet ikke er utelukket.

Men det som er mer interessant i forbindelse med Roswell er McCoy's uttalelse om at «konkrete beviser for en slik mulighet (for romskip) mangler fullstendig», og at «beskaffenheten av disse objekter ikke kan fastslås før man får adgang til fysiske bevis, så som et nedstyrtet objekt».

Hva visste McCoy?

McCoy sier altså til sin general at det ikke er nedstyrtet noe romskip (og altså heller ikke ved Roswell). Dette etterlater da kun tre muligheter: (1) det er riktig at det ikke styrtet noe romskip i Roswell, (2) McCoy visste ikke at det var styrtet ned et romskip, eller (3) McCoy visste det, men holdt det hemmelig for Prosjekt Sign-gruppen.

Det kan ikke utelukkes at McCoy ikke visste at det var nedstyrtet et romskip i Roswell (mulighet 2). Men det er ikke særlig sannsynlig. T-2-gruppen, som han var sjef for, hadde nettopp til for-

mål å undersøke nye teknologier (blant annet fiendens) på vegne av hele flyvåpenet for å sikre seg at USA ikke saket akterut.

Det er nesten umulig å forestille seg at T-2-gruppen ikke ville bli involvert hvis Flyvåpenet fikk tak i noe så avgjørende som et fremmed romskip. Michael Swords forsøker riktignok i en artikkel i det respekterte *International UFO Reporter* å argumentere for at det snarere ville være gruppen T-3 (Forskning og Utvikling) som ville bli involvert. Heller ikke dette argumentet er noe særlig troverdig, for hvorfor var i så fall flyvåpenets eget UFO-prosjekt (Sign) underlagt T-2?

Alternativt kunne det være at McCoy faktisk kjente til den påståtte Roswell-nedstyrtningen, men at han i denne sammenheng ikke kunne fortelle det (mulighet 3). Denne muligheten blir likevel gjennomhullet av et møte i det amerikanske flyvåpenets «Scientific Advisory Board», altså det vitenskapelige rådgivningsorganet. Møtet fant sted allerede den 17. og 18. mars 1948, og også ved dette møtet redegjorde McCoy for det daværende kjennskap til UFOene. Han sa uttalte, i følge det nettopp frigitte referatet: «Vi har et nytt prosjekt - Prosjekt Sign - som dere kanskje blir forbauset over å høre oppstod i kjølvannet av det såkalte massehysteriet sist sommer, da vi hadde så mange beretninger om UFOer eller tallerkener. Man må ikke le av dette. Vi har over 300 rapporter som ikke er offentliggjort. Vi forsøker å få tak i hver eneste rapport. Jeg kan ikke få sagt tydelig nok hvor mye vi ville gi for at et av disse objektene ville falle ned slik at vi kan få undersøkt det!»

Også her, som tidligere, gir McCoy inntrykk av at det ikke er nedstyrtet noe UFO. Men det interessante er formuleringen av den siste setningen, som er meget personlig og følelsesladet. Hvis McCoy hadde kjent til et nedstyrtet romskip, men ikke kunne snakke om det, ville han neppe ha formulert og betonert det motsatte på denne personlige måten.

Enda et argument er at det tidligere omtalte brevet av 8. november til general Cabell inngikk som generalens UFO-redegjørelse til daværende forsvarsminister James Forrestal. Hvis generalen og forsvarsministeren visste (og det må de rimeligvis ha gjort) at

det var nedstyrtet et romskip i Roswell, hvorfor i all verden ba de så Prosjekt Sign om en redegjørelse med bevisst forfalskede opplysninger?

Kjent etterforsker skifter mening

På denne bakgrunn må den mest sannsynlige forklaring være - ut fra McCoy's uttalelser - at det faktisk ikke hadde styrtet et fremmed romskip året før. Dette har da også fått andre UFO-forskere til å revidere sin oppfatning av hele Roswell saken. En av de mest markante er amerikaneren Kent Jeffrey, som tidligere har markert seg kraftig som talsmann for teorien om det nedstyrtede UFOet. Jeffrey var mannen bak det såkalte «Roswell-initiativet», som samlet inn underskrifter over hele verden for å få frigitt informasjonen om Roswell.

Kent Jeffrey har undersøkt saken gjennom flere år, og offentliggjørelsen av McCoy-dokumentene er en av årsakene til at han ikke lenger tror at det skjedde noe «utenomjordisk» ved Roswell. Et annet argument for Jeffrey har vært at han har intervjuet Jesse Marcel jr. enda en gang. Sistnevnte gjennomgikk endatil en dyptgripende hypnotisk regresjon i den forbindelse.

Jesse Marcel jr. er sønn av den avdøde Jesse Marcel senior, som i 1947 var offiser ved Roswellbasen og som også foretok undersøkelsene av det nedstyrtede objektet på Mac Brazels eiendom. Underveis til basen med noe av materialet i bilen, kjørte Jesse Marcel forbi sitt eget hus, og der viste han materialet blant annet til sønnen, Jesse Marcel jr., som bare var 11 år den gangen.

Roswell-tilhengerne legger stor vekt på det Jesse Marcel jr. sier om dette materialet. Han sier at det var merkelig, at det ikke kunne rives i stykker eller brenne, og at det foldet seg ut av seg selv etter at det var krøllet sammen - og det uten at det var et eneste merke på det.

Kent Jeffrey har likevel problemer med å få dette til å passe med den faktiske beskrivelsen av materialet som Jesse Marcel kommer med: Det som faren hadde vist fram på kjøkkengulvet, var i første rekke noe metallfolie, en kort bjelke eller «pinne» og noen få biter av plastikk eller bakelitt. Ville dette være typiske rester fra et nedstyrtet romskip som hadde reist gjennom verdensrommet - eller ville det være typisk for en nedstyrtet ballong?

I midten ses en av plastikkdukkene som i 1947 ble brukt til fallskjermforsøk.

Foto: Cenap-Infoline, nr. 60/UFO-NYT nr. 3 1997/USAF.

Kent Jeffrey er ikke lenger i tvil: Det var en ballong. Og som han megetsigende uttaler: Hvis materialet var så holdbart og umulig å rive i stykker, hvordan kan det da ha vært spredt i tusenvis av biter ut over hele området? Dette er et argument man ikke har hørt før, selv om det er så selvsagt og nesten i seg selv et bevis for at uttalelsene om materialet fra både Jesse Marcel senior og junior er sterkt overdrevne.

Mystiske symboler et viktig spor

Et av indisiene for at det faktisk dreier seg om en Prosjekt Mogul-ballong er at

General Roger Ramey og oberstløytnant Thomas Jefferson DuBose under pressekonferansen med restene av en værballong.

Foto: UFO-NYT 3/97USAF

Jesse Marcel beskriver noen merkelige symboler som han fant på den omtalte bjelken. Det viser seg at vedhengene ved noen av de omtalte Mogul-ballongene var blitt sammensatt med tape. Denne tapen hadde forskningsgruppen funnet på et loft der de arbeidet, og tapen hadde nettopp noen lilla symboler på overflaten.

Det skal i all rettferdighet nevnes at Jesse Marcel jr. fortsatt ikke er overbevist om at det er tale om en ballong. I et intervju for kort tid siden uttalte Marcel at det er uoverensstemmelser mellom en Mogul-ballong og det han så. For eksempel mener han at bjelken ikke var laget av balsatre, men av et metallaktig materiale. Folien på Mogul-ballongen hadde papir på den ene siden, og det kan Marcel ikke huske at var tilfelle her.

Endelig mener Marcel at heller ikke symbolene svarer til den tapen som ble brukt ved Mogul. Dette kan skyldes at symbolene på tapen har smittet av på bjelken, slik at Marcel altså bare har sett et avtrykk. På grunn av dette og at avtrykket hadde ligget lenge i solen, var ikke symbolene lenger særlig gjenkjennelige. Og til slutt skal man huske på at Jesse Marcel den gang bare var 11 år gammel!

Et annet av kronvitnene er Walter Haut, som var presseoffiser på Roswellbasen i 1947. Haut har tidligere uttalt seg til fordel for Roswell-tilhengerne, men nå nylig uttalte han i et TV-program på FOX-kanalen i USA at han i dag mener at det kun var tale

om en ballong.

Kent Jeffrey stanset ikke med Jesse Marcel. Han intervjuet også 17 av medlemmene i Bombegruppe 509, som i 1947 var USAs eneste gruppe med atombestykning og som var stasjonert ved Roswell. De færreste husket noe som helst om en nedstyrtning i 1947, og det hadde heller ikke sirkulert noen rykter om noe slikt. De få som hadde hørt rykter i 1947, sa at det offisielt var kjent at det var tale om en ballong, og at resten bare var pressens oppblåsing av saken.

Den fiktive sykepleiersken

At Kent Jeffrey på denne måten har endret holdning til romskips-teorien irriterer selvfølgelig Roswell-tilhengerne. De kan ikke forstå at han har snudd 180 grader, og det varer sikkert ikke lenge før han blir beskyldt for å være betalt av den amerikanske regjeringen - en typisk reaksjon fra «de overbeviste».

Men faktisk er Jeffrey ikke den eneste «avhopperen». Også Karl Pflock måtte erkjenne at etter hans grundige analyse av saken er det stor troverdighet i Mogul-teorien. Pussig nok er det meg bekjent ingen som har gått den andre veien: Altså begynt som skeptiker og etter en undersøkelse av saken blitt overbevist om at det virkelig styrtet et romskip. I seg selv er dette megetsigende.

Like megetsigende er det at det ene vitne etter det andre «faller fra». De opprinnelige vitnene til et påstått ned-

styrtet romskip med vesener er det ingen som tror på lenger. Det gjelder også det første kronvitnet, Barney Barnett - ingeniøren, som ifølge hans familie kom hjem en dag og fortalte at han tilfeldigvis hadde sett et nedstyrtet romskip med små vesener liggende omkring. Hans historie er etter hvert blitt så gjennomhullet at ikke engang Kevin Randle nevner ham lenger. (Kevin Randle er en av de trofaste Roswell-tilhengerne.)

Roswells etterhvert meget berømte begravelses-agent, Glenn Dennis, er det heller ingen som tror på lenger - ikke en gang Kevin Randle (det må være det optimale bevis på manglende troverdighet!). Glenn Dennis hevder at militæret ringte til ham for å spørre om «små kister» og hvordan man best mulig skulle oppbevare vev i lengre tid. Like etter kjørte han til basen der han møtte en kvinnelig bekjent som var sykepleierske der. Det var stor aktivitet på basen, og Glenn Dennis ble raskt bortvist av det militære personellet.

Neste dag fikk han vite av sykepleiersken at noen underlige vesener var blitt obdusert på basen kvelden i forveien. Hun tegnet også disse vesener for Dennis. Kort tid etter forsvant hun, og Glenn Dennis mener at hun døde i en ulykke som kunne ha vært forårsaket av flyvåpenets folk.

Flere vitner endrer forklaring

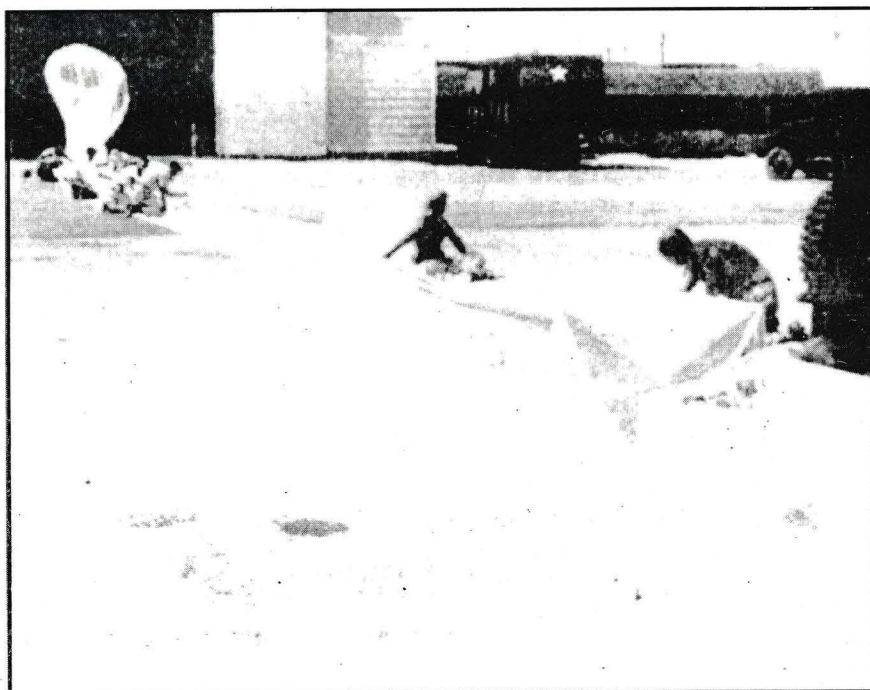
Problemet med Glenn Dennis' historie er sykepleiersken. Han har lenge vært innstilt på at UFO-forskerne skulle forsøke å bevise at hun var på basen og senere forsvant. Hennes navn var Naomi Selff, sier Dennis. Men etter omhyggelig etterforskning, intervjuer med en sykepleierske som tjenestegjorde på basen i 1947 og identifikasjon av samtlige sykepleiersker på basen viser det seg at det ikke fantes noen Naomi Selff der og heller ingen annen steder i det amerikanske forsvaret i 1947!

Stilt overfor resultatene av denne undersøkelsen, skiftet Glenn Dennis plutselig strategi, og han fortalte at Selff ikke var hennes etternavn - det var

Til venstre:

En Mogul-bailong klargjøres for oppsendelse. Kan det hende at «personen», som sitter midt på ballongens vedheng, er en av de mye omtalte plastikkdukkene?

Foto: UFO-NYT 3/97/USAF

bare et navn han hadde funnet på! Selv om man aksepterer denne utrolige endringen av historien, er faktum fortsatt det samme: Det var ikke en gang en eneste person med fornavn Naomi på Roswell-basen!

En pussighet er at den delen som dreier seg om militærets oppringning angående «små kister» faktisk godt kan være korrekt. Det viser seg at det nettopp om sommeren 1947 var en polio-epidemi blant Roswell-basens barn. Basen forberedte seg kanskje på (naturligvis i all hemmelighet) at noen av disse barna ville dø.

Så tilbake til det nyeste førstehåndsvitnet, Frank Kaufman. Roswell-tilhengerne har stadig stor tillit til hans historie. Den går i korthet ut på at han i 1947 var i det militære og at de ble sendt ut for å berge et nedstyrtet romskip. Han så selv romskipet (som i følge hans tegning mest av alt ligner et eksperimentfly) og noen døde vesener som lå omkring det.

Det første problemet med Frank Kaufmans historier er at han utpeker et helt nytt sted for nedstyrtningen (om dette er det 3. eller 4. stedet er jeg ikke sikker på). Det andre problemet er at det ved nærmere undersøkelse viser seg at det i 1947 slett ikke var veier på dette stedet. Det var rett og slett uframkommelig! Så å forestille seg en militærkonvoi der som Kaufman hevder at dette skjedde er meget vanskelig. Dette blir også bekreftet av beboere i området som hadde familie der i 1947. Ingen av disse har hørt noe som helst om en slik hendelse - noe som er høyst utrolig hvis området har vrimlet av militærpersonell.

Også Kent Jeffrey har funnet svakheter i Kaufman-historien selv om han kjenner Kaufman personlig. Frank Kaufman har nemlig påstått at en annen militærperson som deltok på denne aksjonen var en viss general Robert Thomas. Kaufman har endatil utpekt denne Thomas på et bilde. Kent Jeffrey har imidlertid funnet ut at det ikke finnes noen general Robert Thomas. Stilt overfor denne kjensgjerningen gjorde Frank Kaufman det som så mange andre påståtte Roswell-vitner har gjort: Han endret øyeblikkelig historien. Nå hevder Kaufman at navnet Robert Thomas bare er et «klengenavn» og ikke generalens virkelige navn.

Kaktus Jack

Det er i ettertid vanskelig å finne vitner som har historier som holder vann. Spesielt er samtlige førstehåndsvitners beretninger blitt godt og grundig gjennomhullet, og tilbake er bare vage 2. og 3. håndsberetninger.

En av disse vage historiene er «Kaktus Jack», som Roswell-etterforskeren Thomas J. Carey har vært på jakt etter. En kaféier i nærheten av Roswell, Iris Foster, har fortalt at en mann man kalte «Kaktus Jack» i begynnelsen av 1970-årene var i kaféen og fortalte at han hadde sett et nedstyrtet romskip. Det var imidlertid ikke mulig å finne denne personen inntil Carey ved en tilfeldighet fikk nyss om hans familie. Etter mye arbeid fant Carey nå fram til familien til en viss Jack Armstrong og fikk bekreftet at det var tale om den samme, nå avdøde personen. Det viste seg at «Kaktus Jack» hadde skiftet navn flere ganger, blant annet etter en fengselsstraff for mord.

Men ytterligere opplysninger om hva «Kaktus Jack» egentlig hadde opplevd foreligger ikke, så det er vanskelig å bruke en slik historie til noe.

Det er rykter nok - men beviser er det ingen av, og det blir færre og færre positive indikasjoner. Brikkene passer bedre og bedre sammen med militærets teorier, spesielt når man tar høyde for at alle disse beretningene skal hentes fram fra en nå 50 år gammel erindring

hos vitnene. □

Kilder:

Thomas J. Carey:

The Strange Saga of «Cactus Jack», *International UFO Reporter*, våren 1997.

Kent Jeffrey:

Roswell - Anatomy of a Myth, 1997. Manus mottatt direkte fra forfatteren.

Philip Klass:

Diverse artikler i *Skeptics UFO Newsletter*, mai 1997.

Karl Pflock:

The Glenn Dennis Story. Åpent brev til Glenn Dennis.

Michael D. Swords:

The McCoy Letter. *International UFO Reporter*, våren 1997.

CNI News, vol. 3, nr. 4, 1. mai 1997.

CENAP-Infoline, nr. 60, juni 1997.

«Sen. Thurmond regrets tie to UFO book», pressemelding fra Associated Press, 6. juni 1997.

«Report on Roswell UFO-crash due soon», CNN, 18. juni 1977.

Richard Weaver intervjuet på CNN (talsmann for kaptein James McAndrew).

Diverse innlegg på Internett-konferansen «Project 1947».

Artikkelen er hentet fra UFO-NYT nr. 3 1997, med velvillig tillatelse fra artikkelforfatteren.

Oversettelse:

Per Ottesen

REAKSJONER PÅ KENT JEFFREYS KRITIKK AV ROSWELL- «LANDINGEN»

Etter at Kent Jeffreys artikkel «Roswell - Anatomy of a Myth» ble offentliggjort i juninummeret av *MUFON UFO Journal* i fjor har forfatteren møtt tildels kraftig kritikk fra enkelte hold. Allerede et par måneder senere kom den kjente engelske UFO-etterforskeren Jenny Randles med sterke innvendinger mot store deler av Jeffreys argumenter i samme tidsskrift. Hun anklaget ham blant annet for å se bort fra mange andre første- og andrehåndsvitner til de påståtte hendelsene og var av den oppfatning at indisiekjeden som disse utsagnene utgjør umulig kunne oversees. Også flere andre større og mindre notabiliteter innen ufologien har gitt uttrykk for sin misbilligelse og blant annet anklaget Jeffrey for å være kjøpt og betalt av US Air Force/CIA/USAs regjering (stryk det som ikke passer - hvis mulig).

Uansett hvem som har rett vil nok denne saken gå sin gang i UFO-pressen i mange år enda, selv om det nå - snart drøyt trekvart år etter Jeffreys «avsløring» - er visse ting som tyder på at saken er i ferd med å bli lagt død, i alle fall blant de fleste «mainstream» ufologer. Dermed er den best dokumenterte UFO-hendelsen i fenomenets 50-årige historie brakt ned der den høyst sannsynligvis hører hjemme - godt nede på bakken.

- Mentz Kaarbø

SANNHETEN OM ROSWELL?

Av Per Andersen

Basert på den senere tids opplysninger i denne saken, bringer vi her forhåpentligvis en endelig oppsummering av «Roswell-syndromet» slik SUFOIs Per Andersen ser det.

Vi får nok aldri noen teori om Roswell-mysteriet bevist 100 prosent. Men etter 10 års arbeide med saken - og gjennomgang av hundrevis av sider med etterforskning fra både tilhengere og skeptikere - er jeg selv ikke i tvil om hva som skjedde ved Roswell. Her er min sannhet, som kanskje ikke er riktig i alle detaljer, men hvor de store linjer sannsynligvis er korrekte.

I 1947 ble det utført en rekke forsøk med ballonger i stor høyde for å spionere mot russerne. Prosjektet ble kaldt for Prosjekt Mogul, og en av vitenskapsmennene bak prosjektet, Charles Moore, husker fremdeles hvordan man anvendte tape med spesielle blomstersymboler til å holde sammen noen av delene. Ballongene var store komplekser hvor det blant annet var opphengt store reflektorer som utgjorde nyttelasten og som ble benevnt «ballongtog». Reflektorene var laget av foliebelagt pergament og balsatre.

En av ballongene som ble sendt opp i juni 1947 ble tilsynelatende aldri funnet. Den falt imidlertid ned på Foster gården, hvor den ble funnet av William «Mac» Brazel i begynnelsen av juli 1947. Selv om han hadde sett værballonger før, ble han overrasket over det omfattende og spesielle materiale den var laget av, som ikke lignet en normal værballong (hvilket det jo heller ikke var).

Ettersom det nylig var blitt kjent at Kenneth Arnold den 24. juni hadde observert noen mystiske flygende objekter over staten Washington, syntes Mac Brazel at funnet var spennende og at det kanskje hadde noe å gjøre med disse «flygende tallerkenene». Han reiste derfor til den nærmeste byen Corona, hvor først sheriffen (George Wilcox) og senere militært personell fra Roswell-basen ble involvert.

Etterretningsoffiser Jesse Marcel fra Roswell-basen reiste sammen med Brazel og to andre offiserer ut til Foster gården. De kunne heller ikke få det til å stemme med en værballong, og selv om de mente at det var en ballong kunne de ikke identifisere den (Mogul-prosjektet var hemmelig). Derfor tok de noe av materialet med tilbake til basen og iverksatte deretter en opprydning av området (for sikkerhets skyld).

På basen skrev presseoffiseren Walter Haut en pressemelding om funnet. Ettersom det ble funnet faste materialer som tre og folie, kom han uheldigvis til å anvende uttrykket «en flygende disk» i meldingen - et uttrykk som sikkert var ment helt bokstavelig.

Men pressen hadde ikke glemt Kenneth Arnold og hans «flygende tallerkener» og fikk koblet disse tingene sammen, innen militæret oppdaget feilen og fikk dementert den uheldige uttalelsen. Restene ble fra nå av identi-

fisert som en «værballong» idet man jo ikke kunne offentliggjøre detaljer om det hemmelige Mogul-prosjektet. Innen saken ble avsluttet hadde forskjellige mennesker sett materialet: Mac Brazel, Jesse Marcel senior, sønnen Jesse Marcel jr. samt Mac Brazels sønn. De beskrev materialet på følgende måte: «Vi fant noe metall, små stykker av metall, men for det meste fant vi noe materiale som er vanskelig å beskrive. Små stykker. Faste stykker, som du ikke kunne bøye eller brette, men det lignet ikke metall. Det lignet mer på tre. Kanskje ½ til en centimeter tykt. Ingen av dem var særlig lange. Vektløst, omtrent som balsatre. Noe annet av det lignet pergament.» Dette passer med en Mogul-ballong. Vitnene la også merke til de merkelige symbolene, som var smittet av fra tapen og avtegnet på balsatre. På grunn av flere ukers opphold i naturen samt at tapen var avsmittet, kunne de ikke identifisere symbolene som blomstermønstre.

Det oppsto - som det alltid gjør i en slik situasjon - forskjellige rykter. Noen påsto at de kjente noen som hadde prøvd å hamre på materialet med en hammer, men det ville ikke gå i stykker, og det kom ikke engang merker i det. Kilden til denne opplysningen er aldri funnet. Alt dette var imidlertid rykter, for det fremgikk tydelig at materialet ikke var uforgjengelig, da det var spredd i tusenvis av biter over hele nedslagsfeltet.

Historien om funnet i Mac Brazels utmark gikk heretter stort sett i glemmeboken fra 1947 til slutten av 1970-

Til venstre:

Det er i tidens løp blitt utført mange hemmelige forsøk på White Sands Missile Range i New Mexico. Dette bildet er fra 1972 og viser en Viking romsonde som ligger i sanden klar til å bli samlet opp. Det amerikanske flyvåpenet frigav bildet i juni 1997 for å fortelle at rykter om slike forsøk sikkert har vært med på å puste liv i Roswell-mytten.

Foto: UFO-NYT 3/97/USAF

årene, da Stanton Friedman, William Moore og andre tok fatt i den igjen. Som en liten, men viktig digresjon skal det nevnes at det i slutten av 40-årene og i begynnelsen av 50-årene fant det sted utallige militære forsøk i New Mexico, blant annet i testområdet White Sands. Noen av disse forsøkene gikk naturligvis galt!

Andre ulykker skjedde i området. For eksempel da et fullastet B-29 bombefly i 1949 traff et vanntårn og styrtet, hvor alle som var ombord ble drept og forbrent. Dette kunne være bakgrunnen for ryktene om hemmelig aktivitet på Roswell-basen med forbrente lik. Eller da et transportfly av typen KC-97 styrtet i 1956 og drepte 11 militære personer. Og i 1959 styrtet en bemannet ballong. I tillegg kommer forsøkene med dukker utført i begynnelsen og midten av 50-årene, som ble hevet ut fra stor høyde for å teste nødutskytnings fra jagerfly. Ved noen av disse eksperimentene kan man ha gått ut over sine ansvarsområder, i tillegg kan det hende at tyskere har vært involvert. Sistnevnte arbeidet illegalt for amerikanerne like etter krigen.

Hele saken blir heretter liggende stille inntil slutten av 1970-årene hvor den igjen blir tatt frem fra møllposen. Nå går Roswell-etterforskerne under huden på alle vitner som mener å ha opplevd noe usedvanlig. En rekke helt uavhengige hendelser blir koblet sammen til et sammensurium som til tider er så forvirrende at ikke engang Roswell-etterforskerne kan finne ut av det. Inniblant skjer det også noen tidsforskyvninger, slik at andre hendelser i årene omkring 1947 blir relatert til det tiltakende snakket om et romskip som styrtet ned i 1947.

Noen av vitnene har virkelig opplevd noe - noe som i virkeligheten har hatt sitt utgangspunkt i et av de mange forsøkene i området. Mange av vitnene dikter videre på historien for enten å tilfredsstille de ivrige etterforskerne, for hvem kun én ting teller: Å bevise at et romskip styrtet ned i Roswell (Glenn Dennis, Frank Kaufman). Andre igjen dikter videre for å gjøre deres egen historie mer interessant eller betydningsfull. Enkelte er direkte løgnere som ser en mulighet for å komme i mediene (Gerald Andersson, Jim Ragsdale).

Med andre ord: En ekte myte er født!

Artikkelen er hentet fra *UFO-NYT* nr. 3 1997, med tillatelse fra artikkelforfatteren.

Oversettelse:
Per Ottosen

TREXPO 98'

Komiteemedlem Ole Jonny Brønne besøkte science fiction messen Trexpo 98' helgen fra fredag den 13. til søndag 15. februar i år. Evenementet ble som i fjor avholdt i Helga Engs hus på Blindern i Oslo og kan sidestilles med Trexfiles i februar 1997. Arrangementet var ganske omfattende: I tre auditorier samt et mindre rom ble det kontinuerlig vist diverse filmer innen science fiction sjangeren, i tillegg til utdrag av populære TV-serier. Det ble også avholdt to foredrag; det ene om X-files serien, det andre om Star-Trek (TV-versjonen). Det var også urpremiere på filmene Starship Troopers og Event Horizon, som en måned senere er blitt kinoaktuelle her til lands.

Den nystiftede foreningen NETI (Norsk Forening for Utenomjordisk Intelligens) var dessuten nærværende med stand. NETI ble startet etter UFO-konferansen som ble avholdt i Oslo i oktober i fjor.

Arrangementet var rimelig godt besøkt; rundt regnet 200 personer var tilstede de timene Brønne var der. Prisen på inngangsbilletten var også rimelig (kr. 175,00 med adgang alle tre dager), tatt i betraktning av at man fikk science fiction - bokstavelig talt - for alle penga. Det hele ga et positivt inntrykk og var en bra «happening» for de science fiction frelste i Oslo-området.

- Mentz Kaarbo

NY FORSKNING I UFO-PSYKOLOGI

Flere UFO-organisasjoner ute i Europa, deriblant SUFOI og British UFO Research Organisation (BUFORA) mener at hypnose ikke kan benyttes som redskap i undersøkelse av UFO-tilfeller. Man mener nå at det er på tide å gå tilbake til kilden, nemlig vitnene, og undersøke dem for deretter å se på de beretningene som de kommer med. Denne policy ses blant annet i sammenheng med den økende kontrovers når det gjelder bruken av hypnose i etterforskningen av UFO-saker.

UFO-NORGE er av den oppfatning at hypnose fremdeles kan benyttes, men med stor forsiktighet. Det er også meget viktig at den utøvende terapeut er nøytral og uten tilknytning til UFO-miljøet forøvrig. I tillegg må opplysninger fremkommet under hypnose ikke alene brukes i etterforskningsøyemed, uten støtte i informasjon innhentet ved hjelp av andre «objektive» etterforskningsmetoder.

Betydningen av overstående forslag om å begynne forskningen med UFO-observatørene blir ytterligere bestyrket av et helt nytt forskningsprosjekt fra den britiske psykologstudenten Jayne Stamp.

Ifølge hennes rapport fra mars 1997 er det en klar sammenheng mellom troen på UFOer og hvilke detaljer man husker. De tingene man husker fra en hendelse blir utvalgt og endret så de passer med den tro man har om emnet. Dette gjelder både personer som tror på UFOer og personer som ikke tror.

Samtidig vet man at det er en tydelig sammenheng mellom å ha observert UFOer og en tro på UFOer. Det betyr med andre ord at en UFO-observatør vil ha en tendens til å få observasjonens detaljer til å passe med et ukjent fenomen snarere enn med et kjent fenomen. Dette faktum har erfarne rapportører visst i lang tid, men nå er det altså også underbygd av et uhildet universitetsstudium.

Kilder:

«Beliefs and their effects on recall», Jayne Stamp, mars 1997/*UFO-NYT* nr. 3 1997/Landsstyrevedtak UFO-NORGE oktober 1997.

- Mentz Kaarbo

UFOER, ROMSKIP OG UFOLOGI

Av Kjetil Kjernsmo og Ole Jonny Brænne

I denne artikkelen, som ble skrevet etter den mye omtalte UFO-konferansen i Oslo i oktober i fjor, redegjør forfatterne for en del synspunkter de mener kom i skyggen av arrangementet og medias presentasjon av UFO-fenomenet.

Helt fra starten har interessen for UFO-er hatt sterke religiøse undertoner. For UFO-NORGE er det helt sentralt at man kommer bort fra dette, fordi slikt har en tendens til å lede oppmerksomhet bort fra det som er sakens kjerne. Stiftelsen Skepsis, på sin side, representerer mange profesjonelle forskere fra forskjellige disipliner, og for oss er det viktig å påpeke at man ikke har noen frykt for temaet UFO, og at mangelen på interesse bygger på tidligere forskningsrapporter.

UFO-debatten blusset opp igjen forrige fredag [3. oktober] da *Verdens Gang* og *Dagbladet* annonserte at Monica Kristensen Solås skulle åpne en UFO-konferanse i Oslo. Særlig VG påsto at UFOer er et tabutema som astronomer har en irrasjonell frykt for å diskutere. Media presenterte artikler med sterke antivitenskapelige uttrykk, og dessverre ble Monica Kristensen Solås brukt i dette. Reaksjonene på dette var sterke i mange miljøer, men det var befriende å lese Monica Kristensen Solås i sin kronikk i *Dagbladet* 4. oktober, hvor hun klargjør sitt syn, og ingen vil trekke i tvil hennes vitenskapelige seriøsitet etter dette innlegget.

Det er ingen tvil om at UFOer eksisterer, noe som ligger i begrepets natur. Et UFO betyr et uidentifisert flygende objekt, og de fleste som ikke stirrer ned i bakken hele tiden, vil se noe på himmelen som for dem er ukjent. Det viktige er at dette ikke nødvendigvis betyr at vi snakker om fremmede romskip. Begge organisasjonene mener at det ikke finnes bevis for å påstå noe slikt. UFO-NORGE greier ved sitt arbeide å sile vekk opp mot 80-90% av de rapportene de mottar - det dreier seg meget ofte om feiltolkninger av kjente ting som fly, stjerner og planeter.

Kjetil Kjernsmo er medarbeider i Stiftelsen Skepsis og studerer astrofysikk ved Universitetet i Oslo.

For å forstå hvorfor naturvitenskapen ikke har forsket noe særlig på UFO-fenomener må man se på hva slags forskning som har vært gjort. På slutten av 60-tallet var det et stort forskningsprosjekt ved University of Colorado i USA som er dokumentert i den såkalte Condon-rapporten: *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*. Forskerne så på en rekke UFO-rapporter, og det ble organisert grupper av forskere som ved enkelte tilfeller selv så UFO-fenomener. Flere rapporter ble ikke forklart, og Condon anerkjenner at det finnes ukjente fenomener. En av rapportens konklusjoner var likevel at det ikke er særlig sannsynlig at man trenger noen ny fysikk for å forklare disse fenomenene. Antallet fysikere som har lest denne rapporten vitner om at UFO-fenomener ikke blir ignorert, det er et felt man gjerne tilegner seg basiskunnskap om.

Grunnforskning er den delen av forskningen som avdekker nye fysiske prinsipper, og når Condon-rapporten mener at man ikke ville få noe slikt ut av forskningen faller UFO-forskningen mellom to stoler, den vil heller ikke ha noen klar anvendelse. Dessuten er alltid forskning basert på en endelig mengde ressurser og grunnforskerne har alltid andre felter som synes for dem mer lovende - og kanskje mer interessante.

Det må derfor være opp til dem som synes at UFO-fenomenene er fascinerende å forske på, og med den mengden useriøst stoff og religiøse undertoner har det vært vanskelig å få vitenskapsinteresserte til å interessere seg for UFOer.

UFO-NORGE er en av de gruppene som forsøker å endre på dette. Vi vil forske på UFO-fenomener - hvor det å finne en naturlig forklaring på observasjonene er første prioritet. Vi gjør dette fordi det i utgangspunktet er et uløst fenomen, og fordi vi rett og slett har en vitenskapelig nysgjerrighet.

Når det gjelder latterliggjøring av UFO-observatører, så nevner Condon-rapporten dette. De skriver (vår oversettelse): «Det er fullstendig galt å framstille de som rapporterer UFOer som «gærninger», liksom det er galt å ignorere det at det finnes et fåtall mentalt forstyrrede personer.» Derfor har ikke UFO-observatører noen ting å frykte, de vil bli tatt seriøst. Vi har vondt for å tro at man vil kvie seg for å rapportere av frykt. Tvert imot, se hva massemedia gjør med UFO-saker! Bare se hvilke oppslag Monica Kristensen Solås' observasjon fikk!

Hvis man kikker på UFO-oppslag fra 1947, ser man det samme der, og vi fristes til å tro at massemedia alltid har vært på observatørens side.

Pseudo-vitenskapelige miljøer har alltid vært redde for kritikk. I vitenskapen er kritikk og selvkritikk en sentral del av metodikken. Vi tror pseudo-vitenskapelige miljøer selv har satt ut myten om at man risikerer å bli mobbet og latterliggjort rett og slett for å slippe kritikken. Det er imidlertid mulig at skeptikerne og astronomene kan ha forsterket det en smule. Vi ber om forståelse for at en astronom ikke kan unngå å trekke på smilebåndet når NRK Dagsrevyen «følger» planeten Venus ut på Fornebu og kommer med et stort UFO-oppslag. Det er en høyst menneskelig feil, men for en astronom er det morsomt. Kanskje vi burde lære oss å le med hånden foran munnen?

Ifølge *Dagsavisen Arbeiderbladet* åpnet Monica Kristensen Solås konferansen med å si at forsamlingen var seriøs. Hva det er å være seriøs må vi diskutere. Vi kritiserer henne ikke for å ha snakket om UFOer, men hun burde kanskje ha valgt sitt forum på en annen måte.

Hva som er seriøst og ikke, er selvfølgelig et definisjonsspørsmål. Konferansen i Oslo dreide seg tydeligvis om romskip, og ikke om UFOer. Samtlige av foredragsholderne var overbevist om

at dette dreide seg om romskip, og at alle andre muligheter kunne utelukkes. Det er ikke seriøst å avskrive jordiske fenomener, slik disse gjør. Det er heller ikke seriøst å bevisst se bort fra bevismateriale fordi det ikke passer med sine egne konklusjoner. Foredragsholderens hjemmesider på Internett vitner om at de gjør nettopp det.

Ufologer kommer - akkurat som de fleste andre «yrkesgrupper» - i alle varianter, noen skeptiske, noen seriøse, og dessverre noen religiøse. Konferansen representerte de sistnevnte. Personer som Luukanen, Greer og Hese-mann står ikke akkurat høyt i kurs internasjonalt, og blir heller ikke betraktet som spesielt seriøse i ufologenes rekke. Det er som regel ikke de som skriker høyest som er verdt å høre på.

Det er dessverre sterke antiviten-skapelige strømninger i samfunnet. Monica Kristensen Solås beskriver i sin kronikk hvor sjokkert hun ble over alle fordømmene mot forskere. Det er litt synd at hun ikke innså tidligere at hun ville bli brukt i antiviten-skapelig propaganda i massemedia, men det kan vi tilgi. De reaksjonene som kom var for oss helt ventet. Massemedia har lagt seg på en journalistisk linje der bare korte og billige argumenter får oppmerksomhet, kritiske spørsmål aldri stilles og fagkunnskap synes å mangle. Særlig *VG* og *Dagbladet* viser til stadig antiviten-skapelige fordommer, denne saken er bare ett tydelig uttrykk.

LESERBREV

Fortsatt fra side 62

snudd mot hverandre. Fartøyet kan utstråle lys som en stjerne, men på kloss hold eller med kikkert kan det fysiske fartøyet sees. Det finnes selv-sagt også flere andre troverdige beskrivelser. Sigarformen er én av mange.

Gamle observasjoner

UFOer er sannsynligvis ikke noe nytt for menneskeheten. Det finnes gamle malerier der UFO-lignende farkoster er malt inn på bildene. Enkelte mener sogar å finne UFO-bilder på hulemale-rier fra steinalderen.

I gamle skrifter finnes det utrolig mange beskrivelser om guder og men-nesker som reiser i luftfartøyer. Man

trenger ikke å gå lenger enn til Bibelen for å finne slike beskrivelser. Faktisk er det slik med Bibelen at dersom man bytter ut begrepet «engler» med begrepet «rompiloter» blir Bibelen adskillig lettere å forstå.

Hopper man frem i vår nære historie kan det opplyses at US Air Force undersøkte 12 618 UFO-rapporter i tidsrommet fra 1947 til 1969. 701 rapporter ble stående igjen som uforklarlige.

Hva vil de?

Det store spørsmålet rundt UFOene er egentlig ikke hvorvidt de eksisterer eller ikke, men hva de vil og hvorfor de ikke tar en mer direkte kontakt med oss. Ett svar på dette kan være at så lenge vi besvarer tilstedeværelsen av UFOer med å sende jagerfly mot dem, vil det være vanskelig å oppnå noen fornuftig kontakt.

Et annet svar er å knytte dette opp mot den utviklingsmulighet som er nevnt. Dersom man tenker seg at de UFO-besøkende ligger flere millioner år fremfor oss i utvikling, må de nødvendigvis betrakte oss ut fra et utviklingsstadium der vi på dette tidspunkt fremstår som ganske primitive, uberegnelige, farlige og kanskje også uinteressante. Kanskje vi for dem bare ligger noen dagers reise unna langt mer interessante områder. Kanskje steder der de blir mottatt som guder?

Kan mysteriet løses?

Det åpnes stadig vekk nye dører i mysterienes verden. Hvor lang tid vil det ta før vi fullt ut kan forklare UFO-mysteriet? Det vet ingen. Men sett i perspektiv av at det tok ca. 30 000 år før vi fant ut at Jorden ikke var flat, så har vi jo god tid til å finne ut hvordan et romfartøy kan bevege seg med hastigheter over lysets uten at astronautene inni lider noen overlast.

JAN MAGNE SKOGAN

Svar:

Vi takker for et interessant og innholdsrikt leserbrev med idéer som sikkert svært mange UFO-interesserte har vært inne på i årenes løp.

Jeg vil imidlertid benytte anledningen til å rette opp i noen misforståelser som kommer frem i dette brevet. For det første gjelder det en relativt liten, men viktig detalj som går på kjønnsbenev-nelsen av begrepet UFO. Betegnelsen UFO er som nevnt forkortelse på *et*

uidentifisert flygende objekt. Skal man være konsekvent (og det er vi jo) skal det da hete *et* UFO, *UFOet* i bestemt form.

For det andre skriver innsenderen at UFO-betegnelsen ikke kan benyttes på et lys, lysfenomen, satellitt, meteor, asteroide eller noe annet som har en naturlig forklaring. Og: «Det riktige er egentlig å si at en UFO er et romfartøy av ukjent nasjonalitet. Den generelle oppfatningen er da også at en UFO er et romfartøy som kommer fra en annen planet». Han har absolutt rett i at folk flest anser at et UFO er et ukjent romfartøy. En annen ting er imidlertid hva den egentlige definisjonen går ut på. Det er at et observert fenomen har betegnelsen UFO så lenge det er uforklart, selv om det ved nærmere etterforskning viser seg å være en stjerne, satellitt, meteor, planet, værballong eller et annet konvensjonelt (naturlig eller menneskeskapt) fenomen. Når et i utgangspunktet uidentifisert fenomen (UFO) på denne måten går over til å bli identifisert kan man benytte betegnelsen IFO (*identifisert* flygende fenomen). Dette betegnelsen gjelder også hvis fenomenet skulle bli identifisert som et fremmed romfartøy.

UFO-NORGE bruker følgende definisjon på UFO-fenomenet: «Et fenomen, observert i luften eller på bakken, som etter grundig etterforskning av kompetente personer fremdeles er uidentifisert». Denne definisjonen (først benyttet av astronomen og UFO-eksperten J. Allen Hynek tidlig på 70-tallet) er såpass allmenngyldig og omfattende at den etter vår mening kan benyttes i alle de sammenhenger som UFO-fenomenet hittil har dukket opp i - selvsagt uten at vi på noen måte kan påberope oss full oversikt over hele fenomenologien.

Dessverre tillater ikke plassen her å komme med ytterligere kommentarer til andre av punktene som innsenderen nevnte. Vi håper imidlertid å komme tilbake til dette ved en senere anledning.

RED

«Det er en forbløffende oppfinnelse, men hvem vil noensinne gjøre bruk av den?»

Rutherford B. Hayes (President i USA) etter å ha fått telefonen demonstrert i 1876.

ASTRONOMI

Ved Jan Qvam

Stjernehimmelen våren 1998

De typiske vinterstjernebildene, først og fremst Orion og Canis Major (Store Hund), sistnevnte med himmelens sterkeste stjerne Sirius, vil utover etter vinteren og tidlig vår komme stadig lavere på himmelen mot vest. Da er det det såkalte sommertriangelets tur til å overta: Lyra, Cygnus og Aquila blir etterhvert synlige på østhimmelen i april og vil stå stadig høyere på himmelen i mai og juni. I den grad de er synlige (på nordligere breddegrader - ca. 65 gr. og nordenfor kan de nesten ikke sees sommerstid) vil de nok en gang danne en et kjent utgangspunkt på himmelen som amatørastromene kan orientere seg etter.

Planetene

Mars: På ettervinteren er Mars synlig på sørvesthimmelen et par timer etter solnedgang. I april kommer planeten stadig nærmere Solen og er ikke lenger synlig. Utover sommeren blir den igjen synlig lavt i nordøst like før soloppgang.

Venus: Utover våren står Venus opp i sørøst like før soloppgang. I mai står den opp rett i øst.

Jupiter: På ettervinteren står Jupiter nært Solen og er ikke synlig. På forsommeren blir planeten igjen synlig på morgenhimmelen.

Saturn: Tidlig på året er Saturn synlig på kveldshimmelen. Utover våren går planeten ned stadig tidligere på kvelden og er i april og mai ikke lenger synlig. I juni kan planeten igjen sees, denne gang på morgenhimmelen.

Stjerneskuddsvermer

Aquaridene: Denne svermen har sin radiant i stjernebildet Aquarius og når sitt maksimum rundt 5. mai.

Måneformørkelse

Det inntraff en partiell måneformørkelse den 13. mars. Månen var maksimalt formørket av Jordens halvskygge kl.

05.20 norsk tid, men formørkelsen var ellers lite merkbar.

Komet Temple-Tuttle

Kometen passerte høyt på himmelen i januar og februar. Den har en omløpstid på 33 år og kommer derfor i en helt annen kategori enn de tidligere store langperiodiske kometene som Hyakutake og Hale-Bopp. (Langperiodiske kometer har omløpstid på mer enn 200 år.) Temple-Tuttle er en vanlig kortperiodisk komet som knapt kan sees med det blotte øye, og som man ved årets passering trengte teleskop for å kunne betrakte. Allikevel er det en spesiell komet med en lang historie og et himmellegeme vi hvert år merker i form av meteorsvermer.

Historie

Den eldste nedtegnelsen av denne kometen ble gjort i Japan i 1366. Den var da synlig med det blotte øyet. 33 år senere, i 1399, ble den observert fra Europa. Etter dette går det mer enn 450 år før den i igjen blir synlig, gjenopptaget av W. Tempel den 19. desember 1865.

Ved denne passering streift kometen nær himmelpolen og flyttet seg hele 11 grader pr. døgn mellom 20. og 24. desember i fjor. Halen hadde en lengde på 0,5 grader, som tilsvarer diameteren til fullmånen.

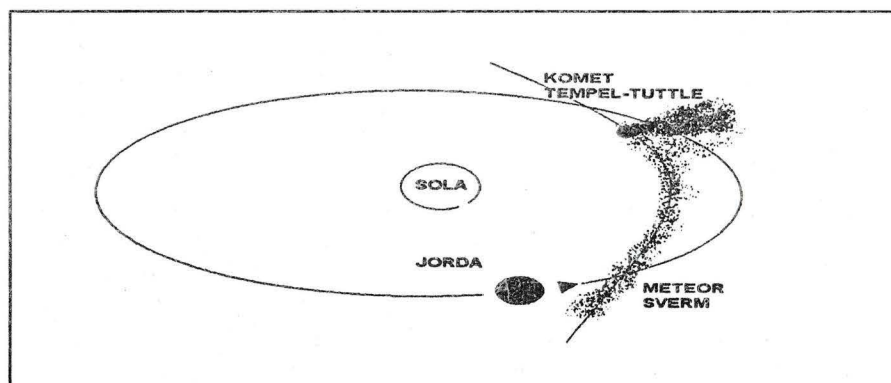
Forrige passering var i 1965, da kome-

ten ble gjenopptaget etter 100 år av John Schabart den 30. juni. Den ble funnet svært nær forventet posisjon ut fra observasjonene i 1366, 1399 og 1865.

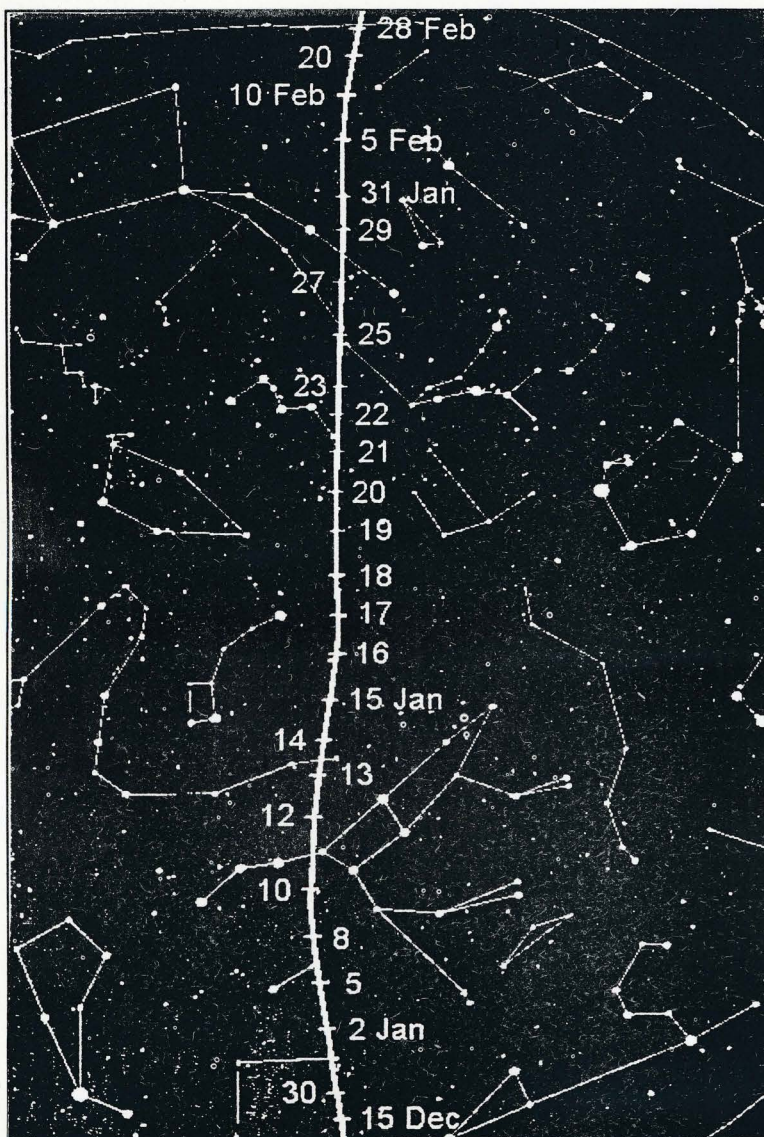
I 1997 ble kometen første gang observert den 4. mars av en gruppe astronomer ved et av observatoriene på Mauna Kea på Hawaii.

Komet Temple-Tuttle viser seg å være svært regelmessig, den bruker 33,2 år på hver runde om Solen og er opphavet til Leonide svermen som hvert år gir en strøm av meteorer ut fra stjernebildet Løven med maksimum rundt 17. november. Som alle kometer avgir Temple-Tuttle småpartikler i rommet etter sin passering, i tillegg er akkurat denne kometens bane godt sammenfallende med Jordens baneplan, det vil si at vi i vår bane rundt Solen vil kryse restene av kometen, og få partiklene godt synlige på himmelen i det de brenner opp i atmosfæren. Restene av kometen blir liggende igjen slik at man regelmessig hvert år passerer støvområdet, men man regner med en kraftig økning i intensiteten når Jorden neste gang passerer etter kometens «fornyelse» av sine rester etter dette besøket.

Leonide-svermen gir normalt opptil 20 meteorer pr. minutt i løpet av en periode på ca. én uke, men etter en nylig passering av opphavskometen økes hyppigheten dramatisk samme året. Året etter 1965 passasjen ble det observert hele 5000 meteorer i løpet av

Illustrasjon som viser deler av komet Tempel-Tuttles bane rundt Solen.

Til venstre: Tempel-Tuttles ferd over himmelen mellom 15. desember 1997 og 28. februar i år. Den 17. januar passerte den svært nær himmelens nordpol.

en 20 minutters periode. Svært spennende blir det rundt 17. november i år når vi passerer svermen etter «fersk» tilførsel fra Tempel-Tuttle. Nettopp nå i januar og februar ble de kommende november-meteorene lagt på plass foran i jordbanen.

Observasjoner i 1998

Kometen varierer sterkt med sin fremtreden på himmelen hver gang den runder Solen. Selv om den har vært godt synlig på himmelen uten hjelpemidler tidligere i historien, mangler det observasjoner i en mengde mellomliggende 33-års perioder. Denne gang kom kometen såvidt innen rekkevidde for en vanlig kikkert i januar; de beste observasjonene fikk man imidlertid gjennom teleskop.

En fordel for oss nordboere var at Tempel-Tuttles bane under passering lå relativt høyt over solsystemets baneplan. Dette gjør at vi fikk den høyt på himmelen og oppnådde maksimal sikt

på denne måten. Oversiktskartet (se over) viser også at kometen i januar og februar passerte svært kjente stjernebilder som Karlsvognen, nær polarstjernen og Cassiopeia. Med kikkert gikk det relativt raskt å finne kometen.

En kort oversikt over baneelementene er listet opp under:

Nærmest Solen, T	28.02.98
Nærmest Jorden	17.01.98
Omløpstid, P	33,2 år
Eksentrisitet, e^1	0,906
Baneinklinasjon, i^2	162,4°

1) e angir avvik fra sirkelen i forbindelse med beskrivelse av elliptiske

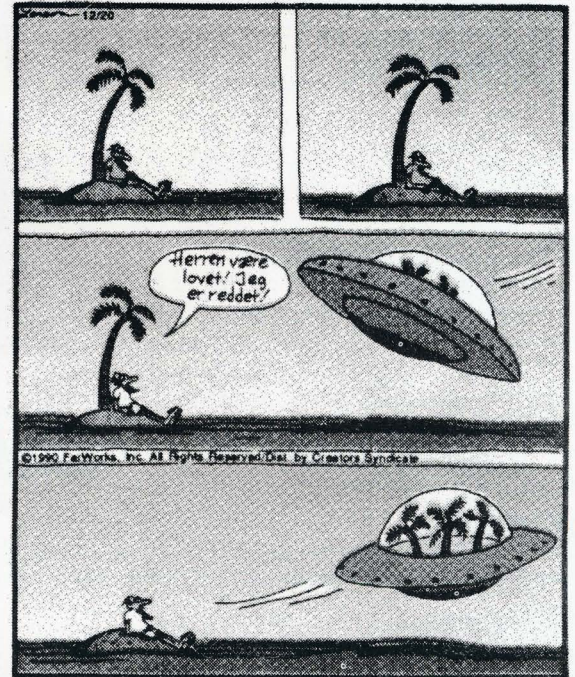
baner.

2) i angir vinkelen med Jordens baneplan rundt Solen. Ved $i=90^\circ$ ville kometen ha beveget seg over Solens sør- og nordpol. Ved den aktuelle vinkel (162,4°) går kometen rundt Solen nesten i samme baneplan som Jorden, bare i motsatt (retrograd) retning.

Antatt diameter på kometkjernen er 4 kilometer. Da kometen var nærmest Solen var avstanden komet-Sol 146 millioner kilometer. Da den var nærmest Jorden var avstanden komet-Jord 54 millioner kilometer. □

LARSONS GALE VERDEN

AV GARY LARSON

ETTERLYSNING AV BILDER

Er det noen av våre lesere som også er aktive amatørastronomer, tar vi gjerne i mot bilder for eventuell publisering i bladet. Vi foretrekker sort-hvitt fotos, men farger går også an (prints). Send med opplysninger om motiv, eksponeringsdata (filmtype, eksponeringstid, type kamera- og kikkert, forstørrelse etc.). Fortell også litt om under hvilke forhold bildet ble tatt. NB! Send ikke originaler, da bildene ikke vil bli sendt i retur.

Send eventuelle bilder til redaktøren, adresse på side 2.

BOSETTING PÅ MÅNEN? - LUNAR PROSPECTOR FINNER VANN

Av Mentz Kaarbø

Den amerikanske månesonden «Lunar Prospector» har oppdaget sikre tegn til isdannelse ved begge Månens poler. Det betyr at Månen trolig har store vannressurser, noe som er svært viktig for et eventuelt forsøk på menneskelig bosetting.

Vannet kan brukes i driften av bosetninger, men også til framstilling av rakettbrennstoff. Ved å tilføre energi (f.eks. fra Solen ved hjelp av solcellepaneler) kan vannet spaltes i sine to bestanddeler, hydrogen og oksygen. Dette utgjør noe av den mest energirike kombinasjon av brennstoff og oksydasjonsmiddel man kjenner til. Romforskerne kan derfor spare store transportutgifter mellom Jorden og Månen, dersom drivstoffet kan framstilles ved eventuelle utskytingsbaser på Månen. Slike utskytingsbaser kan også fungere som startpunkt for videre bemannede ferder ut i solsystemet; Mars, Venus etc. Oksygenet vil i tillegg selvsagt kunne benyttes til livsnødvendig «luft» for astronautene.

«Lunar Prospector» er det første amerikanske romfartøy som er sendt til Månen siden astronautene fra «Apollo 17» dro sin vei i 1972, hvis man ser bort fra romsonden Clementine - et hovedsakelig militært prosjekt i regi av Pentagon - som ble sendt opp i januar 1995 (omtalt i *UFO* nr. 4 1996). Hverken astronautene på Apollo 17 eller de noen av de andre på de fem forgående ferdene som tidligere hadde besøkt himmellegemet, fant noen tegn til vann. Clementine fant imidlertid indikasjoner på isansamlinger på Månens sydpol, en nyhet som gikk verden rundt i desember 1996.

Småtass

«Lunar Prospector» ble skutt opp med en Lockheed Martin Athena II bærerakett fra Cape Canaveral den 7. januar i år. Sonen er ganske liten, med sin lengde på 1,2 meter og med en vekt på bare 295 kilo. Den kostet 63 millioner dollar, eller 475 millioner kroner å bygge, noe som er svært rimelig med tanke på hva tilsvarende romfartøyer har kostet tidligere. En av hovedoppgavene var å bruke et såkalt nøytronspektrometer for å sjekke teorier (blant annet ut fra observasjoner gjort av Clementine) om at Månens polarregioner kanskje inneholder så mye som 1 milliard tonn is.

Vitenskapsfolk tror at isen kan ha kommet til Månen med kometer, hvor restene etter nedslaget er blitt liggende i skjul for Solens stråler nede i de dype kratrene. Foreløpige, forsiktige estimater går ut på at det ligger mellom 10 og 300-500 millioner tonn vann (i form av spredte iskrystaller i de to øverste meterne av Månens løse overflate) spredt over noen titusen kvadratkilometer i polområdene. Man har nå funnet ut at Månens nordpol innehar ca. 50% mer is enn sørpolen, spredt over henholdsvis rundt 47 000 og 19 000 kvadratkilometer.

Vitenskapsfolkene understreker samtidig at det eventuelle vannfunnet ikke må få skygge for de andre oppgavene «Lunar Prospector» skal utføre. I løpet av de første tre månedene har man blant annet begynt å utarbeide detaljerte gravitasjonskart over Månen. På grunn av at det er relativt

store forskjeller i Månens tetthet fordelt over større områder av måneoverflaten (såkalte «mascons»), medvirker dette til at omløpsbanen til romfartøyer blir forstyrret og man må bruke ekstra drivstoff til banekorreksjoner. Slike gravitasjonskart vil gi bedre forhåndsinformasjon om disse forstyrrelsene, og man kan på denne bakgrunn forsyne fartøyene med mindre drivstoff (og vekt).

I tillegg har Prospektor med seg et magnetometer og et såkalt elektron reflektometer for undersøkelser av blant annet Månens magnetfelt.

Kilder:

Diverse info Lunar Prospector hjemmeside:

<http://lunarprospector.arc.nasa.gov> januar-februar 1998.

CNN Internett:

<http://cnn.com/TECH/space/9803/05/nasa.moon.ice/>

Science and Technology Week, 2. februar 1998

Dagbladet, 6. mars 1998.

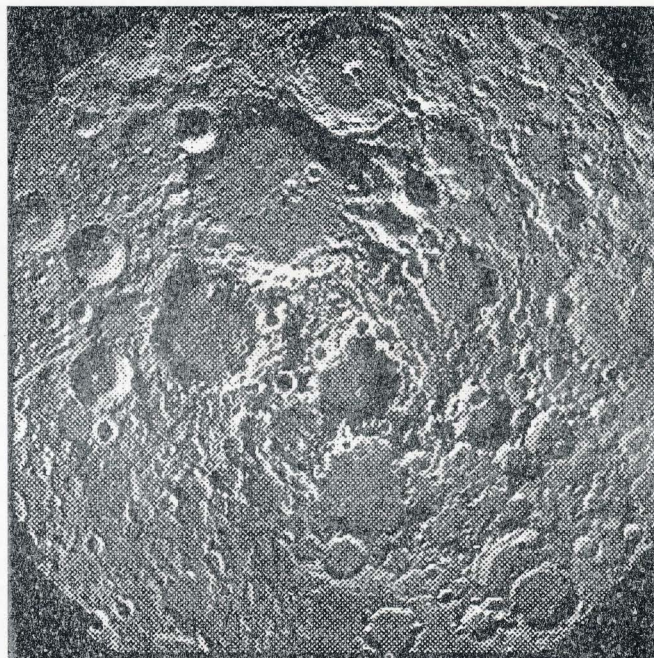
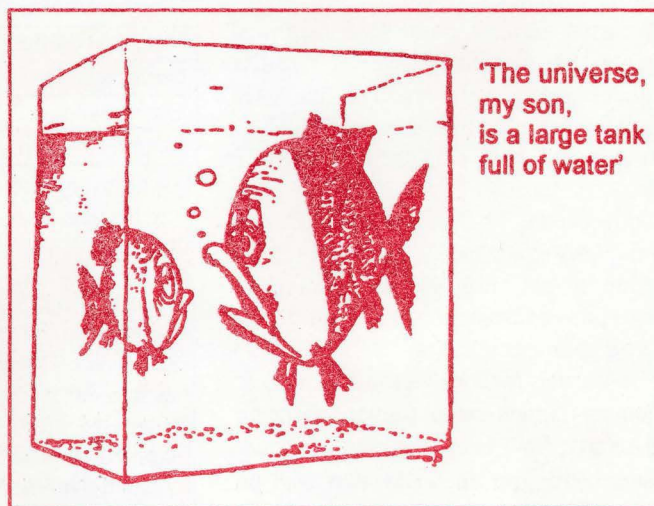

Foto av Månens sydpol, det såkalte Aitken-bassenget.

LESERBREV

SKRIV TIL: UFO-NORGE, postboks 124, 3140 Borgheim. Merk konvolutten «Leserbrev».

Benyttede innlegg kan bli redigert.

«UFO-spor» i Stordal og Tafjord på Sunnmøre

Etter med interesse å ha lest om de merkelige sporene på Sunnmøre i *UFO* nr. 2 i fjor, er det visse ting som kan tyde på at de muligens har en naturlig forklaring.

Jeg har i min studietid vært på en del ekskursjoner i geomorfologi og glasologi, og kom da bort i svært like fenomener. Slike spor var relatert til snø og steinras. Disse sporene dannes gjerne på vårparten eller i mildværsperioder vinterstid når tunge snømasser raser nedover en bratt fjellside og ut i en flattere dal. Dalsiden kan være dekket av snø slik at bare toppen av vegetasjonen stikker opp. Et såkalt høyenergiras av tung snø, ofte blandet med stein kan da flyte nedover dalsiden og regelrett klippe av trær og busker i flukt med snødekket. Når så raset kommer ned mot lavere deler av dalen kan det her være snøfritt, med det resultatet at rastungen pløyer seg ned i myrer og løs jord. Når energien avtar spres rasmaterialet ut i vifteform og kan da skyve store steiner foran seg, ofte med stor vinkel i forhold til hovedretningen. Det vil da danne seg en pløyd grøft med en stein i enden. Dette kan ofte se ut som nedslagsfelt fra «noe fra oven». Dette kan gjenta seg flere ganger i samme rasspor. Enkelte snø og steinras fra bratte fjellsider kan være så energirike at de fortsetter tvers over dalen og flere titalls meter opp på motsatte fjellside. Slike ras kan faktisk ta med seg rundete steiner fra et elveleie og kaste dette materialet videre ut i terrenget. Disse rasfonnene kalles på fagspråket for *plunge pools* eller som de sier i indre dalstrok, *fonnabrøkje*.

Kommentar til avtrykk i Namsen-fjorden

Disse fenomenene ser også ut som de kan ha en naturlig forklaring. Under

isgangen i elver (f. eks. Namsen) kan store isflak føres med strømmen langt ut i en fjord før de strander. Isflakene kan etter en kald vinter ofte være opptil en meter tykke og blir satt i land på flo sjø. Når så disse isflakene, som kan veie flere hundre kilo «setter» seg på fjære sjø vil det dannes et søkk i sjøbunnen med meget skarpe kanter. Ved neste flo kan de bli flyttet eller de kan raskt smelte av det varmere fjordvannet. Forskjellen mellom flo og fjære i Namsos er ± 1.6 meter. Slike avtrykk er vanlig etter isgang i innlandet også. Isgangen varer ofte bare noen timer og vann og ismasser kan da flyte langt ut over jorder hvor disse flerkantete avtrykkene kan stå lenge ut over vår og sommer (eller til bonden pløyer dem vekk!). Jeg vet ikke når isgangen i Namsen pleier å være, men mai til tidlig juni kan være sannsynlig.

Periglasiale fenomener som kan se ut som bombekrater eller nedslagskrater

Selv om ovennevnte fenomener ikke er direkte relatert til tidligere artikler i *UFO*, mener jeg at det kan være nyttig å vite om dem i visse sammenhenger. Et slags permafrost-fenomen som ofte forekommer i myrer nord for Dovre er såkalte *pals*. Dette er islinser som ikke tiner om sommeren på grunn av at mosen har svært god isolasjonsevne, slik at linsen vokser seg større for hvert år. Det dannes etterhvert en liten forhøyning i myren (0,5 til 2 meter høy). Enkelte år kan sommernedbøren smelte disse palsene. Det vil da danne seg et krater på opp til et par meter i diameter og kanskje samme dybde. Fersk jord og torv vil komme til syne og vil som sagt ligne et nylaget krater. I arktiske og subarktiske områder kan denne islinjen bli opptil flere hundre meter i diameter og titalls meter høy og fenomenet kalles da for *pingoer*.

Håper med dette at jeg ikke har ødelagt UFO-interessen da det fremdeles kan forekomme avtrykk og fenomener som ikke kan forklares naturlig!

Kilder (for sikkerhets skyld):

Modern Physical Geography, Strahler & Strahler 1978.

Norges Landformer, J. Gjessing 1978.

Diverse personlige forelesnings- og ekskursjonsnotater i geomorfologi 1980 - 82.

Undertegnede har ellers en allsidig utdannelse fra Universitetet i Oslo i fagene geologi, geomorfologi, geografi, astronomi og biologi.

BJØRN-TORE SIMONSEN

Svar:

Vi takker for et meget interessant og tankevekkende innlegg fra en av våre mangeårige abonnenter. Som det fremgår er det altså en del som tyder på at fenomenene på Sunnmøre i fjor har en konvensjonell forklaring, uten at vi med sikkerhet kan si at det virkelig er de nevnte geologiske mekanismene som har forårsaket dem. I 1990 ble det forøvrig oppdaget lignende «avtrykk» høyt til fjells i terrenget i Vanylven på Sunnmøre, noe som førte til store overskrifter i avisene (omtalt blant annet i *UFO* nr. 2 1990). Konklusjonen fra tilkalt ekspertise ved Universitetet i Bergen (Geologisk institutt og Institutt for mikrobiologi og plantefysiologi) samt Norges Geologiske Undersøkelser

Til våre lesere:

Det hender at redaksjonen mottar leserbrev hvor innsenderne ber om anonymitet. Dette er helt greit, da navn vil bli tilbakeholdt av redaktøren på oppfordring. Brev som i utgangspunktet ikke er påført navn og adresse ved mottak, vil derimot ikke bli trykket.

RED

var rimelig entydig: Det hele dreide seg høyst sannsynligvis om snoras - eventuelt blandet med stein - avsatt under spesielle omstendigheter.

Når det gjelder forslaget til forklaring på fenomenene i Namsenfjorden, nærmere bestemt de trekantende avtrykkene i fjæra som ble oppdaget i juni 1972, synes dette litt vanskeligere å forene med andre observerte fakta. For det første: Hvorfor er ikke slike formasjoner blitt observert i området før (eller etter) 1972? Selv om det i UFO-sammenheng kan være en tendens til å koble sammen ikke-relaterte hendelser, samt ved enkelte anledninger å slå stort opp tildragelser som egentlig har foregått «i det stille» over tid, bør man kunne gå ut fra at avtrykkene i 1972 var unike. Hvis det motsatte skulle vise seg å være tilfelle bør hele journalistikken og etterforskningen omkring den saken gjennomgåas nøye - både i media generelt og blant datidens ufologer.

Som forklaring på fenomenet generelt er den foreslåtte mekanismen kanskje fyllestgjørende, men tatt i betraktning de ovenfor nevnte begrensinger er den sannsynligvis ikke adekvat for avtrykkene i Namsenfjorden.

For det andre må det nevnes at sporenes regularitet med hensyn til form og størrelse ytterligere reduserer sannsynligheten for en konvensjonell (naturlig) forklaring. Entydige beskrivelser lød som følger: «Likesidete trekanter, knivskarpe, som stemplet ned i leira ... mål 160 cm x 3; 30-40 cm dype ... antall 28 stykker, samt «noen mer ubestemmelige, runde avtrykk, uten noen klar karakter» ...».

Hvis det til tross for dette likevel ligner en konvensjonell forklaring bak, (jeg ser bort fra svindel - hvordan nå enn det måtte ha foregått) må sporene være avsatt under såpass spesielle forhold at de i seg selv ville vært svært oppsiktsvekkende - også geologisk sett.

Herved inviterer vi andre av våre lesere til å bidra med mulige forklaringer på de nevnte fenomener.

RED

UFO - besøk fra fremtiden?

Som gammelt «medlem» har jeg nå en fornemmelse av at dere har begynt å innta en mer reservert holdning til rapporter fra folk som mener å ha sett UFOer, rettere sagt flygende tallerke-

ner. Jeg forstår jo at man ikke kan godta alt mulig, men når jeg minnes malermester Andersen som ble stoppet på Mosseveien, og vi fikk bekreftet av hans kone at bilen blant annet hadde forandret farve, da kan en vel ikke benekte at det finnes noe ute i verden som nok står på et høyere plan enn oss. I tillegg har vi den drosjesjåføren som en nyttårsnatt så et «luftskip» over Borregaard, bare for å nevne noen saker.

Det jeg hadde ønsket var at bladet tok for seg Bibelens beretning om profeten Ezekiels opplevelse. Særlig er jo beskrivelsen av de hjelmene som disse «folka» benyttet meget interessant. En NASA-ingeniør tegnet jo en figur etter bibelteksten som liknet et månelandingsfartøy.

Jeg imøteser gjerne et svar.

LORENTZ TØNSETH (88)

Svar:

Det kan nok være riktig at UFO-NORGE i de senere år kanskje har inntatt en noe mer reservert holdning overfor «tallerken-teorien» (ET-hypotesen) som forklaring på UFO-fenomenet. Skal man sammenligne med hva vi ofte forfektet for 15-20 år siden - den gang under navnet Norsk UFO Center - har nok holdningen endret seg en smule. Dette kan man blant annet lese ut fra stofftilfanget i dette tidsskrift.

Vi er likevel av den oppfatning at UFO-gåten fremdeles må anses som uløst, og at ET-hypotesen på ingen måte bør avskrives. Av de mange observasjoner og hendelser som er rapportert både fra Norge og det store utland, ikke minst i 80- og 90-årene, er det mye som peker på at ET-besøk kan være forklaringen på en del av de hittil uløste UFO-saker - i alle fall tilsynelatende.

Problemet som melder seg med hensyn til en almen aksept for tanken om utenomjordisk besøk er imidlertid mangelen på håndfast dokumentasjon for at dette faktisk finner sted, selv etter mer enn 50 år med UFO-observasjoner i moderne tid. Det er også slik at mange såkalte klassiske saker fra denne perioden ofte er blitt «avslørt» i årenes løp, enten som svindel eller at de er gitt en konvensjonell forklaring gjennom grundig etterforskning.

Disse forhold fører til i en viss frus-

trasjon hos enkelte aktører i næringen (undertegnede inkludert) og som tidvis kan avstedkomme noen kritiske bemerkninger til dette og hint. Disse ytringene vil kanskje av enkelte - med et annet syn på saken - oppfattes som utilbørlig kritikk og sure oppstøt.

Vi ber de av våre lesere som har reagert på slike ting i tidligere numre om en viss forståelse for dette og innse at den mangefasetterte *UFO-fenomenologien* (pr. definisjon både selve UFO-observasjonene og alt det som hører til) til tider kan virke nokså forvirrende og løyerlig.

Til UFO-NORGES fordel skal det dog nevnes at vi med jevne mellomrom har brakt stoff fra ufologiens grenseland - f.eks vår dekning av utforskningen med hensyn til de såkalte implantater (Derrel Sims og andre), Santilli-filmen, aspekter ved nærkontaktsyndromet mv. - stoff som enkelte andre tidsskrift knapt nok omtaler med et ord.

Når det gjelder vår holdning til observatører som mener å ha sett objekter (eller rett og slett «flygende tallerkener») medfører det ikke riktighet at vi tillegger disse mindre vekt. Slike utsagn er sammen med alle andre rapporter med på å danne grunnlaget for vår utforskning av UFO-fenomenet generelt.

Til slutt noen kommentarer til de sakene du nevner:

Mosseveien-saken fra 1954, der en bil skiftet farge etter at føreren observerte et UFO på nært hold, er en norsk klassiker og en sak vi vil ta opp igjen i et kommende nummer.

«Luftskipet» over Borregaard ble vel egentlig observert den berømmelige 1. nyttårsnatten i 1972 hvor tusenvis av mennesker over store deler av Sør-Norge observerte den russiske satellitten Kosmos 453 på vei inn i atmosfæren. Det ble senere funnet ut at den begynte sin «reentry» omtrent over Ålesundsdistriktet, fortsatte i sørøstlig retning mens den delte seg opp i flere glødende fragmenter. Den gikk til slutt til grunne over Østfold/svenskegrensen etter å ha vært synlig ca. mellom kl. 03.10 og 03.20 (hvis jeg husker riktig). Omtrent samtlige vitneutsagn kunne i ettertid korreleres med dette fenomenet, selv om svært mange (også Erik Tandberg) i noen dager var i villrede

Fortsettelse på side 62

BOKANMELDELSER

I bokanmelderspaltene har vi denne gang valgt å inkludere omtaler gjengitt i tidsskriftene til danske SUFOI og UFO-Sverige, henholdsvis *UFO-NYT* og *UFO-Aktuellt*. Da redaksjonens muligheter til å lese og fordøye den UFO-litteratur som finnes på markedet er sterkt begrenset, har vi sett det nødvendig å gå til våre nabolands tidsskrifter for å få en rimelig dekning av tilbudet. Vi håper ordningen faller i smak hos våre lesere og inviterer også de som har gjort sine egne betraktninger over aktuelle bøker om å tilskrive redaksjonen.

Materialet hentet fra *UFO-NYT* og *UFO-Aktuellt* er velvillig stilt til rådighet fra henholdsvis SUFOI og UFO-Sverige.

RED

UFO 1947-1997

Fifty years of flying saucers

Hilary Evans og Dennis Stacy(reds.)
1997, Fortean Times.

Redaktørene for boken, Hilary Evans og Dennis Stacy har fått hjelp av 30 tungvektene innen ufologien for å beskrive dens historie. UFO-Sverige er representert ved Anders Liljegren som forsøker å utrede koblingen mellom de berømte spøkelsesrakettene og general Doolittle. Dette er en ganske ukjent forbindelse for de fleste, i det minst for yngre svenske ufologer.

Til tross for at boken ved første øyekast virker heller tynn, får leseren mange sider med gode beskrivelser av fenomenets 50-årige tilstedeværelse i atmosfæren. Jaques Vallée skriver om Project Blue Book som stadig synes å være aktuell. Forfatteren hevder at U.S. Air Force satte seg i en knipe da prosjektet pågikk. Hvis man forklarte altfor mange rapporter som konvensjonelle fenomener såsom sumpgass eller kulelyn kunne allmennheten føle seg

krenket. Hvis man derimot erkjente sannheten, i følge Vallée, og ikke kunne gi forklaringer på mange rapporter, ville publikum føle seg utrygg og ubeskyttet.

Problemet blir påtagelig i *UFO 1947-1997*; vitenskapen vil ikke skitne til sine hender ved å undersøke UFO-fenomenet. Men for dette har nok ufologene veldig mye seg selv å takke. Man kan ikke påstå at det er gjort noen seriøse forsøk på å få forskere til å innse alvoret i rapportene, i alle fall ikke i de senere årene.

Hovedtyngden i boken er konsentrert om forsvarrets innblanding i UFO-undersøkelser. Hvis ikke Project Blue Book hadde vært gjennomført hadde ufologien sannsynligvis sett annerledes ut i dag. I John Rimmers kapittel «A UFO Flap Area» der man tar opp observasjoner først og fremst i Warminster i England, finner man tydelige paralleller med fenomener i svenske Martebo og Lilla Eder, der mennesker samles og den minste lille lysprikk blir til en åpenbaring.

UFO 1947-1997 er på tross av sine mange skribenter ganske lettlest. Boken gir leseren en viktig og autoritativ sammenfatning av UFO-fenomenet de siste 50 år.

ANDREAS OHLSSON

UFO-Aktuellt nr. 3 1997/MDK

En utomjordisk Dagbok

Channie West

Eget forlag

Jeg skal komme med en advarsel med en gang: Boken er enormt vanskelig å lese. Jeg måtte kjempe meg gjennom den, samtidig som jeg var fylt av medlidenhet for denne stakkaren som lever i sine egne fantasiers fengsel, stadig mer fremmedgjort.

Boken er ikke engang bra science fiction. Det finnes ingen handling, ingen intriger, ingenting som vekker interesse. Visse deler kjenner man igjen fra andre forfattere og filmer, for eksempel

«Star Wars», Doris Lessing, Ursula Le Guin og «Colombo».

Channie, eller Christina West som hun heter, liker tydeligvis katter. Kattevesener dukker opp hele tiden, både på to og fire ben, og alle er fruktetere selv om de har rovdirenes kroppslige attributter.

Klær og seremonielle drakter synes å være viktige for Channies utenomjordiske. Lange kjedelige beskrivelser av uniformer og gradsbetegnelser forekommer flere steder i boken.

En sak man reagerer på er at utenomjordingene synes å være en forfinet form av det vestlige mennesket. For de fleste europeere er andre tradisjoner totalt fremmede. Burde ikke de utenomjordiskes kultur være enda mer eksotisk?

Det snakkes mye om kjærlighet, men man savner den kjærlighetsfulle utstrålingen. Det finnes bare en gråtmild sentimentalitet. Dessuten utbasunerer hele tiden negativiteter om Jorden og de stakkarer som bor på den.

Ulogiske påstander og motsigelser forekommer ofte. På side 279 får for eksempel Channie beskjed om å kontakte utenomjordiske og andre kontaktpersoner i sin villa nord for Stockholm. På side 285 står det at kontaktpersoner i samme land ikke får treffes eller vite om hverandre, ettersom det kan ødelegge «nettet av lenker».

Channie har et rikt drømmeliv, som på et stadium sporer ut. På side 254 skriver hun: «Jordelivet ble med tiden til en eneste lang venting på å sovne eller dra avsted. En lengsel mot det «riktige» livet blant stjernene». Lenger ned på samme side: «Hun bodde riktignok i et trygt land som Sverige, men etter hvert gjenbesøk i harmonien her, ble alt der utrygt, urolig og rett og slett farlig».

Channie synes å ha visse kunstneriske evner. Hun kan tegne og er muligens også interessert i musikk. Men estetikken blir nesten som en fobi.

Det er ikke Jorden og menneskene det er feil på, men på vår innstilling. Det står på et sted at «Rådet», som styrer «Forbundet» av snille vesener, inneholder «alle de som vi kaller for vise, hellige menn og kvinner, profeter, helgener, guder og gudinner i ulike religioner». De synes å ha blitt kvitt sine personligheter og sin opplyste tilstand under overføringen til Rådet.

På ett sted blir Channie forelsket. Ifølge opplysninger er det to høye mestere som kyskes og klemmes og opplever kroppslig kjærlighet, men denne er jo forbudt mellom nettopp de to. Store mestere er jo bortenfor kroppsbevisstheten og lar seg ikke styre av hormoner og følelser. Tydeligvis gjelder ikke dette utenomjordiske mestere.

Om Channies univers holder seg med mestere som er mer begrenset enn de som finns på Jorden - hva er da vitsen med kontakten? Ha det morsomt med å kjøre flyvende tallerkener? For det gjør de hele tiden.

Jeg råder heller UFO-interesserte å lese *Mötet I Gläntan* av Clas Svahn. For søkere kan jeg anbefale *Mysticism In India. Poet Saints Of Maharashta* av Renade. Helgenene og gudene der er festligere enn er bleke Cha-ordenens medlemmer. Dessuten flyr de i tallerkener.

TORA GREVE

UFO-Aktuellt nr. 3 1997/OJB

Secret School

Whitley Strieber

Harper Collins

Whitley Striebers jakt på sin fortid fortsetter. I sin nye bok beskriver Strieber sine barndomsår i San Antonio, Texas, og hvordan han regelmessig i løpet av en sommer var med på en hemmelig skole sammen med flere andre av traktens barn.

I et skogområde i utkanten av byen møttes barna under ledelse av «besøkere» (visitors) og der fikk de insikter og kunnskap om universet og vår jord. Detaljrikt og nøyte beskriver Strieber disse minnene som ofte kjennes for eksakte - hvor mye husker man egentlig selv fra da man var ni år?

Fra den bortjemte plassen i skogen tas Strieber med på en reise til Mars der han får se en sfinks og pyramider årtier før Viking-sonden fotograferte det så omdiskuterte «marsansiktet». Han reiser inn i menneskenes fortid og fremtid og han får reise ut i kosmos for

å se kolliderende galakser og fjerne solsystemer.

Alt dette opplevde han som niåring - det er nå i voksenalder som minnene har kommet. Så er de da minner? Eller er de bare slikt som Strieber har hentet ut av den tid han nå lever i?

Selv får jeg en følelse av at Strieber får det stadig vanskeligere å skille mellom sitt indre og ytre liv. *Secret School* myldrer av opplysninger som like gjerne kunne vært hentet fra vitenskapelige tidsskrifter og UFO-blader. Minnene virker ikke ekte.

I et intervju på Sky News den 5. august 1997 fikk Whitley Strieber spørsmål om hva han trodde om sine opplevelser. Hans svar var typisk Striebersk: «Jeg vet ikke om de kommer fra meg selv eller om de kommer fra kosmos» («Is it coming from my mind or from cosmos, I don't know»).

En sak er sikker: Strieber blir man aldri klok på.

CLAS SVAHN

UFO-Aktuellt nr. 3. 1997/OJB

The field guide to extraterrestrials

Patrick Huyghe

Hodder & Stoughton

1997, £ 5,99

«Det må være en type 2, variant nr. 3»

Når man som jeg er utdannet zoolog, er man stort sett vokst opp med felthåndbøker. Det vil si de små «lommeilpassede» bøkene som man kan ta med på tur, og slå opp i når man skal finne ut av hvilken blomst man har plukket, eller hvilken snegle det er man har funnet på stranden. Jeg har 83 forskjellige felthåndbøker. 82 av dem handler om meget jordnære emner, fra danske strandsteiner til mellomamerikanske fugler. Nr. 83 er derimot noe helt for seg selv.

The Field Guide to Extraterrestrials kunne gjerne høres ut som en spøk, men forfatteren forsikrer i sitt forord at den er alvorlig ment. Boken er en gjennomgang og en beskrivelse av alle de hovedtyper av vesener, som tusenvis av UFO-observatører etter sigende har møtt i årenes løp.

Boken gir en glimrende oversikt over dette noe forvirrende emne. Patrick Huyghe har delt de fremmede vesener inn i fire hovedgrupper:

- Menneskeligende
- Dyriske
- Robotaktige

• Eksotiske

De tre første gruppene er innlysende, men den siste rommer alt det som ikke passer inn i de andre, for eksempel en gigantisk svevende hjerne.

Hver av disse hovedgrupper kan så igjen deles opp i forskjellige undergrupper, som igjen deles opp i forskjellige varianter. I alt er det 49 forskjellige, og de er alle beskrevet og avbildet i boken, og man har også en mulighet for å lese en typisk observasjon. Dessverre er ikke tegningene så gode, hvilket naturligvis er en feil, når det dreier seg om en felthåndbok.

Huyghe har lagt ned et imponerende stykke arbeid i denne lille boken, som tross alt bare er på 136 sider. Man tør nesten ikke tenke på hvor mange rapporter han har gått gjennom for å finne frem til materialet sitt. Det endrer dog ikke på at det er vanskelig å se hvilket formål boken egentlig tjener. Huyghe skriver ganske visst i sin introduksjon, at hvis disse vesenene virkelig er ikke-jordiske, så vil denne guiden bli uunnværlig. Jeg kan ikke umiddelbart se sammenhengen.

Hvis boken nå rommet noe om de enkelte veseners språk, kultur og sinnelag, så ville den ganske riktig være brukbar, men ennå er det tross alt ikke ett eneste konkret bevis for at noen av disse vesener overhodet eksisterer. Man får en ubehagelig følelse av at boken først og fremst er et forsøk på å tjene noen ekstra penger på den økede UFO-interesse som 50-års jubileet har medført.

Det er ganske morsom liten bok, men dens brukbarhet er temmelig begrenset.

LARS THOMAS

UFO-NYT nr. 4 1997/OJB

MIB. Investigating the truth behind the men in black phenomenon

Jenny Randles

1997, Piatkus, £ 8,99

Mystiske menn i svart

Den engelske UFO-ekspert Jenny Randles' nyeste bok *MIB* (en forkortelse for Men In Black) handler om et av de merkelige, men også mest skremmende fenomener man kan oppleve i forbindelse med UFOer - mennene i svart.

De mystiske menn i svart er spesielt vanlig i USA, men kjennes også fra andre deler av verden. De dukker av og til opp når en person har hatt en opplevelse med UFOer, og truer vedkom-

mende til å tie stille om UFO-observasjonen. Mennene viser seg ofte meget kort tid etter observasjonen, som regel før vitnet overhodet har rapportert sin opplevelse til noen, og de har alltid meget detaljert kjennskap til den gjeldende hendelse.

Menneses utseende varierer en hel del. Spesielt i USA oppfører de seg ofte som om de i virkeligheten er romvesener som er utkledd som jordboere, mens de i andre strøk av verden opptrer som representanter for forskjellige regjeringsorganisasjoner. Meget ofte viser de identitetskort, men de stammer vanligvis fra ikke-eksisterende organisasjoner eller de bærer navnet til personer som ikke finnes. Eller hvis de gjør det så ser de annerledes ut, og befinner seg på helt andre steder på gjeldende tidspunkt.

Mange mennesker har begynt å interessere seg for de mystiske menn i svart, bl.a. inspirert av TV-seriene *Strengt Fortrolig*, *Dark Skies* og *Millennium*. Den nye kinofilmen «MIB», vil antagelig bare øke interessen ytterligere.

Jenny Randles' bok om menn i svart er både velskrevet og spennende, men også saklig og seriøs, selv om hun kanskje drar sine konklusjoner på et litt spinkelt grunnlag. Forfatteren gir en rekke eksempler på de mystiske menns oppførsel og utseende, og beskriver også de forsøk som er blitt gjort for å få oppsporet deres identitet.

Det mest spennende avsnitt er diskusjonen om mennene i svart sin opprinnelse. De to viktigste teorier går ut på at de enten er forkledd romvesener eller regjeringsagenter, som hver på sin måte forsøker å skjule at Jorden i mange år har hatt tett kontakt med vesener fra andre planeter. Randles heller mest til den siste teori, selv om hun også går ut fra at en del av historiene er svindel eller innbilning.

Alt i alt er *MIB* nok den beste bok man kan lese, når man vil ha en generell orientering om disse mystiske menn i svarte klær.

LARS THOMAS
UFO-NYT nr. 4 1997/OJB

Top Secret/Majic

Stanton T. Friedman
1997, Michael O'Mara Books Limited,
£ 15,99

Super-hemmelig svindel?

Alle, som gjennom årene har lest mange UFO-bøker og artikler og sett utalli-

ge TV-programmer og videoer om emnet, har ganske sikkert støtt på navnet: Stanton T. Friedman - med stillingsbetegnelsen atomfysiker. Dette er ikke noen tilfeldighet. Stanton Friedman har i snart 40 år beskjeftiget seg med UFO-problematikken - i de siste årene som ufolog på heltid.

Personlig har jeg aldri hatt noen særlig tiltro til hans tittel som atomfysiker, men alltid mistenkt han for å ha tatt et brevkurs i «den lille atomfysiker», og deretter brukt tittelen for å styrke egoet av og skape respekt omkring sin person. Han mange (godt betalte) opptredener på TV og ved UFO-kongresser, hvor han tilsynelatende har gjentatt de samme tynne argumentene igjen og igjen uten forutgående etterforskning, har ikke høynet hans anskuelse i mine øyne.

Mitt negative syn på Stanton Friedman er også blitt forsterket av de mange artiklene skrevet av Philip J. Klass og andre UFO-skeptikere, hvor Friedmans argumentasjon tilbakevises, og hans personlighet til en viss grad latterliggjøres.

Etter å ha lest Friedmans nye bok *Top Secret/Majic* er mitt syn på ham endret en hel del i positiv retning. Han har tilsynelatende arbeidet i adskillige år som atomfysiker med utvikling av bl.a. nye våpensystemer og fremdriftsmidler til raketter. Og ennå viktigere: i boken viser han med all ønskelig tydelighet, at han er i stand til å etterforske en sak på en seriøs måte.

Jeg er i bunn og grunn fremdeles uenig med Friedman: Jeg tror ikke, at UFOene er fremmede romskip, og at to av disse intelligent styrte farkoster krasjet i New Mexico i 1947 og ble tatt hånd om av det amerikanske flyvåpenet. Ikke heller, at en topp-hemmelig gruppe under kodenavnet *Majestic-12* ble dannet den 24. september 1947 av president Harry Truman med det formål å undersøke fremmede fartøyer og deres besetning. Og jeg tror heller ikke, at de offentliggjorte MJ-12 dokumentene er ekte vare. Alikevel har jeg med interesse og forbøvelse lest Friedmans bok.

Boken er velskrevet, visse steder ganske humoristisk og underholdende, og den gir et godt bilde av Friedmans arbeidsmetode og grundighet. Friedmans formål med boken er å vise, at MJ-12 dokumentene er ekte. Etter års etterforskning med besøk i minst 15

store arkiver, mange intervjuer, årelang tautrekking med myndighetene for å få frigitt gamle dokumenter etc., konkluderer Friedman - ikke overraskende - at dokumentene er ekte. Dermed skulle det så også være dokumentert, at krasjet ved Roswell (som Friedman etterforsket før alle andre) er en realitet.

Det bekymrer tilsynelatende ikke Friedman, at dokumentene dukket opp i 1980-årene fra en anonym kilde og ble sendt i posten til Friedmans to venner Jaime Shandera og Bill Moore. Spesielt sistnevnte er litt av en spøkefugl og skulle være avslørt i flere practical jokes vedrørende UFOer.

Friedman forsøker i boken å vise hvorfor dokumentene ikke kan være laget av Shandera, Moore eller for den saks skyld ham selv. Dokumentene inneholder nemlig opplysninger, som Friedman først har vært i stand til å verifisere etter at han kom i besittelse av MJ-12 dokumentene.

MJ-12 gruppen besto etter sigende av: Adm. Roscoe H. Hillenkoetter, dr. Vannevar Bush, secretary James V. Forrestal, gen. Nathan F. Twining, gen. Hoyt S. Vandenberg, dr. Detlev Bronk, dr. Jerome Hunsaker, dr. Donald Menzel, gen. Robert M. Montague og dr. Lloyd V. Berkner.

Friedman gjennomgår hvert medlems karriereforløp og påviser hvorfor nettopp disse personer var særlig velegnede som medlemmer av gruppen.

Mest overraskende var det for Friedman, at astronomen - og UFO-skeptikeren over alle - Donald Menzel var med i MJ-12. Da Friedman startet med å forske i Menzels liv, intervjuer folk som kjente ham godt og lese diverse dokumenter om Menzel, gikk det opp for Friedman at Menzel hadde levd et dobbeltliv. Ganske interessant lesing! Også her er Friedmans bok helt på linje med de mange amerikanske dokumentarfilmer og bøker, som dyrker sammensvergelsesteorier og andre skumle ting.

Til gjengjeld har Friedman ingen tiltro til Ray Santillis «obduksjonsvideo», som dukket opp i 1995 (hvem har egentlig det?). Og han påviser også, hvordan andre Roswell-forskere som f.eks. Kevin Randle og Don Schmitt har manipulert grovt med data i deres versjon av Roswell-krasjet.

UFO-skeptikere får også et slag i skallen. Ikke minst Philip J. Klass som

har vært spesielt tøff med Friedman. Og Friedmans seier over Klass fremheves naturligvis: På et tidspunkt påstod Klass, at den skrivemaskin som MJ-12 dokumentene var skrevet med, ikke ble brukt av myndighetene på begynnelsen av 1950-tallet. Han ville til og med gi Friedman en dusør, hvis han kunne bevise det motsatte. Det lyktes faktisk for Friedman, og Klass måtte betale \$1000!

Fra tid til annen dukker nye MJ-12 dokumenter opp. I mars 1994 mottok Don Berliner, tilknyttet Fund For UFO Research, en stor konvolutt - igjen uten avsender. I konvolutten lå en 35 mm film, som etter fremkallingen viste seg å være en avfotografering av en sensasjonell rapport med tittelen Majestic-12 Group Special Operations Manual: Extraterrestrial Entities And Technology, Recovery And Disposal. Ekte eller falsk? Stanton Friedman er naturligvis i full gang med en iherdig etterforskning!

KIM MØLLER HANSEN
UFO-NYT nr. 4 1997/OJB

The Day After Roswell

Philip J. Corso

1997, Simon & Schuster

Corso, fantasi eller virkelighet?

I tide til 50-års jubileet til Roswell-krasjen kom det ut en bok som fikk mange, spesielt innen UFO-bevegelsen, til å heve øyenbrynene litt ekstra. Den var skrevet av en veteran fra Den andre verdenskrig med en imponerende karriere innen USAs militære etterretningstjeneste. Innholdet var, om det var sant, ganske sensasjonelt.

Boken innleder med et sammendrag av hendelsene i Roswell i begynnelsen av juli 1947. Corso beskriver hvordan spionfly ble sendt opp og armèens avdeling for kontraspionasje ble satt i høyeste beredskap, hvordan Jesse Marcel kom inn i bildet, hvordan man sendte ut et team til nedslagsplassen, hvordan man rensket opp samme og transporterte hjem restene av farkosten, inklusiv et antall kropper tilhørende besetningen.

Ånden i flasken

Corso redegjør for hvordan han selv kom inn i bildet og innleder med å fortelle om sine aktiviteter under Andre verdenskrigs slutt, der han etter krigens slutt hjalp til med å danne en sivil overgangsregjering i Italia. To år

senere var han tilbake i USA og militærets etterretningsskole ved Fort Riley.

Kvelden den 6. juli 1947 befant Corso seg på basen og hadde oppdrag som ansvarlig offiser å svare for vaktholdet den aktuelle natten. Under en vaktrunde hørte han plutselig en stemme i mørket som visket, «Major Corso!». Det var en mann som het Brownie og som han kjente fra før.

Brownie innrømmet at han ikke burde være på den plassen, men hevdet samtidig at han hadde noe viktig å si. Corso ba ham fortelle og han fikk nå høre at mannen hadde sett noe veldig merkelig i et forsyningsbygg i nærheten. Han hadde løftet på lokket til en liten kiste og det han så fikk ham til å slippe lokket og løpe ut.

Corso gikk til slutt inn i bygningen, tente sin lommelykt og gikk fram til de små boksene. Han oppdaget at lokket på en av kistene satt løst og han løftet nå forsiktig på dette. Inne i en glassbeholder med en grønnaktig væske fløt en liten skapning.

Første inntrykket var at det dreide seg om et lite barn, men hodet var uforholdsmessig stort, munnen som en strek, nesen nesten ikke synlig. Skapningen var hårløs og huden så ut som en heldekkende overall uten sømmer. Det fantes bare fire fingre på hver hånd, noen tommel kunne han ikke se. Kroppen virket forøvrig intakt og uskadet.

Han kikket etter dokumenter og fant til slutt dokumenter som fortalte at skapningen hadde tilhørt besetningen på en farkost som hadde krasjlandet i Roswell, New Mexico, en uke tidligere.

Oppdrag i Pentagon

1961 returnerte Corso fra Tyskland etter noen år som øverstkommanderende for en rakettkbase. Han hadde fått en stilling i Pentagon innen forsknings- og utviklingsavdelingen (FoU). Som en bigeskeft skulle han få et delikat oppdrag.

Under stort hemmelighold fikk han innsyn i noen meget spesielle mapper. De inneholdt dokumenter og materiale fra krasjen i Roswell 14 år tidligere! Corsos oppgave skulle være å sette seg inn i materialet og sørge for at utvalgte deler av amerikansk industri fikk ta del i kunnskapen som kunne genereres fra dette materialet.

Forskningsrapporter tar form

Boken fortsetter å beskrive interne hendelser i FoU-avdelingen i Pentagon.

Rapporter begynner å bli ferdige, den første handler om besetningsmedlemmene selv, der Corso gir en beskrivelse av deres biologi. Han mener at det dreier seg om skapninger som kan sammenliknes med biologiske roboter.

Corsos rapporter fordeles til passende steder som Bell Laboratories (de som introduserte transistoren i 1948), IBM og ulike selskaper innen flyindustrien. Rapportene inneholdt diverse snadder som eksempelvis beskrivelser av laser-teknologi, superharde materialer, uranbelegg for å gi fly usynlighet på radar («stealth-teknologi»), integrerte kretser og bærbar atomreaktorer!

Corso beskriver sin egen innsats som avgjørende for utgangen av Cuba-krisen og utviklingen av «Star Wars»-teknologien. Denne teknologi og disse våpensystemer er ifølge Corso egentlig utviklet for å beskytte oss mot utenomjordiske!

Sannhet eller løgn?

Har vi da endelig fått sannheten om hva som hendte i Roswell 1947, at myndighetene i USA har ført verden bak lyset i løpet av et halvt århundre?

Alternativet er at alt sammen er funnet på av Corso i et dunkelt motiv. Et annet mulig alternativ er at han har skrevet boken på oppdrag av noen og at innholdet i så fall kan være alt fra ren sannhet til ditto løgn.

Noe som skulle kunne tale for det første alternativet er at det er ganske vanskelig å tenke seg at en mann med Corsos tydelig imponerende bakgrunn senker seg ned på en «mytomans» nivå. Problemet med dette er at det naturligvis finnes mytomaner i alle leire og at en persons bakgrunn eller samfunnsposisjon ikke utgjør noen som helst garanti mot dette.

Et stort problem for troverdigheten er at han står alene med sine påstander. Visst nevnes en del navn i boken, men ingen steder refereres det til personer som kan bekrefte hans påstander. Det gjenstår å se om noen kan følge opp og finne noen av personene som figurerer i ulike sammenhenger, og se om man gjennom dette kan få noen av påstandene bekreftet.

I mangel av vitner som kan verifisere opplysningene blir bokens opplysninger bare en samling historier, om enn aldri så gode.

ANDERS PERSSON
UFO-Aktuellt nr. 4 1997/OJB

Invisible Residents

Ivan T. Sanderson
Avon Books, 1970

Finnes det liv på Mars? Spørsmålet er blitt meget aktuelt i det siste, og selv om de fleste forskere er skeptiske, så synes de bemerkelsesverdig åpne for tanken på liv et sted i universet. Dette kjennes sikkert oppmuntrende for dem som mener at en utenomjordisk livsform ligger bak UFO-fenomenet.

Men UFOene kunne like gjerne ha sin opprinnelse på vår egen planet, mener zoologen og forteaneren Ivan T. Sanderson. Verdenshavene er i stor grad like utforsket som Mars' overflate og kan, ifølge Sanderson, inneholde høyt utviklede vesener som skulle kunne ligge bakom UFO-observasjonene. At UFOer ofte oppholder seg ved vann av ulike slag har blitt poengtert av et flertall ufologer. De ses ikke sjelden komme opp av, eller dykke ned i vann.

Som ytterligere bevis for sin teori har forfatteren samlet en mengde marine mysterier av varierende kvalitet. En hel del av de uforklarlige forsvunne skip som han gjør rede for, kan rett og slett ha forlist av naturlige årsaker. Mange av historiene er vel mest å betrakte som tidtrøyte - Sanderson drar opp en kjemperokke fra en afrikansk elv, spiser meitemarkegg og blir selvlysende, og så videre. I god (?) forteansk stil raser boken i vei i forskjellige retninger og det er mange ganger vanskelig å forstå hvorfor den ene eller andre opplysningen tas med og hvorfor andre utelates. Dens verdi består dog ikke i bevisføringen, men i det faktum at den tar opp en teori som tross åpenbare fordeler sjelden diskuteres i UFO-debatten.

Dessverre tar heller ikke Sanderson steget fullt ut men tenker seg at disse undervannsskapninger opprinnelig må ha kommet fra en annen planet, selv om han ikke lykkes forklare hvorfor. Kanskje var ikke tiden moden for en såpass radikal idé som Sanderson antydte i 1970. Men kanskje i dag?

STAFFAN ANDERSSON
UFO-Aktuellt nr. 4 1997/OJB

Remote Viewers - The Secret History of America's Psychic Spies

Jim Schnabel
1997, Dell Books

I flere årtier arbeidet det amerikanske forsvaret og CIA med amerikanske spioner for å få fram informasjon fra

østblokken ved hjelp av parapsykologiske metoder. I sin bok beskriver forfatteren og journalisten Jim Schnabel flere slike forsøk, noen av dem med forbløffende resultat. Ved ett tilfelle i slutten av 1979 fikk en av de beste «psykiske» spionene, Joe McMoneagle i oppdrag å «kikke» mot et mål som han bare hadde fått noen geografiske koordinater til. McMoneagle hadde store problemer og først etter å ha sett et satellittbilde over området lyktes han å «løfte på lokket» til en av bygningene. Der beskrev McMoneagle hvordan han så noe som lignet en enorm ubåt med 18 eller 20 rakettluker.

De ansvarlige ved det nasjonale sikkerhetsrådet, National Security Counsel (NSC), kunne ikke ta opplysningen på alvor. Om de var riktige ville dette være den største ubåt verden noensinne hadde sett. Det var helt enkelt ikke troverdig. Stedet McMoneagle hadde fått i oppdrag å kikke mot var Severodvinsk ved Hvitehavet i det nordlige Sovjetunionen. Fire måneder etter at McMoneagle hadde sett den kjempestore ubåten i sitt indre, ble hans visjon bekreftet av amerikanske spionsatellitter. En helt ny og enorm ubåtklasse hadde blitt bygd av russerne, den såkalte Typhoon-klassen.

Remote Viewers er en spennende og veldokumentert bok om USAs etterretningstjenestes forsøk med «psychic spies». Hva forsøkene virkelig har gitt av resultater råder det delte meninger om. Kritikerne har vært mange.

Hva man enn tror så er boken et viktig tidsdokument og et militærhistorisk interessant kapittel.

CLAS SVAHN
UFO-Aktuellt nr. 4 1997/OJB

Sekten vid världens ände

David Kaplan & Andrew Marshall
1997, Albert Bonniers förlag

Mange husker sikkert gassangrepet mot Tokyos tunnelbane den 20. mars 1995. En gal sektleder terroriserte sine medlemmer til å spre den dødelige nervegassen sarin midt i rushtiden. Tolv personer døde og 5500 ble skadet, flere meget hardt. Men historien om Aum-sekten er langt mer komplisert og ufattelig enn som så. I sin velskrevne og nærmest utrolige bok forteller David E. Kaplan og Andrew Marshall om en sekt som bygde opp en egen armé, drev sine egne forskningslaboratorier for framstilling av giftgasser og bakterio-

logiske våpen, myrdet, hjernevasket, forfulgte og kidnappet uskyldige mennesker og i sin tvilsomme forretningsvirksomhet omsatte for flere hundre millioner dollar - uten at de japanske myndigheter grep inn.

Lederen Shoko Ashara anså seg stå i kontakt med utenomjordiske intelligenser og hans lære kretset rundt paranormale ting. Flyvende tallerkener var bare én av bestanddelene i et religiøst sammensurium som lokket en rekke begavede, men sosialt forstyrrede personer til å slutte seg til sekten. Det er en bisarr og nesten ufattelig historie som fortelles og følelsen av at den meget vel kan komme til å gjentas ligger som et ubehagelig mørke over hele boken.

CLAS SVAHN
UFO-Aktuellt nr. 4 1997/OJB

På spaning efter helheten - New age en ny folketro?

Olav Hammer
1997, Wahlström & Widstrand

Olav Hammers bok er den mest omfattende og mest gjennomtenkte gjennomgangen av new age-bevegelsen i Sverige. Hammer er forsker og underviser i religionshistorie ved Universitetet i Lund. I sin bok redegjør han for hver eneste tenkelige ytring av den svenske nyåndeligheten. Visstnok blir boken av nødvendighet overfladisk, men som oftest lykkes Hammer i å gi et godt innsyn i de ulike delene av dette omfattende koldtbordet. Totalinntrykket er positivt.

Hammer viser hvordan new age-filosofien ikke har noe nytt å tilby. Røttene er dypt forankret i 1800-talls-okkultisme og det er bare de ytre attributtene som er blitt forandret. Leserene får med denne boken et nyttig perspektiv på det fenomenet som lokker til seg millioner av søkende mennesker over hele verden.

På spaning efter helheten er en beskrivende bok - ikke fordømmende. Den oppviser nyåndelighetens utvalg uten å analysere dens negative sider. Hammer påpeker riktignok at deler av new age-bevegelsen savner «en kritisk og distansert holdning», men lar det bli med det. Selv hadde jeg nok valgt å få se flere eksempler på såvel positive som negative effekter av denne nyåndelighet.

CLAS SVAHN
UFO-Aktuellt nr. 4 1997/OJB

Dommedag - Tilbake til fremtiden
(Original tittel: *Der Jüngste Tag hat längst begonnen. Die Messiaserwartungen und die Ausserirdischen*)

Erich von Däniken

1995, Orion Forlag, 324 sider

I denne boken «videreutvikler» forfatteren sin hypotese om mulige utenomjordisk besøk i fortiden. En stor del av boken opptas av hypotetiske fortellinger som skal illustrere argumentasjonen hans bedre. Det er i og for seg greit nok, men blir litt kjedelig i lengden. Däniken spekulerer blant annet rundt mulighetene for at det kan foreligge «skjult informasjon» i menneskets arvestoff, DNA - en form for

tidsinnstilte genbomber. Han kommer også inn på problemstillinger rundt forskjellige religioner (hvor man etter hans mening egentlig dyrker den samme guden) og filosofi.

Det mest interessante i denne boken er imidlertid de nye opplysningene om pyramidene i Egypt. Det viser seg at de innretningene som arkeologene lenge har vært overbevist om var «luftesjakter» på pyramidene ikke når ut til yttersiden i det hele tatt. De små kanalene stopper heller ikke etter noen få meter. En ingeniør (Rudolf Gantenbrink) fant på den idéen å bygge en liten fjernstyrt robot med videokamera på, og sendte denne innover i en av

sjaktene. Det som ble oppdaget der var rett og slett fantastisk: Sjakten eller gangen fortsatte på skrått oppover helt til den - etter 60 meter - endte i en DØR! Men en dør inn til hva? Et nytt kammer? Eller noe annet? Det fikk vi ikke vite, fordi arkeologene stengte av pyramidens kort tid etter for å «undersøke saken selv». Dermed er det usikkert når - og OM - vi noen gang får vite om det var et kammer bak denne døren og eventuelt hva som var der inne. Denne reaksjonen setter forøvrig arkeologene (eller egyptologene) i et litt underlig lys.

OLE JONNY BRÆNNE

USAS FLYVÅPEN LØY OM UFO-RAPPORTER

Av Clas Svahn

Det amerikanske flyvåpen har ført allmennheten bak lyset når det gjelder UFOer. I en tidligere hemmeligstemplet rapport fra National Reconnaissance Office avsløres det nå at flyvåpenet utnyttet allmennhetens tro på flygende tallerkener for å skjule egne hemmelige flygninger med spionflyene U-2 og SR-71 Blackbird sent på 50-tallet og i løpet av hele 60-tallet.

Rapporten er skrevet av historikeren Gerald K. Haines og har vært tilgjengelig på Internett siden begynnelsen av juni 1997, men massemedia ble ikke oppmerksom på den før ut i august.

For første gang innrømmer det amerikanske flyvåpenet at man har ført allmennheten bak lyset når det gjelder UFO-observasjoner. For å unngå nærgående spørsmål vedrørende nye hemmelige

flyprosjekter var det bra at folk istedenfor kunne fås til å tro at de så var noe mer eksotisk - flygende tallerkener.

Etter å ha lest Gerald Haines rapport som har tittelen *CIA's role in the study of UFOs, 1947-90* er det lettere å forstå hvorfor personer som Bob Lazar fortsatt går fri og hvorfor man tillater at han forteller om alle hemmelighetene inne på Area 51. Lazars historier er ganske enkelt den perfekte desinformasjon for flyvåpenet. Om publikum bringes til å tro at det finnes utenomjordiske romskip istedenfor topphemmelige amerikanske fly inne på Area 51 - desto bedre.

Konspirasjoner

Haines beklager at flyvåpenet innledet denne mørkleggingskampanjen siden den gav næring til konspirasjonsmarkene. Ved ikke å fortelle sannheten laget flyvåpenet ris til egen bak. Anklager om at de satt inne med «sannheten om UFO» og at de skjuler fakta når det gjelder krasjet i Roswell i 1947 var noe man måtte regne med.

I Haines rapport, som synes å være et ærlig forsøk på å presentere CIAs og

Spionflyet SR-71 Blackbird ble tatt ut av aktiv tjeneste i 1990.

Foto: UFO-NYT nr. 1 1998

flyvåpenets rolle når det gjelder UFO-spørsmålet, beskrives også hvordan CIA undersøkte muligheten for at det sovjetiske KGB benyttet seg av informasjon fra amerikanske medborgere og UFO-grupper til å skaffe seg sensitiv informasjon om for eksempel stealthprosjektet. CIA var - og er - vel vitende om at blant alle UFO-rapporter finnes et antall som omfatter hemmelige flyprosjekter og som kan være av interesse for en fremmed makt. Når disse rapportene publiseres i UFO-tidsskrifter og i andre åpne kilder gjøres de tilgjengelige også for USAs fiender.

Et annet aspekt som taes opp i rapporten er muligheten for at en fiendtlig nasjon skulle kunne benyttes seg av UFO-lignende fartøy for å kunne bryte igjennom det amerikanske forsvarssystemet. Hvis en radaroperatør får inn et objekt som ikke oppfører seg som et vanlig fly er det muligheter for at han anser radarbildet for å være feil.

Det er grunn til å anta at såvel øst som vest virkelig har benyttet seg av UFO-fenomenet på en slik måte. Det er også grunn til å tro at det amerikanske flyvåpenet har konstruert tallerkenlignende fartøy for dette formål.

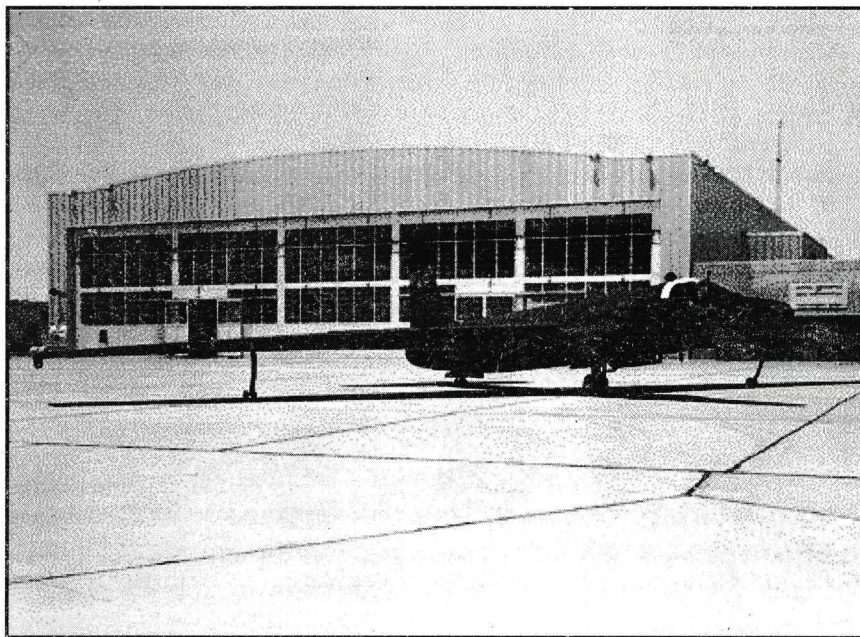
Kritisk Clarke

En som alltid har vært svært kritisk til tanken om utenomjordiske besøkende er science fiction forfatteren Arthur C. Clarke. I en artikkel i *The Times* den 5. august 1997 går Clarke polemisk ut mot alle som tror på en stor konspirasjon:

«Jeg har kjent mange av de personene som skal ha deltatt i en slik påstått mørklegging og jeg kan forsikre at den ikke hadde holdt i mer enn 48 timer,» skriver han i avisen. Clarke har vanskelig for å forstå hvordan noen kan tro at Jordens atmosfære har krydd av utenomjordiske romskip i de siste 50 år uten at disse hadde gitt seg til kjenne på en så entydig måte at ingen i dag hadde tvilt på deres nærvær. Han henviser også til en av sine venner, den nå avdøde professor Luis Alvarez som en tid arbeidet for CIA med å undersøke påståtte UFO-rapporter.

«Alvarez fortalte meg at det var lett å forklare de aller fleste observasjonene rett og slett fordi de fleste mennesker ikke har noen anelse om hvilke fantastiske ting man kan se på himmelen.»

Om Clarke og Alvarez har rett er omdiskutert. Det er uansett klart at

Det første U-2 flyet ble tatt i bruk i 1955. Her ses et U-2 fly i NASA-forkledning fotografert den 6. mai 1960 på Dryden Flight Research Center. Fem dager tidligere var piloten Francis Gary Powers blitt skutt ned i sitt U-2 fly under en spionflygning over Sovjetunionen.

U-2 flyet har et vingspenn på mer enn 30 meter og kan fly så høyt (minst 20 kilometer) at alminnelige luftvernraketter ikke kan nå det. I dag heter modellen U-2S, og det er 36 stykker i aktiv tjeneste. De brukes blant annet daglig over Irak.

Personellet hos Project Blue Book hadde kjennskap til U-2-flygningene, men var meget omhyggelige med ikke å forklare antatte UFO-observasjoner med U-2. De lysende objektene som folke hadde sett høyt på himmelen ble bortforklart som iskrystaller og andre naturfenomener, men var i virkeligheten lysreflekser fra U-2 flyene.

Ifølge CIA skyldes over halvparten av alle UFO-rapporter fra 1950 og 1960-tallet overflygninger av U-2.

Foto: UFO-NYT nr. 1 1998/NASA

UFO-fenomenet fortsetter å fascinere millioner av mennesker - og at det finnes hundretalls svært veldokumenterte saker som vanskelig kan forklares og som det gjenstår å undersøke. Mysteriet lever videre.

Kilde:

UFO-Aktuellt, nr. 3 1997

UFO-Nyt, nr. 1 1998

Oversettelse:

Mentz Kaarbo

ASTEROIDE PÅ KOLLISJONSKURS MED JORDEN?

Av Mentz Kaarbø

En asteroide er på kollisjonskurs med Jorden! Flere astronomer gikk ut den 11. mars i år og uttalte at en halvannen kilometer stor asteroide, beskrevet som «den farligste som er oppdaget til nå» lå i en bane som kunne føre den meget nær Jorden - eller endog mot et treff - i året 2028.

Dr. Brian Marsden, tilknyttet den Internasjonale Astronomiske Union (IAU) modererte ovenstående uttalelse noe og sa at den høyst sannsynligvis «ville bomme».

Etter astronomenes beregninger ville asteroiden 1997 XF₁₁, oppdaget 6. desember i fjor av Jim Scotti ved University of Arizonas Spacewatch program, passere nærmest Jorden den. 26. oktober 2028 innenfor en avstand av 45 000 kilometer.

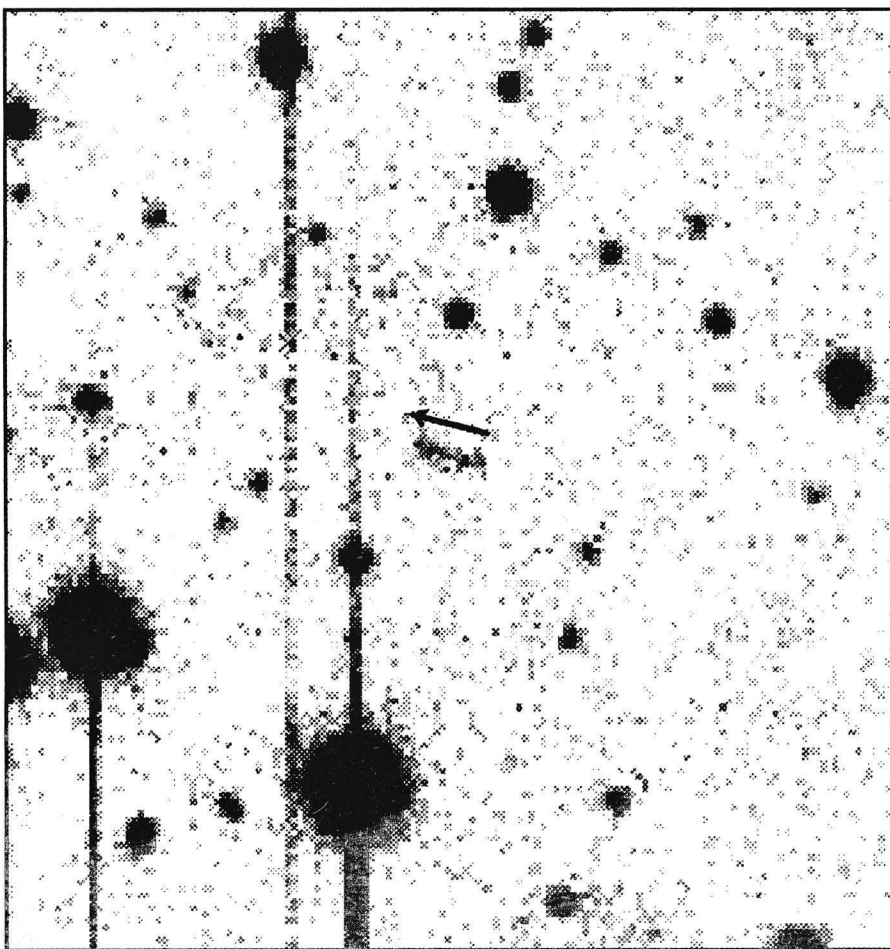
Det ble imidlertid understreket at disse estimatene var usikre og man opererte foreløpig med feilmarginer på 300 000 kilometer. Det medførte at det var en reell, omenn liten sjanse for at Jorden virkelig kunne bli truffet, men flere astronomer poengterte straks at faren ikke måtte overdrives. Hensikten med å gå ut med denne nyheten nå var ikke for å skremme opinionen, men å gi nøktern informasjon om den mulig faren. Man var imidlertid avhengig av å observere asteroiden i et par år fremover for å få større presisjon i banebeskrivelsen og dermed kunne gi mer en nøyaktig posisjon ved passering Jorden.

1997 XF₁₁ antas å ha en diameter på ca. 1,5 km og går i en bane rundt Solen som i sitt ytterpunkt kommer utenfor Mars-banen og motsatt kommer like innenfor Venus'. Omløpstiden er på vel 1 år og 8 måneder, med et baneplan

som avviker en del fra Jordens (se illustrasjon på neste side). I oktober 2028 vil den altså passere svært nær oss og ved passasjen vil den ha en relativ hastighet på mer enn 27 000 kilometer i timen, vel 7,5 kilometer pr. sekund. Kombinasjonen av masse og hastighet vil, ved direkte treff av Jorden (i havet eller på landjorden) utløse en energi tilsvarende svimlende 320 000 megatonn TNT, det vil si nesten to millioner Hiroshima-bomber. Treffer den havet vil dette utløse ekstreme undervannsbølger, tsunamis, som ved

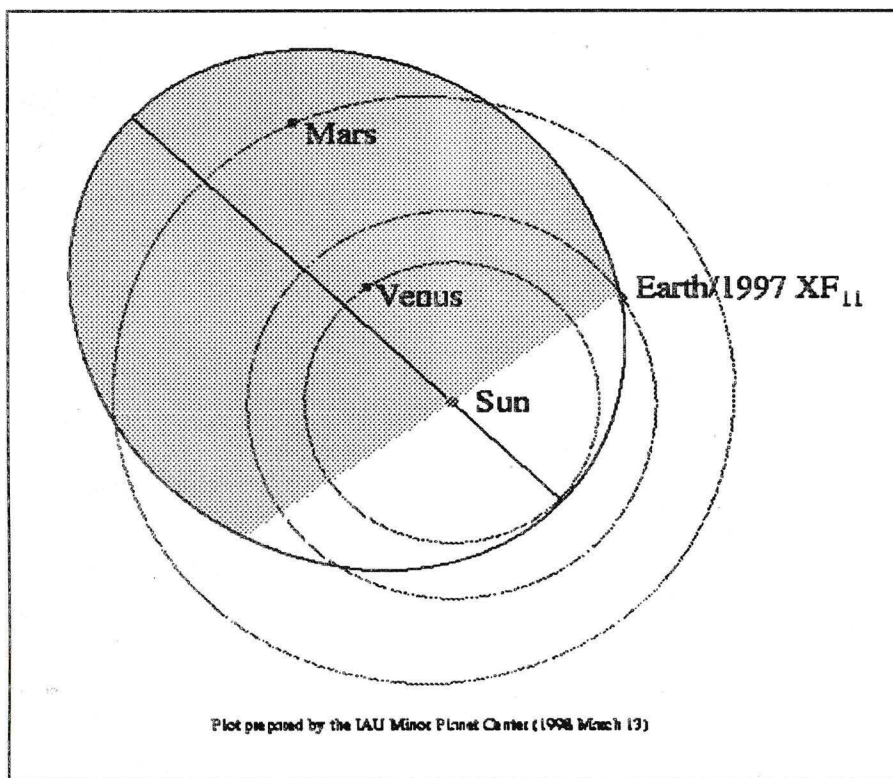
ankomst kystsonen på nærliggende kontinenter (f.eks. Europa og USA) kan komme opp i en høyde av anslagsvis 50-100 meter, kanskje enda mer. Dette vil medføre at alle kystbyer vil bli mer eller mindre utslettet. Ved et treff på landjorden vil den lage et krater 30 kilometer i diameter og virvle opp støv og vanndamp som vil formørke mesteparten av jordkloden i uker og kanskje måneder etterpå.

Imidlertid uttalte Marsden at romfartsteknologien i år 2028 sannsynligvis vil kunne eliminere problemet med

Asteroide 1997 XF₁₁ fotografert den 11. mars i år på tidseksponering. Den kan skimtes som en uklar strek under pilen midt på bildet. Fotoet (en CCD-negativ) er tatt den 11. mars gjennom 3,5 meter teleskopet ved Apache Point, New Mexico. Vertikale striper over og under nærliggende stjerner er artifakter fra optikken.

University of Washington og Astrophysical Research Consortium

Plot som viser banen til asteroide XF₁₁. Solsystemet er sett «ovenfra» (fra ekliptikkens nordpol) og planetene og asteroiden går rundt Solen mot urviseren. Den delen av banen til XF₁₁ som går under planetenes baneplan er skyggelagt. Posisjonene er vist slik de vil være den 26. oktober 2028. På grunn av skalaen ser det ut som asteroiden og Jorden overlapper hverandre selv om avstanden vil være mer enn 950 000 kilometer.

Harvard-Smithsonian Center for Astrophysics

både denne og andre asteroider. Når vi kjenner til muligheten for et treff flere tiår på forhånd har vi også tid til å forberede oss grundig. Det ville vært mye verre hvis dette bare var få år inn i fremtiden.

Korreksjon

Det viste seg imidlertid at meldingen fra IAU var noe pessimistisk. Bare én dag senere (12. mars) kom det uttalelser fra forskere ved NASAs Jet Propulsion Laboratory (JPL) hvor man korrigerte prediksjonene fra førstnevnte instans. «Vi er nå sikre på at mulighetene for et treff er lik null», sa Donald K. Yeomans ved JPL.

Det viste seg at beregningsgrunnlaget for de første baneestimatene var for dårlig, slik at dette gav gale posisjoner. I de første uttalelsene den 11. mars gikk også forskerne ut og oppfordret andre astronomer til å observere asteroiden nøye, og prøve å finne ut mer om dens bane og størrelse.

På denne oppfordringen gikk Yeomans og hans kollega Paul W. Coudas til sine arkiver og tok frem gamle bilder tatt i 1990 gjennom teleskopet ved Mount Palomar-observatoriet. De opp-

daget at de inneholdt bilder av asteroiden, som på det tidspunkt bare var et uidentifisert lyspunkt. Ved å benytte disse 8 år gamle bildene sammen med de siste tre måneders observasjoner ble de to forskerne i stand til å utføre svært nøyaktige beregninger over banen med tilhørende fremtidige posisjonsbestemmelser. Dermed var det bare å avblåse alarmen for denne gang, da avstanden for nærmeste passering Jorden (fremdeles den 26. oktober 2028) ville bli langt mer betryggende: Vel 950 000 kilometer (600 000 miles), et estimat også gitt med langt større sikkerhet enn det første katastrofevarselet. Dette plasserer nærmeste passeringspunkt mer enn dobbelt så langt borte som Månen, noe som altså skulle være sikkert nok. Astronomene har forøvrig de siste 100 år sporet flere større asteroider godt innenfor denne avstanden ved passering Jorden, uten at situasjonen har vært dramatisk.

Statistikk

I uttalelsene fra JPL ble det også påpekt at sjansene for et treff av en asteroide på denne størrelsen er svært liten:

Det går anslagsvis et par hundre tusen år mellom hver gang det skjer. Siste gang Jorden ble truffet av et legeme som kunne ha utløst en katastrofe var i 1908. Den 30. juni eksploderte en asteroide (eller muligens et fragment fra en komet) over Tunguska, et øde sted det i sørøstlige Sibir. Det ble ikke dannet noe krater, men skogen ble flatlagt over et område på flere hundre kvadratkilometer og sjokkbølgen (målt ved meteorologiske stasjoner) gikk to ganger verden rundt. Sjansen for et treff av et legeme av denne størrelsen (langt mindre enn XF₁₁) er ca. et hvert århundre. Når det gjelder mindre objekter, fra meterstørrelse og nedover, regner det bokstavelig talt fra rommet, og tusenvis treffer atmosfæren hvert døgn. Man antar at Jordens masse øker med ca. 40 000 tonn i året på grunn av (små) meteoritnedslag.

For 65 millioner år siden, i overgangsperioden mellom kritt og tertiær, er det nå et overveldende materiale som viser et Jorden ble truffet av et 10 til 15 kilometer stort legeme som med en hastighet av ca. 15-20 kilometer pr. sekund slo ned i Atlanterhavet like nord for Yucatan-halvøya i Mexico. Det ble umiddelbart dannet et krater på 200-300 kilometer i diameter, samt en enorm sjokkbølge som må ha gått mange ganger rundt Jorden. Den verste effekten var imidlertid støvsøyen som ble virvlet opp og som la seg som et isolerende teppe i hele atmosfæren i mange år. Dette skygget for innstrålingen fra Solen og den globale gjennomsnittstemperaturen sank dramatisk. Dette medførte igjen masseutryddelse av flere dyrearter, spesielt den mest fremtredende på den tiden, nemlig dinosaurerne. Biologer og astronomer regner forøvrig med at det har forekommet flere slike masseutryddelser de siste 500-600 millioner år initiert av asteroidetreff. De statistiske sjansene for et treff av en asteroide av denne dimensjonen mikroskopiske, sannsynligvis går det 20-30 millioner år mellom hver gang. □

Kilder:

CNN Science & Technology Week (Internett), 12. mars 1998
Pressemelding fra Harvard-Smithsonian Center for Astrophysics (Internett), 11. og 12. mars 1998.
Central Bureau for Astronomical Telegrams (Internett), 12. mars 1998.

PRESSEKLIPP

Ved Mentz Kaarbø

September 1997

Verdens Gang 15.09.

«Gransker UFO-gåter». Willy Ustad intervjues i forbindelse med utgivelsen av sin nye bok *UFO i Norge*. Vi gjen- gir her artikkelen, skrevet av Sølvi Wærhaug:

- Forfatteren Willy Ustad tar for seg norske UFO-rapporter i sin nye bok *UFO i Norge*.

Han har gjennomgått et kolossalt materiale.

UFO-NORGE har et omfattende arkiv med rapporter fra etterkrigstiden. Jeg har også informasjon fra 150 dokumenter med UFO-rapporter som overvåkningspolitiet har, samt materiale fra E-tjenesten, sier Willy Ustad.

Boken er blitt til i samarbeid med UFO-NORGE, som har rundt 3500

observasjoner i sine arkiver. Flere av sakene har funnet sin naturlige forklaring, men tilbake står mange gåtefulle observasjoner av «uidentifiserte flygende objekter».

- Hemmelige dokumenter

I boken offentliggjøres hemmelige dokumenter fra svensk E-tjeneste, med norske observasjoner fra 1946 og 1947 av flygende bomber, spøkelsesraketter og lysende kuler.

Samarbeidet mellom norsk og svensk etterretning startet i 1946. Det vil for- bause meg om det har opphørt, sier Willy Ustad.

I følge forfatteren har Norge svært mange UFO-spor i forhold til andre land.

- Alle teorier om synsbedrag koker bort når fenomenene etterlater seg

fysiske spor, sier han. I boken har han flere eksempler på dette. Et av dem er fra Namsenfjorden i Nord-Trøndelag, som nærmest har vært «hjemsoekt» av merkelige fenomener. I 1972 fant man på ulike steder langs fjorden underlige, nedpressede spor i fjæra.

- Vanvittige krefter

- Over 100 slike avtrykk ble funnet. Det er vanvittige krefter som har vært på ferde. En maskinentreprenør har anslått at gjenstanden som laget sporene må ha veid mellom 60 og 150 tonn. Namsenfjorden er en svær gåte, en særdeles mystisk sak, sier Willy Ustad.

- Hvorfor har du skrevet boken?

- For å prøve å få disse sakene brakt inn i det nøkterne, etterforskende om- råde. Dette er interessant stoff det bur-

Oversikt over presseklipp i perioden september 1997 - mars 1998

Kilde	Dato	Kommentar
Verdens Gang	15.09.97	Willy Ustad intervjues i forb. m. utgivelsen av sin nye bok <i>UFO i Norge</i>
Innherreds Folke- blad/Verdalingen	04.10.97	Omtale av Willy Ustads to nye bøker <i>UFO i Norge</i> og <i>Den indre krigen</i>
Fredrikstad Blad	15.10.97	UFO sett på Kjølberg? (12.10.)
Fredrikstad Blad	16.10.97	UFO sett på Kjølberg? - Observatør bekrefter obs.
Teknisk Ukeblad	16.10.97	«Mer religion enn vitenskap». Kritikk mot UFO-konferanse
Fredrikstad Blad	17.10.97	UFO sett på Kjølberg? - Enda en observatør bekrefter obs. 12.10.
Fredrikstad Blad	20.10.97	Intervju med Erling Strand i forbindelse med obs. over Fredrikstad
Fredrikstad Blad	23.10.97	Leserbrev med detaljbeskrivelser av hva som ble obs. 12.10.
Trønder-Avisa	25.10.97	Stor reportasje om UFO-fenomenet. Intervju m. Amulf Løken
Fredrikstad Blad	29.10.97	Mulig løsning på obs. 12. okt.: Fly på venting over Fornebu
Sarpsborg Arbeiderblad	30.10.97	Erling Strand intervjues: - Kan bli statlig UFO-forsker
Sør-Trøndelag	01.11.97	Intervju m. Willy Ustad vedr. høstens «bokslepp», inkl. <i>UFO i Norge</i>
Fredrikstad Blad	10.11.97	Erling Strand intervjues: - Gjør UFO-forskning stueren
Aftenposten	19.11.97	Presentasjon av Willy Ustads bok <i>UFO i Norge</i>
Trønder-Avisa	21.11.97	UFOer over Levanger - lyskastere med mystikk
Trønder-Avisa	10.12.97	Leserinlegg m. UFO-observasjon
Bergens Avisen	16.12.97	UFO-hysteri i Bergen - lyskaster skaper «kaos»
Bergens Tidende	16.12.97	D.o.
Vi Menn, nr. 51/52	16.12.97	Reportasje om Namsenfjorden. Intervju med Amulf Løken
Skeptiker Nytt, nr. 1 1998	Febr. 98'	Samme artikkel som i Teknisk Ukeblad, 16.10.97
Fredrikstad Blad	16.02.98	Merkelig lys på Østfoldhimmelen 14.-15.02. Lys fra Færder fyr?
Fredrikstad Blad	17.02.98	Mystisk lys over Fredrikstad - fotosak. Kondensstriper?
Fredrikstad Blad	21.02.98	Stor artikkel om UFOer i Norge. Intervju m. Erling Strand og Odd-Gunnar Røed.
Tidens Krav	05.03.98	Ukjent «ting» i sjøen ved Gjemnes, Kristiansund. Satellittstyrt?

GRANSKER UFO-GÅTER

Av SOLVI WÆRHAUG
Forfatteren Willy Ustad
tar for seg norske UFO-
rapporter i sin nye bok
«UFO i Norge».

Spenning fra Ustad

Det er både spennvidde og spenning forfatteren Willy Ustad tilbyr oss denne høsten. Fra skriverstue både i Orkdal og Innerøy slipper han tre bøker nå i høst.

Marit Mjøs

Selv synes han ikke produksjonen er noe å rope høyt om, men et blick på bøkene vinner om et interesseområde så vidtvidende at det kreves bakgrunnskunnskap de færreste har.

Selvsagt kommer bok nr 26 av Fire søsken. Manus er ferdig levert Kunnskapsforlaget - som trolig slipper den før jul.

I fjor ga Ustad ut ei bok om Roswellmysteriet i USA som beskriver en påstått faktisk situasjon der en UFO lander i USA og blir tatt hånd om av myndighetene. Ingenting er bekreftet, men det er mye sagt og skrevet om saken. Ustad har alltid vært fascinert av uidentifiserte flygende objekter - og menneskene som observerer dem. Nå har han skrevet faktabok om «UFO i Norge» som nå i høst ble gitt ut på forlaget Grøndahl Dreyer.

Realitetsgrunnlag

- Det som særpreger fanatikere når det gjelder UFOer er at de påberoper seg full visshet om fenomenet uten å ha beviser. Noen tror at det er noe ved jevnlig besøk, noen har gnskedrømmer om at de skal bli vitner, mens andre mener det er noe som er skjult for oss, sier Ustad.

SPENNING: Fakforfatter Willy Ustad

Ustad med nye bøker

Willy Ustad, Innerøy, er for tiden aktuell med to nye bøker. Den ene handler om UFO, mens den andre er en spenningsroman fra krigens dager.

«UFO i Norge» er utgitt på Grøndahl Dreyer. Forfatteren har skrevet boka i samarbeid med UFO-Norge og tar for seg UFO-observasjoner fra 1900-tallet og fram til i dag. Et av kapitlene i boka dreier seg om det militære nærvær og det evinnelige spørsmålet: Sitter de militære med kunnskap om UFOer som er slik at den blir hemmeligholdt av frykt for

panikk blant befolkningen. Ifølge forfatteren har de militære utvisomt kjennskap til enkelte episoder som ville vekke bekymring.

«Den indre krigen» er en dramatisk spenningsroman, og ifølge Bladkompaniet er den basert på «skremmende og tankevekkende fakta». I boka får vi vite at mektige menn i London 1941 planla å styrte regjeringen etter krigen. Utplukkede personer skulle med hjelp av militære krefter, innsettes til å styre landet. Men kuppmakerne gjorde en skjebnesvanger feil: De søkte støtte hos Kong Haakon VII - den eneste demo-

kratisk valgte monark i Europa. Han avslørte planene for statsminister Johan Nygaardsvold.

Willy Ustad skulle være kjent for mange i Verdal. I 1980 ble han ansatt som stalskjerer ved Aker Verdal, og Ustad var senere hovedverneombud ved bedriften i flere år. Nå er 51-åringen forfatter på heltid. Bladkompaniet har hittil utgitt 25 titler i Ustads populære serie «Fire søsken». I tillegg har han skrevet de frittstående romanene «Ulva fra Ulvefjernet» og «Ulveid», samt Knut Gribb-historien «For rikets sikkerhet».

en bok om norske UFO-
fak: THOR NIELSEN

de forskes på. Det er naivt å tro vi kjenner alle naturlovene i dag.

Dessuten er det kanskje best å være psykologisk forberedt på at vi før eller siden oppdager at det er intelligent liv andre steder.

En slik oppdagelse vil i løpet av timer forandre vårt bilde av oss selv. Psykologisk, religiøs og politisk vil det skape en sjokkbølge, sier Willy Ustad.

Oktober

**Innherreds Folkeblad/
Verdalingen 04.10.**

Willy Ustads to nye bøker, *UFO i Norge* og *Den indre krigen* presenteres for

avisens lesere. Artikkelen gir en rimelig god innføring i UFO-fenomenet i Norge og innholdet i boken.

Fredrikstad Blad 15.10.

Til avisens innringspalte «På tråden» meldes følgende: - Søndag ettermiddag [12. oktober] og kveld så vi åtte store, hvite legemer som beveget seg raskt på himmelen over Onsøylandet. Vi sto på løkka ved Industrifeltet på Kjølberg i Borge, og etterhvert kom det til mange som så dette. Det ble sjekket med Rygge om det kunne ha vært fly, men det ble svart at det ikke var fly oppe i denne tiden. Har flere sett dette?, spør en dame.

Fredrikstad Blad 16.10.

«Store hvite lys på himmelen». En annen observatør kan bekrefte observasjonen som ble meldt til avisens innringspalte dagen før, den 15. oktober.

- Også jeg så hvite lys på himmelen søndag kveld. Det var to store, hvite lys som stoppet rett over hodet på meg og nærmest fulgte etter meg, forteller en dame fra Kjølbergfeltet i Borge. Jeg ble redd og nærmest løp hjem. Også andre så dette, sier hun.

Teknisk Ukeblad nr. 144, 16.10.

«Mer religion enn vitenskap». Ole Jonny Brønne er intervjuet av Erik

Tunstad (fast medarbeider i *Skepsis*, samt forskningsjournalist i NRK P2) og kommer med krass kritikk mot UFO-konferansen som ble avholdt i Oslo i begynnelsen av måneden. Han hevder at dette ikke var noen UFO-konferanse, men et religiøst møte.

I tillegg kommer Erik Tunstad med noen personlige betraktninger rundt sitt besøk på den samme konferansen. Både foredragsholdere og publikum får sitt.

Kommentar: I forrige nummer omtalte vi denne konferansen og uttrykte en smule reservasjon med hensyn til seriositet og kritisk holdning hos de tilstedeværende. Vi skal ikke fortsette denne diskusjonen her, bare minne våre lesere om den gamle deisen om at en sak kan ses fra to sider (minst).

Fredrikstad Blad 17.10.

«Flere så UFO». Nok en innringer melder om merkelige fenomener observert søndag 12. oktober. - Også jeg så hvite lyslegemer på himmelen søndag kveld, sier «CKS». Ved 22-tiden så jeg først to lysende legemer som kom fra øst og fløy vestover. De fløy ikke høyere enn 1200-1300 meter. Jeg trodde det var to fly, fordi de hadde de vanlige blinklysene som fly har. Men ettersom Rygge benekter flyaktivitet i det aktuelle tidsrom, kan det ikke ha vært det. Det var heller ikke flydur å høre. Et tredje lysende legeme dukket så opp i motsatt retning. Det hadde også blinkende lys. De tre lysende legemene forsvant til slutt sammen, forteller CKS.

Fredrikstad Blad 20.10.

Komitémedlem Erling Strand intervjuer i forbindelse med de mystiske lysene som ble observert over Fredrikstad vel en uke tidligere.

- De mystiske lysglimtene føres nå inn i en journal over UFO-aktivitet. Erling Strand er overbevist om at det finnes liv «der ute» og at det er mulig å oppnå kontakt med kosmos, noe han håper og tror vil finne sted i hans levetid. Dette er også bakgrunnen for hans forskning på det såkalte Hessdalen-fenomenet som Fredrikstad-lysene nå settes i sammenheng med.

Strand mener at disse observasjonene kan være en del av et UFO-flap, en serie med observasjoner over et tidsrom. Han uttaler at man her må holde seg til UFO-begrepet - noe ukjent - og ikke kalle det flygende tallerkener.

Han har selv hatt UFO-observasjoner både på Hvaler, i Trondheim og i Hessdalen, og er av den oppfatning at en mulig kontakt med utenomjordisk liv vil komme til å være et gode for menneskene.

Strand frykter selv ikke å bli latterliggjort som forsker, men mener at andre forskere som er meget interessert i emnet, ikke tør stå frem i frykt for nettopp å bli latterliggjort.

Avslutningsvis håper han at myndighetene vil legge forholdene til rette for UFO-forskning i årene fremover.

Fredrikstad Blad 23.10.

I avisens leserbrevspalte gjengis et innlegg fra L. Kristiansen, som beskriver i detalj hva vedkommende og andre observerte over Fredrikstad, søndag 12. oktober. Konklusjonen er klar: Det var ikke fly som beveget seg på himmelen den kvelden.

Trønder-Avisa 25.10.

Stor reportasje om UFO-fenomenet. Over to sider intervjuer vår mann, Arnulf Løken og både Namsenfjord-saken, andre hendelser samt UFO-NORGES arbeid blir presentert. I tillegg får vi et innblikk i en observasjon som Gudrun Hojem Hansen gjorde over Levanger en natt til en påskeaften tidlig på 80-tallet:

Klokken hadde akkurat passert midnatt og Hansen gikk bort til vinduet for å betrakte utsikten i det fantastiske måneskinnet, og ble oppmerksom på noe som beveget seg på den tindrende stjernehimmelen.

Det så mest ut som en stjerne som beveget seg i vill fart, først i den ene retningen, så i den andre. Etter hvert kom den nærmere, og ble både større og gulere. Den var rund og nærmet seg mer og mer. Etter hvert fremsto den mer som svart, sier Gudrun Hojem Hansen. Gjenstanden saktet farten, og gikk ned mot Levanger sentrum. Nå så Gudrun at det lignet på et avlangt, mørkt fartøy med vinduer.

Vinduet var åpent og hun kunne høre et svakt sus. Det så ut som om fartøyet skulle gå ned i sundet, men likevel var det ikke en krusning på vannet. Det kunne hun se i kikkerten. Det var imidlertid ikke mulig å se noen inne i fartøyet, selv om hun såvidt kunne se inn gjennom de små vinduene. Hun sto og betraktet det merkelige fenomenet i en halv times tid før det forsvant.

Gudrun Hojem Hansen trodde først det kunne være fly eller helikopter, men fenomenet stemte ikke overens med noe flyvende fartøy hun hadde sett før. Senere tenkte hun at det var et UFO.

Hun har ellers måttet tåle mye hånflir når hun har fortalt historien sin. Etter å ha lest om en annen observasjon tok hun kontakt med UFO-NORGE, som i høyeste grad tok henne alvorlig, avslutter Gudrun Hojem Hansen.

Fredrikstad Blad 29.10.

Enda en innringer med kommentarer til observasjonene den 12. oktober.

- Jeg så at det forleden ble skrevet en del om UFOer over Fredrikstad, men jeg kan ikke se annen løsning på dette enn at lysene kom fra fly som sirklet over oss i omtrent 5000 meters høyde. Søndag kveld, 12. oktober, var nemlig Fornebu stengt i en periode på grunn av varm asfalt på rullebanen. Derfor sirklet flyene over oss, sier Kåre Volden fra Kråkerøy til «På Tråden».

Sarpsborg Arbeiderblad 30.10.

Under overskriften «Kan bli statlig UFO-forsker» presenteres et intervju med Erling Strand. Han refererer til en konferanse i California (sic!) som vil resultere i en rapport hvor det muligens anbefales å styrke den vitenskapelige innsatsen rundt fenomenet UFO. (Denne konferansen - arrangert i månedsskiftet september-oktober 1997 utenfor New York, ble omtalt i forrige nummer av *UFO*.)

November

Sør-Trøndelag 01.11.

«Spennning fra Ustad». Avisen har intervjuet Willy Ustad og karakteriserer «boksleppet» slik: - Det er både spennvidde og spenning forfatteren Willy Ustad tilbyr oss denne høsten. Fra skriverstue både i Orkdal og Inderøy slipper han tre bøker nå i høst.

De tre bøkene er (hvorav to er tidligere omtalt) *UFO i Norge*, *Den indre krigen* samt bok nr. 26 i serien *Fire søsken*.

Nok en gang gir Ustad en grei presentasjon om UFO-fenomenet her til lands, samt hans beveggrunner for å skrive denne boken.

Fredrikstad Blad 10.11.

«Strand gjør UFO-forskningen stueren». Nok et intervju med Erling Strand, som blant annet omtaler Con-

Strand gjør UFO-forskning stueren

NYHETER

MANDAG 10 NOVEMBER 1997

Som Norges fremste UFO-forsker ser ikke Erling Strand (42) fra Ullerøy i Skjeberg ut mot stjernene og venter på neste landing.

Mystiske lysglimt UFO-undersøkes

fra Skjeberg. Erling Pøller Strand ved Høykolen i Osby på Tane skal undersøke om de mystiske lysglimtene i Pvedrikstad har

Erling P. Strand fra Skjeberg ser endelig en mulighet til å bli i California. En konferanse vil i en rapport, som han har fått inn for en stor del av fenomenet UFO.

Kan bli statlig UFO-forsker

ber kan bli et historisk vendepunkt. Der er en mulighet til at Strand kan bli en av de få i Norge som får lov til å undersøke UFO-phenomenet. Strand har allerede fått lov til å undersøke UFO-phenomenet i Pvedrikstad. Strand har allerede fått lov til å undersøke UFO-phenomenet i Pvedrikstad.

don-rapporten, sin tilstedeværelse på UFO-konferansen utenfor New York samt utforskningen av lysfenomenene i Hessdalen. I tillegg trekker han frem en del andre aktuelle saker fra Norge de siste årene.

Aftenposten 19.11
Enda en presentasjon av Willy Ustads nye bok *UFO i Norge*, denne gangen kort og fyndig: - [Det] finnes en lang rekke UFOer her til lands. I denne boken fra Grøndahl Dreyer

gjør han blant annet rede for flere nordmenns opplevelse av å bli tatt med ombord i UFO-fartøyer. «Troverdige personer» - som prester og politifolk - skal i følge Ustad ha sett UFOer utallige ganger.

Trønder-Avisa 21.11.

Avisen melder om at menneskemengder samlet seg utover kvelden dagen før flere steder rundt Levanger for å se på to mystiske lysende sirkler som i stor fart kretset om hverandre oppe i luften.

Litt antikklimaks ble det da det i 22-tiden ble avslørt at det var folk med to kraftige lyskastere på taket av Festiviteten kinosenter som hadde moret seg med å rette lyskjeglene opp i luften.

Kommentar: Det samme gjentok seg i Bergen tre uker senere. Se egen artikkel.

Desember

Trønder-Avisa 10.12.

I anledning av at TA denne høsten har hatt en rekke artikler om UFO-fenomener som er blitt iaktatt i Trøndelag-distriktet, har avisen oppfordret leserne til å komme med sine UFO-historier. TA presenter i den forbindelse et interessant leserbrev fra Einar Bjørsmo i Inndalen.

Bjørsmo beskriver en opplevelse han hadde en grytidlig, stjerneklar vintermorgen i 1974. På sin vei over gårdsplassen mot driftsbygningen ble han plutselig oppmerksom på en rund dyprød gjenstand som kom seilende, lavt og lydløst mot ham fra sydvestlig retning. Et kort øyeblikk, da objektet var nærmest, kunne Bjørsmo fornemme et svakt sus, samtidig som det utstrålte et flakkende, skarpt og grelt rødlig skjær som et lite øyeblikk lyste opp de nærmeste omgivelser omkring ham. Han bøyd seg uvilkårlig sammen i det den mystiske gjenstanden jog forbi. Umiddelbart etter passering så han at den akselererte noe voldsomt, samtidig som den steg mot nordøst i en krapp kurve på sin ville ferd ut i rommet.

Bjørsmo fulgte dens bane i undring. Da skjer det som virkelig forbløffer, og som får ham til å sperre opp øynene i vantro - objektet stanser brått opp og står stille noen sekunder, samtidig forandrer den farge fra dyprød via lysegult til en slags blå-hvit fargetone, hvoretter den igjen akselererer opp til en vanvittig hastighet innen den forsvinner for godt inn i stjernehimlen.

Denne seltsomme opplevelsen gjorde et dypt inntrykk på observatøren, da den tilsynelatende brøt med alle kjente fysiske lover. Men hvis det skulle finnes en plausibel hypotese angående nevnte beskuelse, stiller Bjørsmo seg åpen til den som kan gi en troverdig

forklaring på dette lysende, mysteriøse fenomenet.

Bergens Avisen 16.12.

«Halve by'n på UFO-jakt» Politiet måtte ut på UFO-jakt. BA, Vervarslinga og tårnet på Flesland ble nedringt. Halve byen så mystiske lys på himmelen over sørlige deler av Bergen kvelden før. Men ingen grønne menn har invadert Bergen.

Det er synet av merkelige lyspunkter som beveger seg på himmelen som får bergensere til å stå på telefonen. Det viste seg imidlertid at det var to spesiallyskastere montert på taket av en bygning på Nesttun som fikk folk til å melde om UFO. Avisen har en to siders reportasje på midtsidene.

Se egen artikkel på side 16 i dette nummer.

Bergens Tidende 16.12.

Stort oppslag på førstesiden om samme sak, med et nydelig fargebilde som illustrerer «fenomenet». Artikkelen inne avisen er heller knapp, derimot.

Vi Menn nr. 51/52 16.12.

Reportasje om Namsenfjorden. Arnulf Løken intervjues og saken gjennomgås i detalj, fra Lorentz Johnsens observasjon i 1959 til dykkeroperasjonen i samarbeid med NRK Brennpunkt.

Februar 1998

Skeptiker Nytt nr. 1 1998 (utgitt primo februar)

«UFO - religion eller fenomen». Samme artikkel som opprinnelig ble presentert i *Teknisk Ukeblad*, den 16. oktober i fjor.

Fredrikstad Blad 16.02.

«Så et merkelig lys, tror det var UFO» En rekke personer i kystdistriktet i Østfold observerte et merkelig lys på vesthimmelen lørdag kveld og natt til søndag [14. og 15. februar]. Alle lurte på hva det var og så langt har ingen funnet svaret.

Britt Kirsten Pedersen [én av de tre kvinnene som hadde en nærkontakt-oplevelse ved Mosseveien i august 1995, red. anm.] var blant de mange som så lyset, og hun tror det var et UFO.

- Jeg oppdaget lyset ved 20-tiden lørdag og gikk ut på verandaen og sto og så på det. Lyset var utrolig vakkert. Det

var hvitt, og innimellom fikk det et grønnskjær, forteller hun.

Hun fant frem fotoapparatet og tok bilder av lyset. Hun forsøkte også å tegne det. - Jeg kan ikke med sikkerhet si hva det var, men jeg mener det må ha vært et UFO, sier hun.

Flere av naboene i området observerte det samme lyset, deriblant Susann Linnerud:

- Jeg skulle ut med noen venner. Plutselig så vi et lys på himmelen. Det skiftet farge. Noen ganger var det klart, og innimellom var det grønnaktig. Også jeg tror det må ha vært et UFO, sier hun.

En mann i Våler var ute og kjørte moped da han fikk se det sterke lyset. Han ble så forskrekket at han kjørte av veien og havnet i grøften.

- Lyset var ikke stillestående. Det gikk rundt på himmelen og spredte seg utover. Jeg har ingen anelse om hva det kan ha vært for noe rart, sier Vålermannen.

Det viste seg at 10-12 speidere og ledere fra Rolvsøy også observerte de merkelige lysene ved 18-19-tiden lørdag kveld. De oppdaget noe som ble beskrevet som «en runding på himmelen som gikk inn og ut i diameter».

Speiderne utførte nærmere undersøkelser i felten. I tillegg kontaktet de Rygge Hovedflystasjon noe senere. De fikk da den forklaringen at det var reflekser i skyene fra Færder fyr.

Fredrikstad Blad forsøkte den påfølgende dag å finne svaret selv. Avisen nevner at en mulig forklaring kan være lyset fra Færder fyr som ble reflektert i skylaget. Fyrmester Jan Erik Hansen på Færder fyr fikk flere telefoner fra folk som lurte på om lyset kunne komme derfra. - Vi var ute og kikket etter lyset, men vi så ikke noe unormalt. Det er godt mulig at det var lyskasterne fra fyret som ble reflektert gjennom skyene, men det kan jeg ikke vite med sikkerhet, legger Hansen til.

Professor i astrofysikk, dr. philos Øystein Elgarøy på Jeløy [ved Moss], var ikke ute og så på lyset:

- Det var neppe noe sensasjonelt. Folk ser stadig «merkelige lys» på himmelen. Men i og med at ikke så lyset selv, kan jeg heller ikke uttale meg om hva det kan ha vært, understreker Elgarøy.

Fredrikstad Blad 17.02.

Samme avis den påfølgende dagen med stort førstesideoppslag: «Ny UFO over

Lysfenomen eller UFO?

Over Kråkerøy. Dette er hva FBs fotograf fanget inn. Retningen er vestover, og lysstripen kom frem over Bjølstadfjellet på Kråkerøy.

I går dukket det opp et nytt lysfenomen på himmelen. To av FBs medar-

klokken var 17.15 da sportsmedarbeider Morten Andersen så lysstripen fra gatenivå.

Han sprang opp i 4. etasje i avisen for å finne frem kamera. Da filmen var satt i, var lysstripen borte, men kom tilbake

Han bestemte seg for å følge lyset, og kjørte til Puttesundbroa mellom Kråkerøy og Hvaler. Der dukket fenomenet opp igjen, og forsvant sørøstover.

Men denne gangen var det ikke én stripe, men to. Den an-

har saken vært flittig diskutert i dag.

Flygeleder Jack Schanke sier at det trolig er en helt naturlig fysisk forklaring på fenomenet.

- Jeg har snakket med vær-

også se at holmer og skjær «sveve» over vannet.

- Derfor er det vår klare oppfatning at vi her snakker om en naturlig og fysisk forklaring der lyset reflekteres i skyene. Og bevegelsen kan være varmluf-

byen». Et stort bilde illustrerer overskriften, hvor man kan se en lysende (hvit) rett stripe øverst på fotoet.

- Det var en naturlig forklaring på det merkelige lyset som har vært observert de siste dagene [var det lyset fra Færder fyr? Red. anm.] Men i går [mandag 16. februar] dukket det opp et nytt mystisk lys over Fredrikstad. Kan det likevel være en UFO på besøk? To av FBs medarbeidere fulgte «UFOens» ferd over himmelen i går kveld.

Klokken var 17.15 da sportsmedarbeider Morten Andersen så lysstripen fra gatenivå.

Han sprang opp i 4. etasje i avisen for å finne frem kamera. Da filmen var satt i, var lysstripen borte, men den kom tilbake kl. 17.30. Da tok fotograf Geir A. Carlsson dette bildet [gjengitt i

faksimile på denne siden].

- Lysstripen beveget seg sørøstover. Jeg vil mene at den var et sted ute i fjorden, muligens over Onsøylandet, sier Carlsson.

På Rygge Hovedflystasjon hadde saken vært flittig diskutert dagen derpå. Flygeleder Jack Schanke sier at det trolig er en helt naturlig fysisk forklaring på fenomenet. Ved å kontakte værtjenesten kom de i fellesskap frem til at det måtte være en inversjon. Det vil si at det er varmere luft i de høyere luftlagene. Dette gir igjen opphav til såkalt «hildring». Lyset reflekteres i skyene; bevegelsen kan være varmluft i forflytning.

Når det gjaldt lørdagens fenomener, mente Schanke at det sannsynligvis var snakk om Færder fyr. I tillegg hadde

studentene ved Høgskolen i Vestfold satt opp en sterk lyskaster (muligens laser) ved det maritime senteret i Borre kommune.

Fredrikstad Blad 21.02.

Stor presentasjon av UFO-fenomenet under tittelen «Lysfenomener og nærkontakt».

Innledningsvis presenteres et par saker fra boken *UFO i Norge* av Willy Ustad som brukes som utgangspunkt for resten av artikkelen. I tillegg nevnes observasjonene over Fredrikstad de siste ukene. Som en av de mest interessante UFO-sakene i Norge gjengis også nærkontakthistorien ved Råde-sletta på Mosseveien i august 1995.

Artikkelen går inn på de forskjellige typer nærkontakter; Odd-Gunnar Røed

Så ukjent «ting» styrte

GJEMNES: Midt på onsdagsnatta var politiet på UFO-jakt på Bergsøya. I går fulgte sivilforsvaret opp med geigerteller i strandkanten. Ingen fant spor etter «det» som gikk i sjøen 700-800 meter utenfor Torvikbukta.

• OLE T. STRAND
TROND OVE TOLLEFSEN
TRYGVE ØRHEIM
BJØRN A. HANSEN (foto)

To naboer i Torvikbukta, Berit Heggem og Olav Langset, så en lysende gjenstand komme i stor fart på himmelen tirsdag kveld.

«Tingen» marte og eksploderte uten en lyd - over hodene på folk i Torvikbukta. Flammer ble kastet hundrevis av meter. Småbiter sloknet, men en større, glødende bit falt rett ned, og havnet i sjøen.

Et mysterium. Jeg aner ikke hva det var, men har ingen tro på at det var en meteoritt, sa lærerbetjent Frank Aaseng ved lensmannskontoret på Båtn-fjordsøra i går.

Alle vitnene er skikkelige og troverdige folk, det er ingen som helst grunn til å tvile på det de har fortalt, la han til.

Tidens Krav snakket både med Heggem og Langset. De fortalte det samme:

«Kom fra sør»

Lysen var veldig sterk, og kom i stor fart fra sør. Det roterte hele tiden rundt sin egen akse. Jeg trodde først «tingen» skulle havne midt i bygda. En kilometer - kanskje halvannen - over Torvikbukta eksploderte den. Flammer slo ut og småbiter lyste en stund for de sloknet. Kjernen fortsatte,

Berit Heggem så lyset komme sørfra og eksplodere i luften. - Det gikk i den retningen, sier hun, og peker mot Bergsøya.

Politiet tok meldinga alvorlig, og tre mann - både fra politistasjonen i Kristiansund og lensmannskontoret på Båtn-fjordsøra - rykket ut med lommelykter og varme klær.

Letingen startet klokka 02.00. To resultatløse timer senere var snødrevet så lett at politiet ikke så noen vitne i fortsettelse. Politiet kunne dra fra Bergsøya uten å være nærmere løsning på mysteriet.

I går meldte tre andre vitner seg. De så gjenstanden først etter eksplosjonen over Torvikbukta.

De tre - som sto sammen i boligfeltet - så gjenstanden fra en annen vinkel enn de to som trodde den fortsatte mot Bergsøya.

De så en glødende gjenstand lande nokså sent mot sjøen, og landet 700-800 meter unna. De kunne se at den lå i vannet og glødet i et par minutter, sa Aaseng.

Hvordan det var, har jeg ingen teori om. I alle fall ikke god nok til å

Per Erik Rognskaug (til venstre) hjalp i går førstebetjent Frank Aaseng med å undersøke om «tingen», som falt i sjøen ved holmen midt på bildet, anga radioaktivitet. Men geigertelleren gjorde ikke noe utslag.

gå ut med. Men - som sagt - jeg har ingen tro på at det var en meteoritt. Det ser ut til å ha vært en mekanisk gjenstand.

- En satellitt?

- Det blir bare gjetting.

Ikke raket

Forsvaret, både sjø, land og luft, gjorde det i går klart at de ikke

hadde noen forklaring på mysteriet. Ingen villfarene raketter eller noe annet, kunne ha havnet i sjøen utenfor Torvikbukta.

Presse- og informasjonssjef Nymo ved Forsvarskommando Sør-Norge bekreftet i går kveld at det ikke har vært noen militære aktiviteter i området.

Like merkelig for eksperter som for menigmann

ved Rappportsentralen intervjues om observasjonsstatistikk, og Erling Strands arbeid med Prosjekt Hessdalen og Center for Research on Unidentified Light Phenomena (CRULP) gis en bred dekning.

Røed kommer forøvrig med forslag til en forklaring på observasjonen over Fredrikstad mandag 16. februar. Han tror det var speiling av kondensstripen til et eller to fly. Sollyset traff stripene i stor høyde, i 30 000 fot eller mer der Solen enda ikke hadde gått ned på det tidspunktet.

Mars

Tidens Krav 05.03.

«Så ukjent «ting» styrte». Midt på onsdagsnatta, i to-tiden var politiet på UFO-jakt på Bergsøya utenfor Gjernes, vel to mil sør for Kristiansund. I går fulgte sivilforsvaret opp med geigerteller i strandkanten. Ingen fant spor etter «det» som gikk i sjøen 700-800 meter utenfor Torvikbygd.

To naboer i Torvikbukta, Berit Heggem og Olav Langset, så en lysende gjenstand komme i stor fart på himmelen tirsdag kveld [3. mars] ca. klokken 21.50.

«Tingen» roterte og eksploderte - uten en lyd - over hodene på folk i Torvikbukta. Flammer ble kastet hundrevis av meter. Småbiter sloknet, men en større, glødende bit falt rett ned, og

havnet i sjøen.

- Et mysterium. Jeg aner ikke hva det var, men har ingen tro på at det var en meteoritt, sa førstebetjent Frank Aaseng ved lensmannskontoret på Båtn-fjordsøra i går.

- Alle vitnene [fem stykker, red. anm.] er skikkelige og troverdige folk, det er ingen som helst grunn til å tvile på det de har fortalt, la han til.

Tidens Krav har snakket både med Heggem og Langset. De fortalte de samme:

- Lyset var veldig sterkt, og kom i stor fart fra sør. Det roterte hele tiden rundt sin egen akse. Jeg trodde først «tingen» skulle havne midt i bygda. En kilome-

ter - kanskje halvannen - over Torvikbukta eksploderte den. Flammer slo ut og småbiter lyste en stund før de sloknet. Kjernen fortsatte.

Langset, som fikk se lyset i det det eksploderte, trodde det var et fly. Han ringte først til flyplassen (Kvernberget) og deretter til politiet. Noe flyhavari var det imidlertid ikke.

Politiet tok likevel meldingen alvorlig og tre mann satte i gang søk på Bergsøya (der lyset så ut til å ha styrtet) klokken 02.00. Etter et par resultatløse timer, måtte de imidlertid gi opp på grunn av tett snødrev.

Onsdag [4. mars] meldte det seg så tre andre observatører som også hadde sett gjenstanden, men fra en annen kant enn de to første.

Både Forsvaret (sjø, land og luft) samt sivilforsvaret ble kontaktet. Førstnevnte instans kunne melde at ingen villfarene raketter eller noe annet kunne ha havnet i sjøen utenfor Torvikbukta. Sivilforsvaret kunne heller ikke gi noen umiddelbar forklaring, men sendte en mann med geigerteller onsdag for å sjekke for eventuell stråling. Intet unormalt ble registrert.

UFO-NORGE ved Odd-Gunnar Røed ble også kontaktet, samt vår mann i Levanger, Arnulf Løken. Begge var enige i at saken var meget spesiell, men ville på det nåværende tidspunkt ikke gå ut med noen særskilt forklaring. De ville heller ikke ekskludere muligheten for meteoritt eller satellittstyrt, selv om det - utfra vitneutsagnene - ikke var den mest sannsynlig forklaringen akkurat da.

Saken er under etterforskning - vi regner med å komme tilbake til saken i et fremtidig nummer.

I ANLEDNING 50-ÅRS JUBILEET FOR «FLYGENDE TALLERKENER»

i 1997 bringer vi her nok et utklipp fra pressen anno dazumahl:

SUNNHORDLAND - 50 ÅR SIDEN (14.07.97)

Dei «flygande talerkane» er enno ei gåte

Chicago, NTB: Tri mann, og millom dei, Harold Dahl frå Taloma i Washington, har funne ein del av dei mystiske «flygande talerkane» som er dagens sensasjon. Dei har sendt delen til universitetet til gransking. Dahl fortel at han og dei to kameratane hans var nær grensa til Canada, ved Puget Sound, ombord på et lite farty, då dei såg 6 sirkelrunde, sylvglinsande fly, som gjekk med stor fart. Dei la til lands og såg på dei gjennom kikkert, og meinat dei var 60 meter i diameter.

I ei høgd av 1500 meter eksploderte brått den eine, og det regna med metallstykke over vatnet og strandi og båten deira vart no skadd.

Innsendt av Kjell A. Høviskeland

VISJONER OM ET BEFOLKET UNIVERS

Av Zen Faulkner

Forfatteren av denne artikkelen gjør seg noen tanker i forbindelse med muligheten for liv på andre planeter. Samtidig omtales vår kulturs «forventninger» til eventuelle utenomjordiske vesener.

Er det noen andre der ute? Alle, inkludert meg selv, har lekt med tanken om utenomjordisk intelligens. Jeg har tenkt på og diskutert dette problemet ganske mye i det siste, og det har slått meg hvor mange mennesker som tror at det myldrer av andre sivilisasjoner der ute. Dette er en oppfatning som finnes hos både «mannen i gata» og hos vitenskapsmenn. I denne artikkelen skal jeg ikke diskutere hvorvidt utenomjordiske sivilisasjoner eksisterer og hvor mange det er der eller ikke er der, men heller hva det er som påvirker våre tanker om dette emnet. Hvorfor er så mange av oss så sikre på at vi ikke er alene?

Det er to faktorer som har gjort dette synet så fremtredende. Den første kan bli forklart ved å se på vitenskapens historie, og hvordan vitenskapen gjentatte ganger har sparket oss mennesker ned fra vårt fjell av selvopptatthet.

Aristoteles plasserte Jorden i universets sentrum; Kopernicus og Galilei plasserte vår verden i en litt mindre privilegert posisjon i bane rundt Solen. I løpet av de neste århundrene viste fremskrittene innen astronomi at vår planet ikke innehar noen spesiell plass i universet. Jorden var liten, ubetydelig, og ikke unik.

En lignende revurdering skjedde med oss som art. Den bibelske skapelsesberetningen fortalte at menneskene ble skapt sist av alle innbyggerne i verden. Vi var Guds spesielle skapelse, laget i hans bilde. Biologene gjorde ikke sakene bedre i starten. Den franske naturhistorikeren Georges-Louis Leclerc Buffon fremsatte idéen om en mystisk «stor kjede av eksistens», med en gradvis økning av kompleksitet fra mineraler via grønnsaker til dyr. Trøfler, for eksempel, ble plassert høyere enn steiner, men lavere enn sopp, og dette laget dermed en bro over det døde og det levende. Når det gjaldt dyr, var reptiler lavest («reptil» i betydningen alt som var krypende), med fugler over dem, og pattedyr over fugler. Unød-

vendig å si, men mennesket var på toppen av kjeden. Funnene av fossiler og Darwins evolusjonsteori dyttet oss senere vekk fra vår kollektive pødestall ved å antyde at *Homo sapiens* bare var én art av mange, formet gjennom naturlig utvalg. Egenskaper som en gang syntes unike for vår art har falt i grus, ettersom vi har oppdaget at bier har et språk, sjimpanser bruker redskaper, og blekkspruter har «mentale kart».

Med en slik historie, hvem ville vel si «Vi er kanskje den eneste teknologisk avanserte sivilisasjon i galaksen»? Svaret ville straks bli «Vår planet er ikke unik! Vår art er ikke unik! Hvordan kan du være så dum å tro at vi er alene?»

Den andre påvirkningen på vår oppfatning av utenomjordisk liv er kulturell. Vitenskapen er ment å være så objektiv som mulig og upåvirket av utenforliggende faktorer, men sannheten er at forskere er mennesker. Vi forskere driver ikke med vitenskap 24 timer i døgnet, syv dager i uken; vi går på kino noen ganger, leser bøker, og ja, enkelte av oss ser på TV... innimellom. Forskere kan ikke unngå å bli påvirket av dette.

Selv er jeg faktisk bare et par måneder eldre enn *Star Trek* (den første TV-serien). Dette trivielle faktum har ikke noen innvirkning på mitt daglige liv, bortsett fra at jeg har vokst opp med (og fått mange timers god underholdning) av *Star Trek*, og deres dusinvis av etterligninger av mindre kjente brødre. Som et resultat har jeg sett bilder av et befolket univers hele mitt liv. Faktisk er det mer enn som så; jeg har vokst opp med et univers som ikke bare er befolket, men stappfullt. Universet er blitt fremstilt som om det er fullt av nye arter og raser på annenhver planet, galakser forenet av interstellare imperier. Vi har blitt så vant til helter som Mr. Spock, Darth Vader og ET at vi, enten vi er klar over det eller ikke, forventer å finne folk der ute til slutt.

Når vi forsøker å tenke rasjonelt

rundt mulighetene for utenomjordisk liv, er da disse kulturelle påvirkningene som lusker i bakgrunnen hjelpsomme? Eller er de en hindring som bør unngås? Etter min mening litt av begge.

På den positive siden, så har vi blitt dyttet ned fra vår pødestall såpass ofte at vi er mye mindre egosentriske enn vi har vært tidligere. For det andre, så er populariteten til utenomjordiske vesener i science fiction positiv fordi det får folk interessert i, og får folk til å tenke på disse emnene.

Problemet oppstår hvis disse vitenskapelige og kulturelle påvirkningene blir blandet sammen uten at vi er klar over det. For eksempel, så er det nesten tabu å påstå at vårt solsystem er spesielt på noen som helst måte. Alt må, nesten pr. definisjon, være kosmologisk normalt og vanlig. Allikevel er vår sol større og mer lyssterk enn de fleste andre stjerner; den befinner seg faktisk i toppsjiktet (blant de ca. 10% mest lyssterke). Vår sol er ikke unik, men den trenger på den annen side ikke være så veldig vanlig heller.

Fra et biologisk standpunkt er vi mer lik andre dyr enn vi er forskjellig fra dem, men man ser da bort fra at de relativt få forskjellene er reelle og viktige. Forskjellene mellom vår art og andre arter er ikke i type, men i grad. Men for en biolog er gradforskjellen det hele saken dreier seg om. Vi kan meningsfylt snakke om at vår art er unik, i betydningen av at enkelte egenskaper er godt utviklet, slik som vårt språk, hender, store hjerne, sosiale struktur og seksuelle vaner.

Hindringen fra science fiction filmer, TV etc. kan være vanskelig å oppdage. TV-programmer, og til en viss grad filmer, blir laget på et begrenset budsjett. Begrensede budsjetter betyr at den letteste måten forandre en skuespiller til et utenomjordisk vesen på er, la oss si, å endre hudfargen og utseendet på

Fortsettelse på side 60

NY FORSKNING SÅR TVIL OM FOSSILT LIV I MARS-METEORITTEN

Av Mentz Kaarbo

På denne og de følgende sider vil vi gi våre lesere oppdaterte nyheter i forbindelse med den pågående utforskningen av Mars.

Nye analyser av den nå så berømte Mars-meteoritten ALH 84001 har sådd ytterligere tvil om sannsynligheten for at den inneholder fossile rester av gamle marsmikrober.

To forskningsarbeider som ble offentliggjort i midten av januar i år viser at mye av det organiske materialet i meteoritten synes å være av jordisk opprinnelse og ikke fra Mars. Richard Zare, Marguerite Blake Wilbur professor i kjemi ved Stanford universitetet og leder av teamet som opprinnelig oppdaget organisk materiale i meteoritten med mulig opprinnelse på Mars, uttalte at de nye funnene ikke direkte motsier de første resultatene. Han måtte imidlertid innrømme at én av analysene antyder at meteoritten inneholder adskillig mer forurensning fra Jorden enn det han tidligere hadde antatt.

ALH 84001 ble verdenskjent i august 1996 da en gruppe amerikanske forskere publiserte en kontroversiell analyse i *Science*. De påstod at de hadde oppdaget organisk materiale, uvanlige mineralogiske forekomster, samt små ovale, ormelignende former, synlige på bilder tatt gjennom elektronmikroskop. Til sammen utgjorde disse funnene ganske overbevisende indisier for at meteoritten hadde inneholdt mikroorganismer fra Mars for mer enn tre milliarder år siden.

Forskere ved NASAs Johnson Space Center i Houston bidrog med de elektronmikroskopiske bildene av de antatte nanofossilene. Forskere ved University of Georgia og McGill Universitetet bidrog med resultatene vedrørende de mineralogiske funnene. Zares egen gruppe viste at meteoritten inneholdt en type organiske stoffer som kalles polysykliske aromatiske hydrokarboner (PAH) som kunne være sluttproduktet etter nedbrytningen av fremmede mikroorganismer.

I de 17 månedene som er gått siden

dette innledende arbeidet ble publisert [pr. januar 1998] har andre forskere publisert et titalls uavhengige analyser som både har gitt støtte og sådd tvil om eksistensen av mikroorganismer på Mars. Ved årsskiftet 1997-98 syntes imidlertid tendensen i nye analyser å gå i mot sannsynligheten for at meteoritten noensinne har inneholdt liv.

I desember 1997 publiserte John Bradley ved MVA Inc. og Ralph Harvey ved Case Western Reserve University en artikkel i *Nature*. De to forskerne går i mot oppfatningen blant NASA-forskerne om at de ovale og ormelignende formene som ble observert i prøvene kunne være fossile mikroorganismer. Ved å bruke de samme metodene som NASA-gruppen, rapporterte Bradley og Harvey at alle formene de kunne finne i meteoritten er av ikke-biologisk natur og består av vanlige krystaller med bruddflater. I en annen artikkel i samme utgave av *Nature* gikk NASA-gruppen sterkt i rette med denne fortolkningen av dataene.

To analyser av organisk materiale i meteoritten ble publisert i *Science* den 16. januar i år. En gruppe ved Scripps Institution of Oceanography, ledet av Jeffrey Bada, analyserte meteorittens innhold av aminosyrer, byggesteinene for liv. Forskerne fant at aminosyrer var tilstede i svært små konsentrasjoner (mellom 7 deler pr. million (7 ppm) og 100 deler pr. milliard (100 ppb)). «Det vi fant var at det ganske riktig finnes aminosyrer i meteoritten i svært små mengder, men de er helt sikkert jordiske og de ligner aminosyrer som eksisterer i den omkringliggende isen i Antarktis», uttalte Bada i en nyhetsbulletin fra Scripps Institution. Meteoritten ble liggende i antatt 13 000 år på isen i Antarktis før den ble oppdaget i 1984.

Bada baserte sin konklusjon med hensyn til at aminosyrene egentlige var forurensning fra Jorden på resultatene

fra en analytisk metode som betegnes væskechromatografi. Denne metoden bestemmer aminosyrenes såkalte chiralitet eller «handedness». Dette innebærer at organiske molekylers geometri kan betegnes som henholdsvis «venstre»- og «høyrehendte» (L- og D), analogt med for eksempel hansker. Jordiske organismer danner bare venstrehendte aminosyrer, mens man i ikke-biologiske prosesser får en jevn blanding av venstre- og høyrehendte molekyler. Bada fant at aminosyrene i meteoritten var venstrehendte, derfor konkluderer han med at de må være av jordisk opprinnelse. Det er imidlertid 50% sjans for at organisk liv på Mars (hvis det eksisterer) også ville favorisere venstrehåndes molekyler. Derfor fremholder Zare at dette eksperimentet ikke på noen måte er avgjørende.

Selv hvis aminosyrene i meteoritten skulle være forurensning fra Jorden, uttaler Zare at dette ikke beviser at de særskilte kjemiske stoffene (PAH) som ble funnet av hans gruppe også er av jordisk opprinnelse. «Aminosyrer er løselig i vann. Derfor er vann en mekanisme som kan transportere dem inn i meteorittens indre. Men PAH er svært lite løselig i vann og jeg kjenner ikke til noen mekanisme som er i stand til å transportere dem inn i kjernen av meteoritten der vi fant dem», uttalte han.

Zare mener at den andre analysen, utført av et forskningsteam ved University of Arizona ledet av A. J. Timothy Jull, er langt mer interessant og overbevisende. «Det er en «state-of-the-art» undersøkelse og meget verdifull med hensyn til i hvilken grad meteoritten er kontaminert», uttalte han.

Julls gruppe brente prøver av meteoritten ved to forskjellige temperaturer for å separere organisk karbon fra det karbonet som ligger inne i uorganiske mineraler. Den sistnevnte typen brenner vekk ved litt høyere temperaturer.

Deretter analyserte de isotopforholdet i karbonet fra de to kildene.

I tidligere analyser hadde Jull funnet at karbonatene i ALH 84001 er betydelig anriket med isotopen karbon-13 sammenlignet med tilsvarende materiale på Jorden. Han og hans kolleger tolker dette som en indikasjon på at karbondioksydet i den tidlige Mars atmosfæren også var anriket med karbon-13. Hvis dette er tilfellet, ville også cellematerialet i Marsorganismer hatt en relativt stor mengde med karbon-13. Da gruppen analyserte forholdet mellom karbonisotopene i det organiske karbonet [karbon-12, -13 og -14, red. anm.], fant man imidlertid at hele fire femtedeler av materialet hadde den samme isotop signaturen som jordisk karbon. De resterende 20 prosent synes å ha en preterrestrisk opprinnelse (det vil si fra Mars).

«Det synes som innholdet i ALH 84001 hovedsakelig består av vanlig jordisk, organisk materiale, med unntak av liten komponent», uttalte Jull i en nyhetsmelding fra University of Arizona.

Analysen «indikerer en langt større grad av jordisk kontaminering i meteoritten enn det jeg antok for to år siden», uttalte Zare. «I den sammen-

heng, sår Julls arbeid virkelig ny tvil omkring vår hypotese om at meteoritten inneholder indisier på tidligere liv på Mars».

På den andre siden tror ikke Zare at analysen helt utelukker muligheten for en utenomjordisk opprinnelse for PAH i meteoritten. «Julls arbeid omfatter hele meteoritten. Som i kjøp og salg av eiendom, betyr lokaliteten alt. Analysen gir ingen indikasjoner med hensyn til hvilken lokalitet disse forskjellige isotop-fraksjonene kommer fra. Derfor kan jeg ikke si hvorvidt innholdet av PAH, som er konsentrert omkring karbonatglobulene i sentrum av meteoritten, tilhører den jordiske eller den preterrestriske delen».

Sagaen om denne kontroversielle steinbiter er langt fra over. Sist sommer bevilget NASA og National Science Foundation midler til 23 nye forskningsprosjekter vedrørende ALH 84001, som et ledd i et koordinert program med den hensikt å bestemme hvorvidt den inneholder spor av utenomjordisk liv. Disse prosjektene vil gi resultater i løpet av de neste to til tre år.

Selv om det kan gå flere tiår før innholdet av meteorittens er endelig bestemt, ser Zare flere positive effekter som er uavhengige av det endelige

resultatet. Det er blant annet snakk om en revitalisering av forskningen på meteoritter, økt innsats for å bedre mulighetene med hensyn til å måle spormengder av kjemiske forbindelser i forskjellige typer materiale, samt at dette arbeidet vil illustrere viktigheten av multidisiplinær forskning.

Det aller viktigste, uttaler han, er at forskningen på ALH 84001 har gitt ny aktualitet og vilje til forskning som omhandler to nært beslektede spørsmål, nemlig «Hvordan oppstod livet på Jorden?» og «Er det liv utenfor Jorden?». Et konkret eksempel på dette er NASAs avgjørelse om å grunnlegge et nytt Institutt for astrobiologi for dette formålet. Budsjettet vil ligge på mellom 7 og 10 millioner dollar årlig. Zare er nå leder for komiteén som skal utnevne instituttets første direktør.

Kilde:

Andrew Yee, *sci.space.news*,
21. januar 1998

Oversettelse:

Mentz Kaarbo

MARS PATHFINDER ERKLÆRT DØD

Mars Pathfinder - etter landingen omdøpt Sagan Memorial Station til minne om astronomen Carl Sagan - ble den 10. mars i år definitivt erklært død av NASA, fire måneder etter at prosjektet offisielt ble avsluttet.

Den aktive delen av prosjektet endte i realiteten allerede den 27. september i fjor, da NASA brått mistet kontakten med Pathfinder av ukjente årsaker. Allerede da hadde Pathfinder klart seg mer enn 8 uker utover minimumstiden den var planlagt å fungere. Den vesle «bilen» som Pathfinder bragte med seg - Sojourner - klarte seg mer enn 11 ganger lenger enn den ene uken den var planlagt å klare seg. Selv om en ikke har hatt kontakt med Pathfinder - og dermed heller ikke Sojourner - siden den tid, har NASA likevel helt fram til og med 10. mars regelmessig sendt signaler til Pathfinder i håp om å få respons. Når responsen har uteblitt helt til nå, har NASA bestemt seg for å avslutte kontaktforsøkene og samtidig markere en offisiell slutt for denne delen av prosjektet. Men mye arbeid gjenstår: Forskerne vil nå bruke tiden til å gå gjennom 2,6 milliarder databits - inklusive om lag 16 000 bilder og 15 komplette kjemiske analyser av steiner og jordsmonn - som Pathfinder sendte tilbake til jorden før NASA mistet kontakten med fartøyet.

Pathfinder har uten tvil gitt det mest detaljerte overblikket over Mars-overflaten noensinne. Romfartøyet har også banet vei for andre romfartøyer. Allerede mot slutten av 1998 og i begynnelsen av 1999 skal to nye fartøyer sendes i retning Mars.

Kilder:

Reuter og CNN Sci-Tech (Internett), 10. mars 1998/John-Erik Hove

MARS GLOBAL SURVEYOR - STATUS

Romsonden Mars Global Surveyor som nå går i bane rundt Mars (se artikkel i forrige nummer av bladet) klarer seg fremdeles bra og stort sett som forventet. Kommunikasjonen mellom sonden og kontrollen på Jorden fungerer også som den skal. Fartøyet går nå i en svært ellipseformet bane rundt Mars (se detaljer under), men blir bremsset og kontrollert inn i en stadig mindre ellipseformet bane. Oppbremsingen og justeringen av banen skjer ved at man lar sonden bevege seg gjennom de ytterste lagene av Mars-atmosfæren. Dette fungerer i prinsippet som planlagt; sonden går sakte, men sikkert inn i en mer tilnærmet sirkulær bane rundt Mars. De siste to månedene har forholdene i Mars-atmosfæren vært rolige, og nedbremsingsprosessen har gått en del raskere enn beregnet. Pr. 20. februar i år var omløpshastigheten rundt Mars en runde pr. 15,7 timer. Allerede i slutten av mars måned er omløpstiden beregnet til å være redusert til 11,6 timer. Nedbremsingen vil da midlerti-

dig bli stanset, blant annet for å gjøre det mulig å få en konsentrert periode med datainnsamling i løpet av våren og sommeren 1998. Nedbremsingen vil fortsette i september, og Surveyor skal etter planen nå sin endelige omløpsbane sent i mars måned i 1999, altså om lag ett år fram i tid. Den vil da ganske umiddelbart starte den planlagte komplette kartleggingen av Mars.

Den 20. februar i år var det 470 dager siden Surveyor ble skutt opp. Den var samtidig om lag 343 millioner kilometer fra Jorden og gikk i en ellipseformet bane rundt Mars som på det høyeste punktet var 23 400 km over Marsoverflaten og på det laveste bare 119 kilometer. Omløpstiden var som nevnt på samme tidspunkt 15,7 timer.

John-Erik Hove

VISJONER OM ET BEFOLKET UNIVERS

Fortsatt fra side 57

ørene... og presto! Et helt ekte utenomjordisk vesen fra verdensrommet. Dersom produsentene og makeup folkene virkelig vil være omstendelige, vil de kanskje lage en gummidrakt. Et resultat av dette er at utenomjordiske vesener ligner oss veldig mye. Bilateralt symmetriske kropp: To bein, to armer, og ett hode er regelen for utenomjordiske vesener fra Hollywood. Majoriteten har også på en mystisk måte lært seg engelsk.

Denne paraden av ekstremt menneskelignende «aliens» betyr at vi har billedgjort utenomjordiske vesener som folk, med menneskelige følelser, fornuft og sanser. Vi undervurderer sterkt hvor forskjellig fra oss de kan være, og

vanskelighetene vi kan ha med å kommunisere med dem. Det kan også gjøre oss blinde for nye muligheter i letingen etter utenomjordisk liv. Som en venn av meg poengterte, vi er i skikkelig trøbbel hvis «de» har store pollensamlere i bane rundt planeten deres og venter å høre fra oss.

Når vi behandler problemer som utenomjordisk intelligens, er det viktig å huske ikke bare hva vi vet, men også hva vi ikke vet. Ellers risikerer vi å bli blind for vår egen blindhet.

På tross av alt dette, er jeg fremdeles fascinert av visjonene om et befolket univers.

Kilde:

«Visions of a Crowded Universe», *Rational Enquirer*, vol. 5 nr. 1 oktober 1991.

Oversettelse:

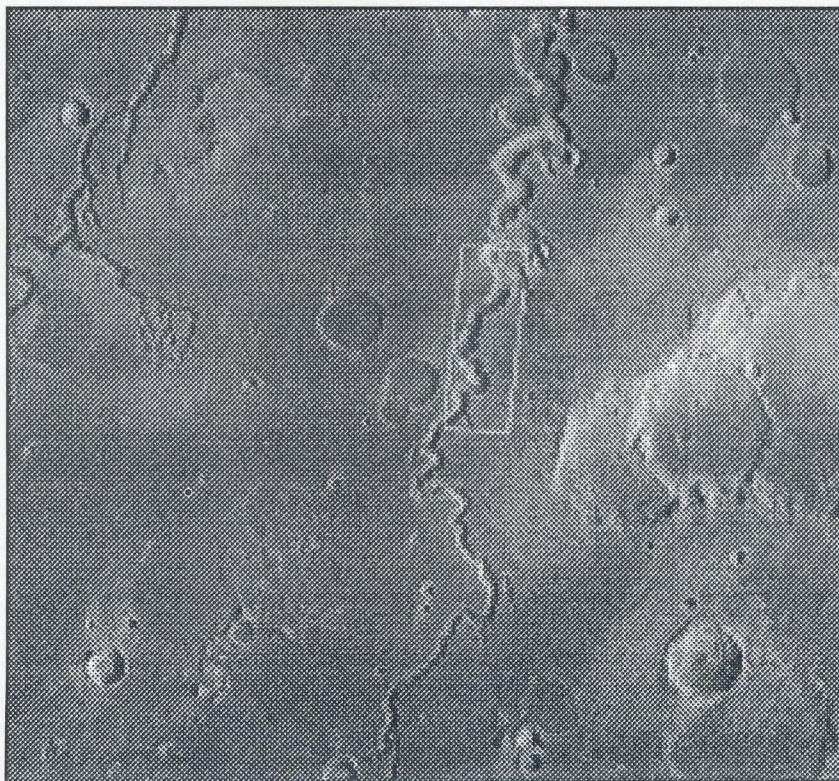
Ole Jonny Brønne

BEVIS FOR ELV PÅ MARS

Den 2. februar i år la NASA-forskere frem et bilde som for første gang dokumenterer at det en gang i tiden rant en elv på Mars. Forskerne kan foreløpig ikke si noe eksakt om når elven eksisterte, men anslår at det kan ha vært for om lag en milliard år siden.

Det aktuelle bildet ble tatt med et kamera (Mars Orbiter Camera - MOC) ombord i Mars Global Surveyor på omløpsrunde nummer 87 rundt Mars, den 8. januar 1998. Bildet viser et dalføre ved navn Nanedi Vallis, som ligger i det kraterfylt området med navnet Xanthe Terra. Bildet omfatter et område på 9,8 km x 18,5 km, og detaljer ned til 12 meter kan sees. Formen og utseendet til dette dalføret er et resultat av geologiske prosesser, samt at det har rent en større elv der.

- John-Erik Hove

NAMSENFJORDEN -

Fortsatt fra side 15

lions. Ved forespørsel til AL viste dette seg å være et tall oppgitt av Er-lend Østgård, professor i fysikk ved NTNU i Trondheim. Han skal igjen ha basert dette estimatet på beregninger

gjort av kolleger ved sitt institutt, samt forskere i USA.

Denne vinklingen mot det utenomjor-diske tidlig i programmet var åpenbart gjort med hensikt, siden omtalen av temaet egentlig kom helt på slutten av intervjuet med AL (som ble gjort av pro-grammaker Petter Rosenlund kvelden før dykket). Intensjonen var vel å gjøre pro-

grammet mer «spicy» for seerne ved å gi slike føringer for resten av sendingen.

Uansett, alt i alt var det et godt pro-gram som viste svært mye av det som har foregått der oppe i de siste nesten 40 år. Det vil helt sikkert gå lang tid før UFO-NORGE får anledning til å profilere seg selv og en aktuell UFO-sak i et slikt riksdekkende forum.

BILL CLINTONS UFO-INTERESSE ER EN STOR HEMMELIGHET I DET HVITE HUS

Velkommen til det store «Hvite Hus cover-up»

Alle presidentens menn synes pinlig berørt av avsløringen - av den forhenværende assisterende riksadvokaten Webb Hubbell - at president Clinton en gang spurte ham om å benytte hans overordnede posisjon i Justisdepartementet til å finne ut om UFOer eksisterer. Tross alt, en president som anses for å være UFO-troende er ikke akkurat Clintons drømmeimage. Enkelte vil til og med finne det latterlig - man må huske på hvordan demokratene gjorde narr av Nancy Reagans fascinasjon for astrologi.

Derfor dekker talsmannen for Det hvite hus, Mike McCurry hele saken til - han nekter å svare på hvorvidt Hubbell forteller sannheten eller ikke. Hva som er oppsiktsvekkende - og direkte uhørt - er at pressekorpsen i Det hvite hus lar ham slippe unna med det.

Hubbell skriver i sin nye bok at Clinton sendte ham til Justisdepartementet med følgende mandat - som en personlig prioritet: «Jeg ønsker at du finner svaret på to spørsmål for meg. Nummer én: Hvem drepte John F. Kennedy. Og to: Finnes UFOer?» Med mindre noen tror at dette var en spøk, legger Hubbell til: «Han - Clinton - var dønn seriøs. Jeg har undersøkt begge sakene, men ble ikke fornøyd med de svarene jeg fikk».

Faktisk innrømmet Hubbell på CNN forrige weekend [29.-30. november 1997] at han var seriøs nok til å spørre om UFOer da han møtte tjenestemenn ved NORAD (North American Aerospace Defense Command) i Colorado, hvor man overvåker satellitter og andre objekter på himmelen. «De sa nei», rapporterte Hubbell. Dette var antakeligvis ett av de svarene han ikke var fornøyd med.

Hubbell burde vite hvorvidt Clinton snakket alvor. Den forhenværende assisterende riksadvokaten (som siden falt i unåde i Clinton-administrasjonen) er Hillary Clintons tidligere advokatpartner og var Bill Clintons golf kollega inntil Hubbell innrømmet å ha stjålet 482 000 dollars fra sine klienter og måtte gå i fengsel.

Det er lett å se hvorfor Hubbells avsløring representerer et stort problem for Clinton og hans medarbeidere: Å be-krefte opplysningene ville være å fremstille Clinton som litt av en UFO-skrulling (og JFK konspirasjonsteoretiker) samt å invitere til latterliggjøring fra all verdens «stand-up» komedianter. Imidlertid ville det være enda dummere for Clintons medhjelpere å kalle Hubbell en løgner. Det ville være å gi Kenneth Starr (som er ansvarlig etterforsker både i Whitewater-affæren og i etterforskningen av de siste måneders avsløringer av Clintons påståtte ville sexliv) et effektivt våpen i hendene. Starr synes nemlig å kunne bevise at Hubbell lyver når han nekter at de fete inntektene som Clintons medhjelpere lot ham få, i virkeligheten var penger for å få Hubbell til å holde kjeft.

Dessuten insisterer Hubbell lojalt - på tross av et fengselsopphold og risiko for et nytt - at Bill og Hillary Clinton ikke gjorde noe galt hverken i forbindelse med Whitewater-saken eller noe annet. Dette er ikke den type allierte man ønsker å bringe til raushet ved å kalle vedkommende en løgner.

Derfor fungerte pressetalsmann McCurry som «en steinvegg» da han ble spurt om Hubbell har rett når han påstår at Clinton er fascinert av UFOer: «Jeg vil ikke svare på spesifikke ting i bøker som er skrevet». Hvafor noe?? «Mange mennesker vil skrive bøker i løpet av de kommende årene ... jeg vil bare ikke svare på alt som kommer frem i disse bøkene», insisterte McCurry.

Utmerket. Bøker er nå utenfor de temaer som vil bli omtalt. Man kan bare tenke seg reaksjonen hvis borgermester Giuliani i New York insisterte på ikke å svare på spørsmål om (for eksempel) reklame på busser. Pressen ville ha gril-let ham på stedet.

Eller man kan tenke seg at Ronald Reagans talsmenn også hadde nektet å svare på spørsmål vedrørende bøker. Tross alt dukket Nancy Reagans astrolog opp i - hva ellers? - en bok. Skrevet av den da forhenværende sjef for Reagan-administrasjonen Don Regan, som var kjent som en fiende av Mrs. Regan.

Ingen ville ha godtatt tullet med «ingen uttalelse om bøker» hvis Reagans medarbeidere hadde forsøkt seg. Men McCurry gjorde det, og bare noen få medlemmer av pressekorpsen i Det hvite hus protesterte - alle andre bare gliste eller lot som ingen ting. Hvilket viser noe om i hvilken grad Clintons stab i Det hvite hus har perfektionert kunsten å møte pressen ved å nekte å kommentere alle antydninger om eventuelle ubehageligheter - såkalt «stonewalling».

Kilde:

New York Post (Internett), 4. desember 1997/MDK

OBSERVASJONER OVER BANGSUND -

Fortsatt fra side 22

portene fra 1995. Kommentaren fra ansvarshavende der (NN Falch), var at sakene i utgangspunktet var foreldet; vedkommende kunne ikke finne noe materiale i sine loggbøker. For å få tilgang til nedtegnelser fra denne perioden, måtte han gå i arkivet. Han kunne imidlertid ikke huske noen spesielle hendelser på dette tidspunkt, og mente at hadde det vært noe hadde han husket det!

Ved samme anledning ble også meteorologiske data etterspurt for observasjonsperioden. Falch uttalte at vær-rapporter ikke lagres lenger enn tre måneder tilbake fra innværende dato, derfor var det ikke mulig å gi eksakte opplysninger om dette.

Artikkelen fortsetter i neste nummer.

LESERBREV

Fortsatt fra side 40

om hva det egentlig kunne være.

Den av Lorentz Tønseth omtalte drosjesjåfør ved Borregaard i Sarpsborg var en av de få observatørene som sto frem med en helt atypisk observasjon. Den påfølgende dagen (2. januar) sto han frem i lokalpressen og meldte om det han hadde sett - et luftskip, eller sigarformet objekt på relativt kloss hold omtrent på samme tid som satellitten brant opp. Det hører til historien at drosjesjåføren var helt sikker på at det han hadde observert, ikke hadde noe med Kosmos 453 å gjøre.

Ezekiels observasjon av et «fenomen» har interessert mange. Joseph Blumrich var i 60- og 70-årene ansatt som ingeniør i NASA og blitt kjent med saken igjennom en av Erich von Dänikens første bøker. Däniken var visstnok den første som dro denne historien frem i lyset og postulerte at Ezeziel hadde sett et romskip. Blumrich skal i utgangspunktet ha vært svært negativ til denne fortolkningen og satte seg fore å motbevise den. Etter å studert Bibelen nøye (i diverse oversettelser) kom han, overraskende nok, frem til

motsatt konklusjon og kunne understøtte Däniken og hans oppfatning. I sin bok (utgitt i 1971) gikk Blumrich så langt at han presenterte detaljerte tegninger av hva han mente Ezeziel hadde sett. Til og med romskipets fremdriftskilde - en atomrakettmotor - ble omtalt i begeistrede ordelag.

Vi har ikke brakt artikler spesifikt om denne saken, da vi mener den er noe marginal i forhold til dagens UFO-observasjoner. Ezeziels opplevelser dukker imidlertid opp med ujevne mellomrom i tidsskriftet som et av mange referansepunkter hos det UFO-interesserte publikum.

RED

UFO-mysteriet

Det blir opplyst at omtrent 13 millioner UFO-observasjoner er innrapportert på verdensbasis. Av disse kan anslagsvis 70-90% forklares. Men dersom man står igjen med bare 10% uopklarte observasjoner så utgjør det hele 1,3 millioner. Dersom bare én av disse observasjonene er «riktig», står vi overfor en gjennomgripende oppdagelse.

Hva er et UFO?

En UFO (uidentifisert flygende objekt) er som navnet tilsier betegnelsen på et flygende objekt som ikke kan identifiseres. En UFO er ikke et lys, lysfenomen, satellitt, meteor, asteroide eller noe annet som har en naturlig forklaring. Det riktige er egentlig å si at en UFO er et romfartøy av ukjent nasjonalitet. Den generelle oppfatningen er da også at en UFO er et romfartøy som kommer fra en annen planet.

Det umuliges mulighet

Matematikere har anslått antallet planeter som kan inneha liv i vår galakse til ca. 300 millioner. Matematikere har også regnet ut at avstanden mellom planetene er så stor at det er urealistisk å tro at noen kan reise mellom planetene selv med hastigheter opp mot lysets. Men det som er urealistisk for oss trenger ikke nødvendigvis å være urealistisk for intelligenser på andre kloder. Dette kan ha sammenheng med ulik livsutvikling.

Jordkloden er om lag 4,5 milliarder år gammel. Men først for ca. 500-600 millioner år siden, oppstod det første primitive livet i havet. Når det første encellede liv først oppstod utviklet det

seg relativt raskt til mer avanserte livsformer. Men forskere er i dag overbevist om at jordkloden har vært utsatt for globale katastrofer som har satt livets utvikling kraftig tilbake i lange perioder. Den siste og mest kjente katastrofen er den som utryddet dino-saurene for omlag 70 millioner år siden. Nyere forskning indikerer at så mye som 95% av alt liv strøk med.

La oss tenke oss at naturens livsutvikling har to ytterpunkter. Det første punktet er det første encellede liv. Fra dette stadium går det så en utviklingslinje som stanser opp med naturens sluttprodukt: Liv med høyere intelligens.

Homo sapiens sapiens (det tenkende mennesket) er bare ca. 30 000 år gammelt. Men la oss tenke oss at livet på en annen planet har fått utvikle seg uten de katastrofer vi har hatt på Jorden. Da er det mulig at det finnes planeter med tilsvarende intelligent liv som kanskje er så gammelt som eksempelvis 10 millioner år.

Dersom man tenker seg at menneskeheden har minst 10 millioner år igjen av sin eksistens og den utviklingen vi er inne i nå vil fortsette, blir det kanskje ikke så vanskelig å forstå at vi en gang i fremtiden selv vil reise ut i rommet og besøke ande planeter.

Sikre observasjoner

De sikreste UFO-observasjonene er de som er gjort visuelt og på radar samtidig. Det finnes flere slike observasjoner som er gjort av flygere. Radaren har stor betydning fordi den kan bekrefte at det visuelt observerte fenomen er av fysisk karakter. Slike kombinerte observasjoner er også gjort av personer på bakken og fra skip.

Det finnes også en del observasjoner gjort av celebre personer som Ronald Reagan, Jimmy Carter og Mikael Gorbatsjov. Om disse rapportene er sikrere enn andre kan diskuteres, men observatørene må anses for å være svært troverdige.

Hvordan ser de ut?

De mest troverdige og sikre observasjonene, samt det som finnes av film og bilder, tyder sterkt på at betegnelsen «flygende tallerkener» (som første gang ble brukt i 1947) er meget passende. Et relativt rundt, kanskje ovalt fartøy, som ser ut som to tallerkener

Fortsettelse på side 35

MARS-ANSIKTET ER EN VANLIG FJELLFORMASJON - DESSVERRE

Av John-Erik Hove

Så er det omsider bekreftet en gang for alle: Det berømte «Mars-ansiktet» er bare en helt vanlig fjellformasjon som på bilder tatt i 1976 til forveksling ligner et ansikt.

Den 5. april tok den amerikanske romsonden Mars Global Surveyor (se side 38 i nr. 2-97) et bilde av Cydonia-området på Mars der det berømte «ansiktet» befinner seg. Det nye bildet, som har om lag 10 ganger høyere oppløsning enn bildene tatt av Viking Orbiter 1 i 1976, viser klart og tydelig at det såkalte ansiktet bare er en naturlig fjellformasjon. Årsaken til at formasjonen på tidligere bilder til forveksling kunne minne om et menneskeansikt var først og fremst skygger som falt på en spesiell måte. Dette i kombinasjon med at bildene som ble tatt i 1976 hadde lav oppløsning, ga den helt spesielle illusjonen av et menneskelignende ansikt.

«Mars-ansiktet», med sin gigantiske størrelse på 1,5 x 2,2 kilometer og 400 meters høyde, har for lengst blitt del av ufoloren. En viktig årsak til det er uten tvil all ståheien som den amerikanske forskeren og ufologen Richard Hoagland har stått for. Hoagland har skrevet flere artikler, bøker, laget dokumentar-programmer og holdt en lang rekke foredrag om Mars-fjeset og andre tilsynelatende anomalier i området rundt. Blant annet annet hevder Hoagland at det i Cydonia-området finnes pyramidelignende byggverk, og at det finnes en rekke matematiske sammenhenger mellom de ulike byggverkene han mener befinner seg der. Han mener, som andre entusiaster som har sluttet seg til denne filosofien, at alt dette

må være laget av intelligente utenomjordiske vesener. Vitenskapsfolk i NASA og andre miljøer har i alle år avvist alt dette. Nå viser det seg altså at disse hadde rett, og Hoagland & Co. tok feil, i alle fall med hensyn til Mars-fjeset. Men diskusjonen tar nok ikke ta slutt med dette: Når det nye bildet ble offentliggjort den 6. april gikk Hoagland umiddelbart til angrep på NASA, blant annet fordi de etter hans oppfatning er motvillige til å nærfotografere andre deler av Cydonia-området, der det i følge Hoagland (m/flere) altså skal finnes pyramider og andre anomalier. For oss vanlige dødelige er det bare å følge med på utviklingen.. Ennå er det flere muligheter for at romsonden kan avklare mer. I løpet av april er det ytterligere to muligheter til å fotografere det aktuelle området (henholdsvis 14. og 24. april). Dersom det dukker opp noe viktig nytt vil det selvfølgelig følges opp i

bladet. For de som har tilgang til Internett, finnes Hoaglands argumentasjon og påstander på følgende URL: <http://www.enterprisemission.com>. Informasjon fra NASA finnes på organisasjonens offisielle hjemmeside <http://www.nasa.gov>, evt. <http://mars.jpl.nasa.gov/mgs/>. Forøvrig er det bare å søke på «Mars Face» i søkemaskinene på nettet (for eksempel via Yahoo på www.yahoo.com), så vil en få lesestoff så det holder en stund.

Noen data om bildet tatt 5. april: Bildet ble tatt på Mars Global Surveyors 220. omløp rundt Mars, da sonden befant seg vel 440 kilometer fra det aktuelle området. Da bildet ble tatt var solen 25 grader over horisonten. Oppløsningen i bildet var 4,3 meter pr. pixel, det vil si 10 ganger bedre enn bildet tatt av Viking Orbiter 1 i 1976. Bildet dekker et område på 4,4 x 41,5 kilometer.

Kilder:

Blant annet nyhetsmeldinger fra Associated Press 6/4-98 og Reuters 7/4-98,

JPL på Internet newsgruppen sci.space.news 9/4-98,

Sky & Telescope News Bulletin 10/4-98,

Mars Global Surveyor Home Page

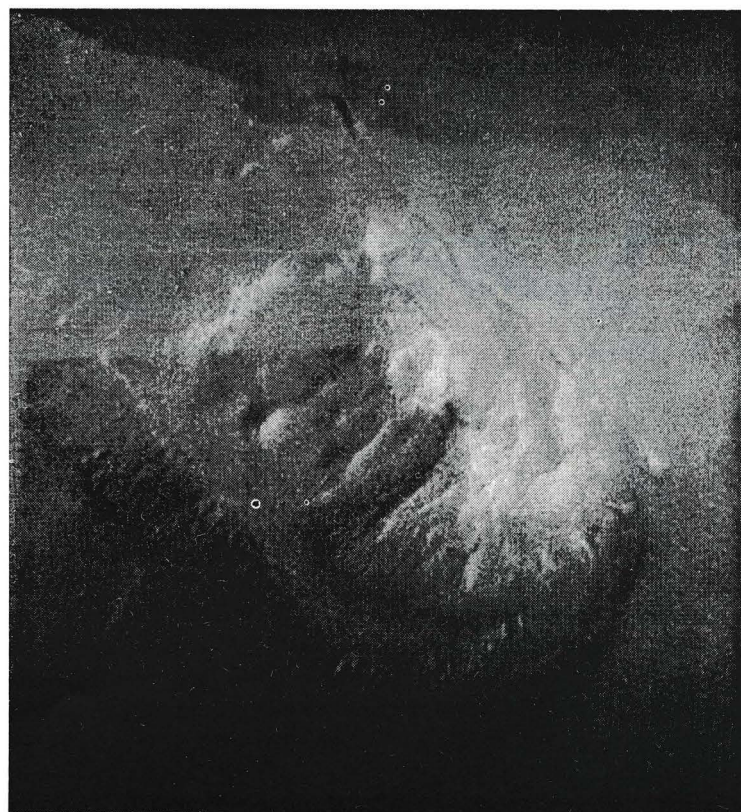
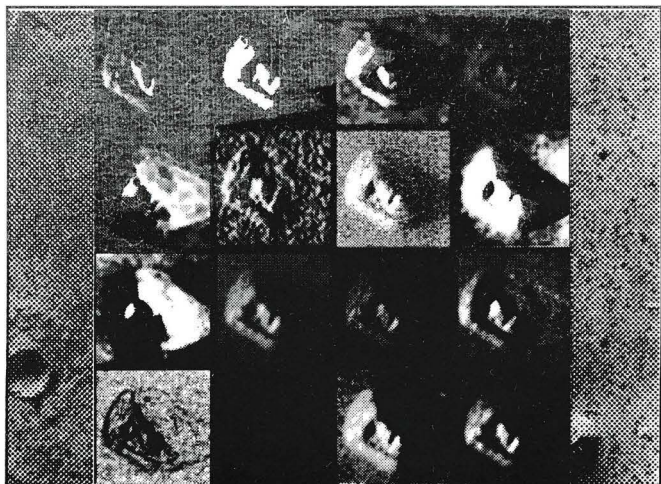
<http://mars.jpl.nasa.gov/mgs/target/update4-9.html>,

ABC-News (www.abcnews.com) 7/4-98,

CNN (<http://cnn.com/TECH/>),

Art Bell Home Page (www.artbell.com/space3.html)

Under til venstre ser vi årsaken til alle spekulasjoner de siste 20 år: Fotoet tatt av Viking Orbiter 1 i 1976. Under fotoet tatt av Mars Global Surveyor den 5. april i år som feier all tvil til side.

ET RUSSISK ROSWELL?

Av Anton A. Anfalov og Philip Mantle

Hendelsen som beskrives i denne artikkelen er nylig blitt gjort kjent i Vesten gjennom de to forfatternes arbeid. Den kan på mange måter betraktes som en russisk parallell til den etterhvert berømmelige Roswell-saken i USA.

Den 30. juni 1908 kom en diger ildkule susende ned og eksploderte over taigaen i Tunguska-regionen i Russland. Denne godt dokumenterte hendelsen – en av de største eksplosjoner som menneskeheten kjenner til – er blitt beskrevet og omtalt i bøker og blader over hele verden.

50 år senere, i slutten av juni (eller, ifølge enkelte versjoner, begynnelsen av juli) 1966, kom et nytt objekt susende mot jorden, og omtrent 1300 kilometer vest for Tunguska-nedslagsfeltet fra 1908, fant en ny, enorm eksplosjon sted. Media rapporterte om hendelsen og ga den navnet «Obskij-meteoritten». Saken er fortsatt klassifisert som topphemmelig i dagens Russland.

På grunn av hemmelighetskremeriet rundt hendelsen var det særdeles vanskelig for den Moskva-bosatte UFO-forskeren Nikolaj Kuzmin å få lokalisert og intervjuet relevante vitner. Det er imidlertid god grunn til å anta at beretningene som etter hvert kom for dagen, bare er toppen av isfjellet når det gjelder «Obskij-meteoritten». Ifølge Kuzmin har de russiske militære og vitenskapelige myndigheter klart å begrave alle fakta så dypt at det til dags dato ikke har vært mulig å finne noen offisielle dokumenter om saken, og det har heller ikke vært mulig å lokalisere nedslagsfeltet helt nøyaktig.

De opplysningene som finnes om saken stammer fra fire individuelle vitner, og opplysningene har lekket ut sakte, men sikkert. Nedslagsfeltet antas å være 10-15 kilometer nordøst for landsbyen Topolevka i Tomsk-regionen (omtrent 584 kilometer nordvest for Tomsk) i det vestlige Sibir. Ikke langt fra elvene Ob og Trijgorodskaja – en bielv til Ob. Et sted mer eller mindre på grensen mellom Truemj-regionen og Tomsk-regionen.

1966 var et år med intens UFO-aktivitet i Sovjetunionen, og følgelig er det ikke overraskende at denne saken stammer fra akkurat det året. Mosko-

vitten og geologen Oleg Ivanovitsj var det første vitnet Kuzmin fant. Ivanovitsj hadde følgende historie å fortelle:

«Tidlig på sommeren i 1966 ble jeg invitert med på en geologisk prospekterings ekspedisjon langs en bielv til Ob som heter Trijgorodskaja. I begynnelsen av juni tok vi et fly fra Moskva til Tomsk og dro videre med båt oppover elven. Sommeren var usedvanlig varm og det var min første tur til taigaen. Trærne skapte et fantastisk landskap. Vi lette etter mulige oljefelt og forekomster av naturgass. Dessverre fant ekspedisjonen vår verken olje eller gassforekomster.

Beklageligvis husker jeg ikke den nøyaktige datoen. Vi hadde slått leir ute i ødemarken, ute på taigaen, 20-30 kilometer nordøst for Topolevka. En dag passerte vi en myr da kokken vår Valja snublet ut i den, og det varte ikke lenge før hun hadde sunket nedi til midjen. På grunn av dette lille uhellet ble vi værende på stedet natten over. Vi hadde en lang vandring foran oss neste dag, så vi passet på å benytte sjansen til å hvile ut. Det var den natten jeg våknet av et øredøvende hvin. Lyden kom oppe fra himmelen et eller annet sted og var så kraftig at det gjorde vondt i ørene. Telttaket ble opplyst av en blendende klar lyskule som nærmet seg på himmelen. Før jeg rakk å flykte ut av teltet eksploderte kulen. Med ett sto alt omkring oss i lys lue. Trærne rundt oss ble antent og varmen var så intens at vi tok teppene våre og skyndte oss å våte dem i vann og tulle oss inn i dem for å beskytte oss. At vi var såpass snarlenkte reddet bokstavelig talt våre liv den natten.

Neste morgen hadde ilden dempet seg noe og skogen var forkullet og sort. Vi samlet sammen de få tingene vi hadde klart å redde fra brannen og kom til at det antakelig var fornuftigst å komme seg ut av området. Da vi kom til området der vi mente at selve eksplosjonen hadde funnet sted, begynte det å skje

merkelige ting. Kompassnålen vår begynte å spinne helt ukontrollert, radiosenderen sluttet å fungere og vi begynte å føle oss svake og syke. Her hadde trærne lagt seg i en bestemt retning og toppene var revet av som om noen hadde dratt en gigantisk kam over dem. Det var her vi så lysene, blinkende lys i klare farger. Vi kunne se dem mellom trærne, dandert i noe som kunne likne på en halvsirkel. Vi beveget oss forsiktig nærmere. Opp av myren stakk et strømlinjeformet objekt som virket forkullet og brent. Det så ut som to boller satt mot hverandre med blinkende lys langs kanten. En luke sto på gløtt og tett røyk veltet ut fra åpningen. Noe mørkt lå utstrakt like ved lukekanten. Gjennom røyken kunne det se ut som en slags tentakel.

Vi kunne ikke komme nærmere ettersom det var umulig å ta seg over myren. Vi sto på omtrent 25 meters avstand og tok bilder av fartøyet. Og jeg kan like godt si det med en gang: Det ble ikke noe ut av bildene. Jeg tipper at de ble ødelagt av radioaktivitet. Det varte ikke lenge før vi alle følte oss svimle og kvalme. Det begynte å gå utover synet mitt også, så vi bestemte oss for å trekke oss tilbake til noe vi mente måtte være trygg avstand. Vi la i vei, etter en stund begynte det å mørkne og da varte det ikke lenge før vi hørte det første helikopteret. Det fløy rett over hodet på oss. Vi kunne ikke kontakte helikopterene med radioutstyret vårt ettersom det var blitt slått ut av eksplosjonen. Så dukket det opp et helikopter til, og så enda ett, og så mange flere. Vi gikk ut fra at alle var på vei mot det havaristedet vi hadde funnet ute på myren. Vi vurderte å gå tilbake dit, men det var mørkt og kompasset vårt virket ikke, så vi bestemte oss for å vente til neste morgen.

Ved ti-tiden nesten morgen kom vi tilbake til myren, til nøyaktig det samme stedet som vi hadde vært dagen før. Det var ingenting å se ute på myren,

ikke noe fartøy, ingenting. Det eneste vi fant var fotavtrykk etter mennesker og noe som så ut til å være helikoptrenes landingsmerker. Om fartøyet sank i myren eller om det ble fraktet vekk, vet jeg ganske enkelt ikke.

Da ekspedisjonen vår var avsluttet og vi kom tilbake til Moskva, ble vi invitert, for å si det på den måten, til en viss institusjon (KGBs regionale avdeling). Vi ble vist inn i en stor hall og en smilende, gråhåret mann dukket opp. Han håndhilste på oss alle sammen og ga uttrykk for at han var interessert i den ekspedisjonen vi hadde vært ute på. Men stemningen forandret seg snart og mannen ga oss klar beskjed om at «Det er kommet inn meldinger om at dere alle var vitne til de hendelsene som fant sted ute på taigaen ... jeg vil gjøre det helt klart for dere alle at dere ikke så noe som helst.» Vi vekslet blikk og han tilføyde: «Jeg håper at dere alle er innforstått med at visse ting blir betraktet som statshemmeligheter. Nå skal hver enkelt av dere skrive under på et løfte om ikke å røpe noe som helst om dette her. Dere forstår hvilke konsekvenser det vil få dersom dere bryter...» Vi signerte, vi hadde ikke noe annet valg. Det er grunnen til at vi aldri har fortalt noe. Selv i dag vet jeg ikke hva det var, eller om jeg kan fortelle deg om det.

Du skal forresten være klar over at de fleste av dem som var med på ekspedisjonen er døde. Den gangen var de sunne og friske, men nå er de altså døde. I 1992 var det bare to stykker igjen av oss. Pavel bor i Leningrad, han var med på ekspedisjonen. Jeg vet ikke om han lever ennå. En rekke leger har fortalt meg at de av ekspedisjonsmedlemmene våre som døde, led av en eller annen slags strålingssykdom.»

To andre vitner til hendelsen ble funnet i Topolevka der de bodde. Anna Egorovna (døde 82 år gammel i 1995) husket det som skjedde. Hun var ikke helt sikker på datoen, men at det var sommer var hun ikke i tvil om. Hennes bestefar, Philip Ivanovitsj hadde dratt ut på taigaen for å jakte (han døde før etterforskerne fikk anledning til å intervju ham). «Jeg la meg og sovnet tidlig, for jeg måtte tidlig opp neste morgen. En eller annen gang i løpet av natten ble jeg vekket av et «bom». Huset begynte å riste og jeg sto opp, stadig i halvsøvne forsøkte jeg å forstå hva som sto på. Det så ut som høylys

dag ute. Jeg ble redd. Før jeg rakk å komme meg ut på verandaen begynte jorden å skjelve. Jeg hadde aldri vært så redd i hele mitt liv. Jeg tittet ut og fikk se en ildkule som suste ned mot taigaen. Den skinte som en sol. Objektet glødet så kraftig at det irriterte øynene mine. Objektet traff et eller annet langt borte, vinden økte og så ble alt mørkt igjen. Det eneste jeg kunne se var en glød som steg mot himmelen i det fjerne.

Jeg sov ikke mer den natten. Jeg var bekymret for min bestefar, men han kom tilbake i god behold. Han hadde drukket sammen med noen venner og hadde ikke sett eller hørt noe som helst. Jeg hørte rykter om at folk i nabolandsbyen (Lukasjin Jar) som ligger omtrent 15 kilometer unna, så brannen ute på taigaen den natten. Så kom det noen spesialutsendinger fra KGB og advarte alle mot å snakke om saken. Så sånn var det.»

Det andre vitnet fra landsbyen Topolevka er Mikhael Kuzmitjs, en 79 år gammel jeger. Han hadde følgende historie å fortelle etterforskerne: «Jeg bestemte meg for å dra ut og fiske. Det var mer enn nok av fisk på den tiden, så jeg tenkte at det ville være en god idé å øke min egen lagerbeholdning av fiskemat. Det er nok av elver å fiske i der, så jeg fant meg et sted, satte opp et telt og fant frem fiskeutstyret. Det begynte å bli sent, så jeg bestemte meg for å gå til ro. Jeg spiste litt fiskesuppe som jeg hadde kokt på leirbålet og kom til at jeg ville koste på meg en hjemmerullet røyk. Jeg satt ved elvebredden og lot tankene vandre mens jeg så på vannet og røkte sigaretten min. Da fikk jeg plutselig se et kraftig ildskjær og hørte en lyd omtrent som «H-u-u-u». Gode Gud, tenkte jeg. Himmelen flammert opp som om den sto i lys lue. Ilden raste knitrende gjennom gran-toppene. Jeg trodde at det var slutten, at kineserne hadde sluppet en atom-bombe ned på oss. Etter et øyeblikk var det som om alt ble stille igjen og bare taigaen sto i lys lue. Jeg var glad til for å ha overlevd og pakket telt og fiskeutstyr og kom meg vekk derfra i en farlig fart. En brann ute på taigaen kan være aldeles forferdelig. Jeg var sikker på at dersom flammene tok meg igjen, kom jeg til å bli stekt levende. Men jeg klarte altså å komme fra det med livet i behold.»

Den siste av de fire vitnene ble senere funnet i Moskva. Navnet hans var

Sergej Petrovitsj M., en 52 år gammel mann med luftfartsutdannelse. På 1960-tallet, blant annet i 1966, tjenestegjorde han i det sovjetiske flyvåpen som flytekniker ved Kalpasjevo-flyplassen, omtrent 240 kilometer nordvest for Tomsj og 350 kilometer sørøst for Topolevka. Ved Kalpasjevo var det både en militær helikopter-skvadron og sivil flytrafikk. Kalpasjevo er også kjent som en CMC-enhet – en militær målingsstasjon for romfartsadministrasjonen. De var utstyrt med Mi-4 Hound helikoptre og hadde også noen tunge Mi-6 Hook fraktehelikoptre. Kalpasjevo har dessuten fungert som et testsenter for kosmonauter. Her hadde de anledning til å trene under de spesielle miljømessige forholdene som preger det nordlige Russland.

Sergej Petrovitsj M. fortalte: «Jeg husker den kvelden meget godt. Det gikk en generell alarm for den militære enheten vår. Vi lettet med helikopterne og fløy over taigaen en lang stund. Vi var langt ute i ødemarken. Det hadde vært en brann ute på taigaen dagen før, og et jordskjelv også. Kollegaene mine snakket om at himmelen lyste opp og at en ildkule kom susende ned. Jeg så det ikke selv, for jeg hadde hatt vakt og lå og sov.

Til sjuende og sist gikk helikopteret vårt (Mi-4 Hound) ned. Vi hoppet ut og ansvarshavende ba om oppmerksomhet. «Dette er en militær hemmelighet,» sa han, og fortalte oss at vi ville bli holdt ansvarlige dersom noe gikk galt. Jeg husker at vi befant oss ute på en lysning i skogen, overalt rundt oss var det brente trær, og like i nærheten var det en stor myr. Vi ble ført frem til myren, og til vår store forbløffelse fikk vi se at det lå et fartøy halvveis nedsunket i den. Denne saken ute på myren så ut som to gryter som var satt mot hverandre og var utstyrt fargede lys langs kanten. Kollegaene mine kom øyeblikkelig frem til hva det var: En flygende tallerken.

Det landet noen flere helikoptre med mer personell, og et fraktehelikopter også. Ordren ble gitt: Tallerkenen skulle hektes fast med stålwirer til undersiden av frakthelikopteret. Vi begynte å konstruere en innretning som skulle sette oss i stand til løfte tallerkenen ut av myren.

Da jeg kom nærmere kunne jeg se en åpen luke. Alt virket mørkt innvendig, og det steg røyk og damp opp fra luke-

åpningen. Jeg kunne også se at det hang en slags luffe ut av luken. Den virket lang og konisk og var mørkebrun i fargen. Fartøyet var stort, 8-10 meter i diameter. Det var særdeles strømlinjeformet og vi hadde ingenting å hekte wirene til. Vi måtte lage et slags nett for å få løftet objektet.

Vi hadde en vitenskapsmann med oss også. Han kom med frakthelikopteret. Han tok og skrapte på skroget til fartøyet og lyste med lommelykt på luffen. Så pakket han luffen forsiktig inn i polyetylen eller noe sånt og håndterte den svært så forsiktig. Vi fikk gjentatt ordren om ikke å snakke med noen om dette.

Frakthelikopteret lettet og la seg over tallerkenen og begynte å løfte på den. Det gikk svært langsomt, og på et tidspunkt trodde jeg at den kom til å løsne fra wirene. Men plutselig slapp myren taket, tallerkenen gled opp av gjormen og frakthelikopteret dro av sted med den. Vi ble sprøytet ned av søle fra myren og sto igjen dekket av gjorme fra topp til tå. Lysene fra tallerkenen som hang under helikopteret var synlige på himmelen en god stund.

Jeg vet ikke noe mer om denne saken. I enheten vår ble det snakket om at tallerkenen ble fraktet til en eller annen hemmelig militærbase der den ble undersøkt av vitenskapsmenn og militært personell. Det gikk rykter om at

de kalte den for «Z-objektet». Det var, kort sagt, hemmeligstemplet materiale. Det gikk også rykter om at det ble funnet noen lik inni den, men det kan ha vært eventyr. Det er mange år siden jeg forlot militærvesenet, og jeg har ingen anelse om hva objektet var for noe. Jeg kunne godt tenke meg å få vite det en gang.»

Tunguska-eksplosjonen i 1908 blir heftig diskutert selv i dag. Noen hevder at det var et astronomisk legeme av et eller annet slag (se også artikkelen «Asteroide på kollisjonskurs med Jorden?» på sidene 48 og 49 i dette nummer), mens andre påstår at det var et kunstig objekt av utenomjordisk opprinnelse. «Z-objektet» eller «Obskij-meteoritten» vil kanskje måtte rangeres som enda mer mystisk enn sitt motstykke fra 1908. Hvorfor ble ikke dette merkelige objektet ødelagt da det krasjet? Offisielt er svaret selvfølgelig fordi det aldri har skjedd i det hele tatt.

Kan det være at «Z-objektet» ikke var utenomjordisk i det hele tatt, men ganske enkelt en sovjetisk militær satellitt av et eller annet slag med en kjernefysisk reaktor om bord? I Kecksburg i USA fant en liknende hendelse sted i 1965 (også her kunne det ha vært snakk om en hemmelig sovjetisk satellitt og ikke et fremmed romskip). Er det for eksempel en tilfældighet at helikopterskvadronen i Kolpasjevo var

underlagt romfartsadministrasjonen på den tiden? Det ville kunne forklare hvorfor personellet der hadde den nødvendige beredskap for å kunne takle en slik episode. Nesten alle sovjetiske satellitter ble imidlertid skutt opp langs en helt annen bane, og «Z-objektets» nedfallssted ville derfor ikke passe inn i det normale sovjetiske mønsteret. Og ingen sovjetiske satellitter har mange-fargede lys langs kanten.

Det ville være ren og skjær spekulasjon å antyde hvor «Z-objektet» ble sendt til nærmere granskning. Selv i dagens moderne Russland kan det være farlig å grave for dypt i topphemmelige saker av dette slaget. Man kan bare gjette på hvor lenge hemmelighetene omkring denne og andre hendelser vil bli holdt skjult, men til tross for den politiske og økonomiske uroen i det tidligere Sovjetunionen fortsetter jakten på flere opplysninger. Ill. se side 74

Om forfatterne

Philip Mantle er tidligere etterforskningssjef for the British UFO Research Association (BUFORA), han er MUFONs representant i England, og er medforfatter av bøkene *Beyond Roswell* og *Without Consent*.

Anton A. Anfalov har forfattet en rekke publiserte artikler om UFO-er. Han er sjef for Det sør-ukrainske UFO senter og daglig leder for Den ukrainske ufologiforeningen

Begge forfatterne forsøker å skaffe til veie mer informasjon om UFO-aktivitet av alle slag i det tidligere Sovjetunionen. Kan leserne bidra med opplysninger av denne typen, så vær vennlig og kontakt forfatterne på følgende adresse:

Philip Mantle
1 Woodhall Drive, Batley,
West Yorkshire,
England, WF17 7SW.

UFO-KOMITE I CHILE

Den 3. november 1997 ble det i en pressemelding opplyst at øverstkommanderende general for Det chilenske Flyvåpen, Fuerza Aerea Chilena (FACH), hadde gitt ordre opprettelsen av en spesiell komité. Dens oppgave vil være å undersøke «uregelmessige fenomener fra det ytre rom».

«Comite de Investigaciones de Fenomenos Anomalous Espacio» (CIFAE) vil i første omgang bestå av personell fra FACH, såvel som medlemmer av den store chilenske UFO-organisasjonen AION.

Det er meningen at AION, uten begrensninger, skal få tilgang til alle forsvarets arkiver, rapporter, bilder og film. CIFAE vil fungere som en sentral database for UFO-fenomener, og samtlige forsvarsgrener skal sende alt materiale om UFOer direkte til CIFAE.

Det er også meningen at personell fra «Direccion de Aeronautica» skal reise til Frankrike og andre land for å få erfaring i UFO-etterforskning.

Når Chile i løpet av 1998 skyter opp satellitten BETA vil det bli offentliggjort flere opplysninger om prosjektet. Som et ledd i sine oppgaver skal BETA blant annet overvåke flytrafikk.

Kilde:

Alien Encounters, julen 1997/*UFO-Nyt*, nr. 1 1998

Oversettelse:

Mentz Kaarbo

«Det er overhodet ingen grunn til at noe menneske skulle ha en datamaskin i hjemmet.»

Ken Olson (direktør for Digital Equipment Corporation), 1977.

'FENOMENENE I HESSDALEN ER MEGET INTERESSANTE'

- INTERVJU MED HILARY EVANS -

Av Håkan Blomqvist

Den 7. oktober 1997 fikk det svenske Arkivet för UFO-forskning besøk av den kjente britiske forfatteren og ufologen Hilary Evans. UFO-Sveriges medarbeidere Håkan Blomqvist og Anders Liljegren grep anledningen til å intervju Evans om hans syn på UFOer og UFO-forskning.

Hilary Evans ble født i 1929 og har studert litteraturvitenskap ved Cambridge University. I dag er han leder for The Mary Evans Picture Library i London; et meget omfattende billedarkiv. Han har skrevet flere bøker om UFOer og paranormale fenomener. De kanskje mest kjente er *Visions, Apparitions, Alien Visitors* (1984), og *Gods, Spirits, Cosmic Guardians* (1987). Hans hittil siste bok er *UFOs 1947-1997*, der han er redaktør. Ett av kapitlene er for øvrig skrevet av Anders Liljegren.

Hilary Evans regnes vanligvis som en av de fremste representantene for den såkalte *psykososiale teorien*, som går ut på at UFO-fenomenet er et resultat av den menneskelige fantasi: I den kulturen man lever finnes det psykologiske og sosiologiske faktorer som styrer innholdet i fantasiene /feiltolkningene. I boken *Who's who in Ufology* beskriver han sin innstilling til UFO-fenomenet i to punkter: 1) Et naturlig, men for vitenskapen ukjent fenomen, og 2) Et psykososialt fenomen.

Håkan Blomqvist (HB): Fortell litt om deg selv og din bakgrunn.

Hilary Evans (HE): Det er viktig å poengtere at jeg egentlig ikke er ufolog; min bakgrunn er i paranormale fenomener. Jeg har vært styremedlem i The Society for Psychical Research, men jeg trakk meg på grunn av mangel på tid til å være aktiv. Jeg er i og for seg interessert i alle typer fenomener. Jeg oppdaget fort at UFO-fenomenet er spesielt. De er spesielle på grunn av den store interessen, noe som resulterer i mange konferanser og publikasjoner. Dessuten er det lettere å finne UFO-observatører enn det er å spore opp vitner til andre fenomener, som f.eks. spøkelser. Det er slett ikke vanskelig å

finne noen som har blitt kidnappet av fremmede romskip; de forteller gjerne om opplevelsene sine.

HB: Hvordan startet din interesse for disse spørsmålene?

HE: Da jeg var 15-16 år fant jeg en bok om det paranormale i en bokhandel i Oxford. Det var første gang jeg hørte om uvanlige hendelser. Hverken mine foreldre eller lærere hadde fortalt om ESP, parapsykologiske fenomener eller den slags. I 1960 ble jeg med i The Society for Psychical Research. I 1979 var jeg med på en konferanse i Saltzburg om nærobservasjoner og abductions. Det var en liten konferanse som ikke var åpen for allmennheten; vi var kanskje tretti personer. Alwin Lawson deltok, og det var begynnelsen på et langt vennskap. Jeg ble klar over at det innen ufologien finnes et slags hemmelig selskap. Det var folk som - akkurat som meg - var veldig skeptiske, men som samtidig anså at det fantes en del spørsmål som burde besvares. Jeg identifiserte meg sterkt med denne gruppen, og den vokste til et nettverk. Vi er ikke ufologer i den klassiske amerikanske betydningen av ordet. Vi er ikke ute etter å tjene penger på bøkene våre; vi vil komme sannheten nærmere.

HB: Har du selv gjort feltundersøkelser av UFO-fenomener?

HE: Jeg har brukt veldig lite tid på feltundersøkelser. Undersøkelser drar fryktelig mye tid, og er det noe jeg har lite av, så er det tid: Billedarkivet trenger all den tid jeg kan gi.

HB: Har du noen gang undersøkt en UFO-sak som etter ditt skjønn ikke hadde en psykologisk forklaring?

HE: Jeg er veldig interessert i Hessdalen-fenomenet. Etter min mening finnes det tre undersøkelser som viser at noe faktisk skjer, der man kan granske ikke bare en fortalt historie, men selve fenomenet fordi det opptrer ganske konstant. En av disse undersøkelsene gjelder Yakima i den amerikanske delstaten Washington, det andre er Project Identification under ledelse av Harley Ruthledge i USA, og det tredje er Hessdalen. Disse tre fenomenområdene er interessante fordi de ikke bare inneholder ett vitneutsagn. Vanligvis er det eneste man kan gjøre å sjekke historien og personen. For øyeblikket er jeg ikke så interessert i selve fenomenet, men mer av de personene som er interesserte i fenomenet.

HB: Du blir ofte kritisert for den psykososiale teorien?

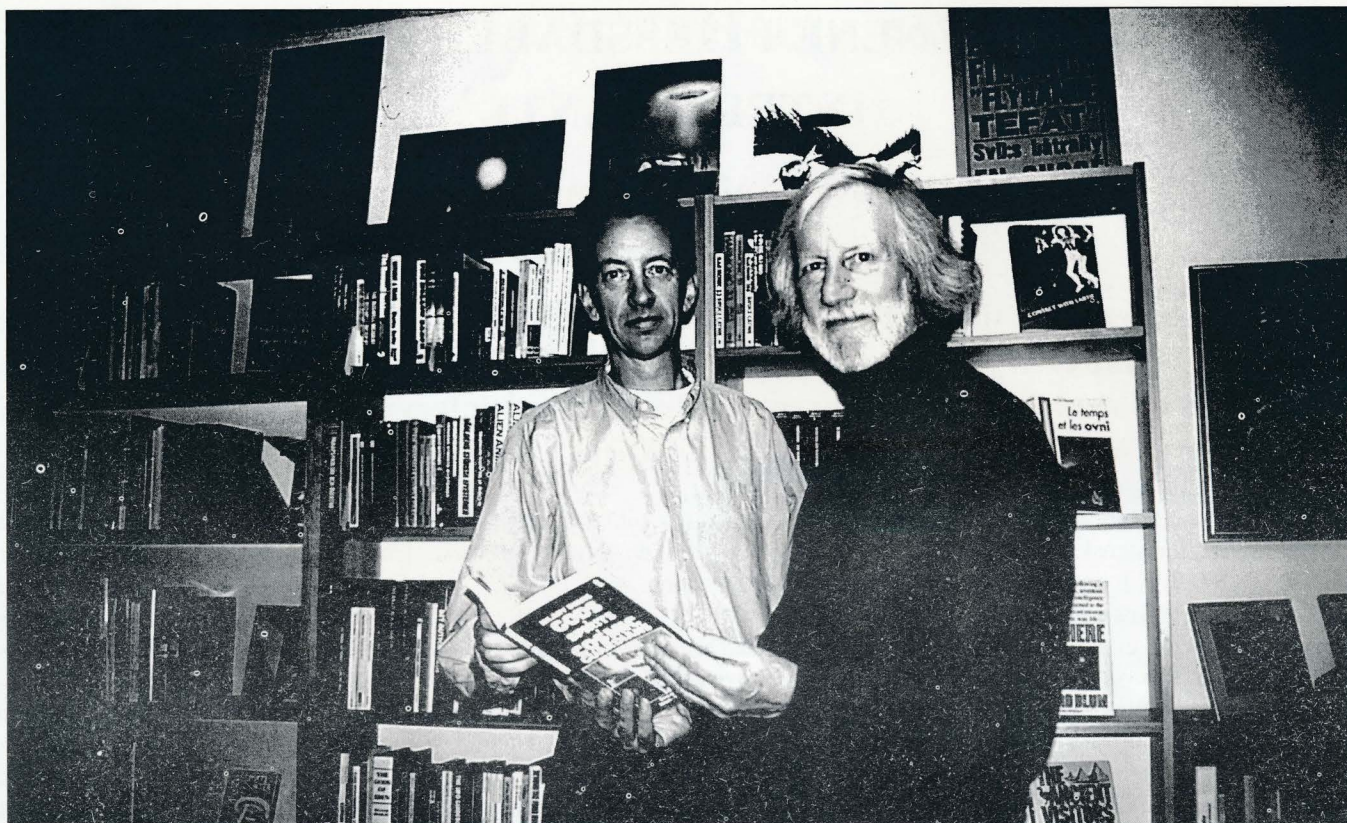
HE: Selv om jeg mener at de fleste tilfeller har en psykososial forklaring så innebærer ikke det at jeg avskriver UFOer. Hvis du med «UFO» mener uidentifiserte flygende gjenstander, så finnes det selvfølgelig mange ting som trenger en forklaring. Og jeg tror ikke at det holder med de konvensjonelle forklaringene. Jeg holder muligheten åpen for at det kan finnes noe ukjent.

HB: Hva er ditt syn på nærobservasjoner av metalliske farkoster når det finnes flere observatører?

HE: Det der er alltid et problem; det finnes mange slike saker, f. eks. i Richard Haines' bok. Det er disse observasjonene som gjør at vi fremdeles søker etter et svar.

HB: Har du noen råd til våre ufologer og feltforskere?

HE: Det viktigste er å være åpen! Hvis

Hilary Evans ble imponert av UFO-Sveriges og Arkivet för UFO-forsknings store og velorganiserte bibliotek. Han bestemte seg på stående fot for å donere en stor boksamling.

det skulle dukke opp beviser for at vi får besøk av utenomjordiske håper jeg å kunne akseptere det. Hvis jeg har en forkjærlighet for den psykososiale teorien så er det fordi at det er den slutningen jeg har trukket.

HB: Hva er din mening om CSICOP - den amerikanske skeptikerorganisasjonen?

HE: De gjør en meget bra jobb, spesielt når det gjelder UFO. Jeg har aldri truffet Robert Schaeffer, men Philip Klass kjenner jeg såvidt, og er ganske begeistret for ham. Bøkene hans er viktige og arbeidet hans er veldig verdifullt. Det eneste jeg har imot Klass er at han ikke er åpen; han vet svaret allerede fra begynnelsen. Jeg skulle like å høre Klass uttale en eneste gang at «her kan det kanskje finnes noe ukjent». Men samtidig kan jeg forstå ham, for i USA er diskusjonen svart/hvit. Media har tvunget ham inn i den posisjonen han har. Hvis han hadde vært en sterkere personlighet kunne han ha unngått det; da ville han ha liknet mer på Jacques Vallée. Men media trenger en busemann! Ved en anledning sa jeg til ham «Jeg er sikker på at du trives med å være den store stygge ulven.». Og han svarte «Ja, jeg

elsker det!». Så selv om han skulle ha sine tvil, så kommer han aldri til å publisere det.

HB: Det er ikke spesielt vitenskapelig?

HE: Slett ikke! Men han er ingen vitenskapsmann; han er journalist.

HB: Likevel er han den offisielle talsmannen for en vitenskapelig organisasjon.

HE: Det er dét jeg reagerer på. Jeg liker det ikke. De sender meg *Sceptical Inquirer*, og de har ofte interessante saker. Men hver eneste artikkel er skrevet av noen som i utgangspunktet «vet» at det ikke er sant.

HB: Hvordan er situasjonen for UFO-forskning i England?

HE: Den er elendig! Jovisst finnes det en del feltforskere, men de konsentrerer seg stort sett om kidnappinger. De fleste er følelsesmessig engasjert. Den eneste jeg kan anbefale er Jenny Randles. Jeg har stor respekt for henne, men hun arbeider ganske så alene nå. Det som trengs er en ny generasjon.

Kilde:

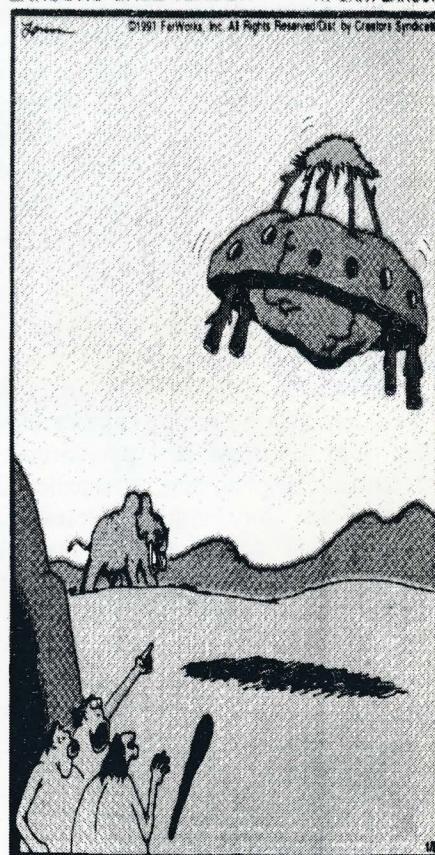
UFO-Aktuelt, nr. 3 1997

Oversettelse:

Anders Svenneby

LARSONS GALE VERDEN

AV GARY LARSON

PRIMITIVE UFO'ER

SLIK BLE «MEN IN BLACK» FØDT

Av Clas Svahn

Det svenske tidsskriftet *UFO-Aktuellt* har kartlagt hele historien bak Men In Black. Dette begrepet utgjør en liten, men viktig del av UFO-fenomenologien, og oppsto tidlig på 50-tallet.

Det var noe uvanlig med mannen i den svarte cadillacen. Hans håndgrep var iskaldt og han snakket om så rare ting. Jane hadde aldri sett ham før, enda mannen ga henne et papir der en metallisk skive var innfelt. «Jeg heter Apol», sa mannen med det orientalske utseendet. «Du skal alltid bære den der på deg, slik at DE skal vite hvem du er.»

Jane fikk aldri vite hvem «de» var eller hvorfor det var så viktig for henne å bære metallbiten på seg. Ikke fikk hun noensinne klart for seg hvem mannen i cadillacen hadde vært heller. Kort før møtet hadde hun og hennes mann vært utsatt for en skremmende nærkontakt på en vei på Long Island utenfor New York der de begge opplevd en periode med tapt tid. Om det fantes en sammenheng mellom hendelsen og den mystiske mannen var uklart.

Året var 1967 og Jane hadde fått oppleve et møte med fenomenet Men In Black (MIB). Det er fire ingredienser som alltid bør være med i en bra MIB-historie. Mennene skal selvsagt være kledd i svart, de skal komme i en bil (helst Cadillac) av eldre modell, men bilen skal på tross av dette se helt ny ut, de skal ha blek hud og oppføre seg på en måte som viser at de egentlig ikke hører hjemme her.

Ikke alltid svartkledde

Men tvert imot hva alle tror er ikke «Men In Black» alltid svartkledde. Det er heller ikke alltid tre stykker av dem, som myten går ut på. Isteden handler det ofte om en eller to personer som oppsøker UFO-observatorer eller ufo-loger.

Deres fremste kjennetegn er at de oppfører seg som om «de kom fra en annen planet». Mannen som innførte begrepet «De tre Men In Black» eller kort og godt MIB, var ufologen Albert K. Bender. Tidlig i 50-årene ledet Bender en gruppe som het Internatio-

nal Flying Saucer Bureau (IFSB), i Bridgeport, Connecticut, USA. Det var i foreningens tidsskrift, *Space Review*, hvor Bender 1953 i dramatiske ordelag forkynte at han tenkte å slutte med all UFO-virksomhet:

«Viktig uttalelse: Mysteriet med de flygende tallerkener er ikke lenger et mysterium. Hvor de kommer fra er allerede kjent, men all informasjon holdes tilbake etter ordre fra høyere hold. Vi ville gjerne trykke hele historien i *Space Review*, men på grunn av materialets karakter er vi blitt bedt om å ikke gjøre det.»

For Benders lesere må beskjednen ha virket mildt sagt vanskelig å forstå. Det var bare noen få av Benders fortrolige som hadde fått vite hva som egentlig lå bak: Gray Barker, Dominick Lucchesi og August Roberts. Til dem hadde Bender fortalt at tre menn kledd i svart hadde besøkt ham i hans hjem en kveld i september 1953. Av mennene hadde Bender fått svaret på UFO-gåten. Hvis han fortalte dette videre ble han truet med fengsel.

Etter dette forsvant Albert K. Bender fra arenaen noen år. Men det fantes de som var villige til å gjøre saken enda mer mystisk.

Gray Barker hadde begynt å interessere seg for flygende tallerkener i 1952, og fikk tidlig en forkjærlighet for de mer obskure sidene ved fenomenet. Han kom også tidlig til å samarbeide med Bender og det er ingen tvil om at Barker ble sterkt påvirket av ham.

Den første saken den da 27-årige

Barker undersøkte var en serie iakttagelser av en skapning som fikk navnet The Flatwood monster, et vesen som svevde i luften med klør og runde øyehuler og med noe som liknet en glasspære over hodet.

Gray Barker ble fascinert av historiene og gjorde ingenting med hensyn til å kontrollere hvorvidt de var sanne eller ei. Tvert imot deltok han med liv og lyst med å spre dem via brev og publikasjoner.

Ufologene bringes til taushet

1956 utga Barker boken som ble hans store gjennombrudd: *They knew too much about Flying Saucers*. På omslaget fantes tre svartkledde menn stående i siluett bak en armada av gullfargete flygende tallerkener. Innholdet svarte til omslagstekstens løfte om konspirasjoner og hemmelighetskremeri.

For Barker var det tydelig at sannheten om de flygende tallerkenene var kjent av et antall utvalgte. Kanskje var de selv utenomjordiske, kanskje var de militære eller politikere. Uansett hadde de som sitt primære mål å bringe de som mente å være på sporet av sannheten til taushet. I det mønsteret passet Men In Black som hånd i hanske.

Slik skriver Barker på innsiden av bokomslaget: «En etter en har de ledende flygende tallerken-forskerne, som har stilt spørsmålsteget ved regjeringens synspunkter om at tallerkenene kommer fra det ytre verdensrom, blitt brakt til taushet. For en utenforstående virker det ikke som om noe spesielt har

Gray Barker (til venstre) og Albert Bender skrev om Men in Black.

Svartkledde menn. Tommy Lee Jones og Will Smith i filmen «Men in Black». Dette er snillere varianter av MIBer enn det Barker og Bender byr på.

skjedd med disse personene. De er fortsatt i live og bor der de alltid har gjort. Men de har sluttet å utgi materiale om flygende tallerkener og de nekter å diskutere emnet eller svare på spørsmål om sin taushet. Tre menn i svarte dresser har besøkt disse etterforskere. Ingen vet hva de har sagt, men det var nok til å bringe sine tilhørere til taushet for godt.»

Ni års taushet

Etter ni års taushet dukket plutselig Albert K. Bender opp igjen. Nå hadde han bestemt seg for å fortelle alt i en bok med tittelen *Flying Saucers and the three Men* (1962). Her beskrev Bender hvordan han ble kidnappet av monsterlignende romvesener som tok han med til Sydpolen. Han fortalte også om sitt møte med Men In Black ved samme anledning:

«Deres klær var laget av et materiale som minnet om slikt prester har. Det var velpresset og så ut til å være nesten nytt. Slips, skjorter, strømper og sko var også svarte. De hadde bredbremmete svarte hatter og deres mørke ansikter var ikke særlig hyggelig å se på. Øynene lyste som små lommelykter og tennene var blendende hvite. Hendene var skjult under svarte hansker.

Rundt kroppene deres kunne jeg se et blålig skinn.»

Bender beskriver deretter hvordan de tre mennene legger sine hender på skuldrene hans og hvordan de alle forflyttes til en grotte. Sammen går de inn i en gang av metall og følger dem, inntil de kommer til et laboratorium der et monster går ham i møte.

Monsteret fortalte at Bender hadde blitt ført til deres base på Sydpolen. Under isen fantes kjempestore byer forbundet med tunneler, og gjennom små hull i isen kunne de flygende tallerkenene passere ut og inn. I løpet av sitt besøk i rommenneskenes by fikk Bender se mange fantastiske ting. Ja, så fantastiske at ikke en gang hans nærmeste venner kunne tro på hans beskrivelser.

Bender selv var en merkelig person som levde ensom i et hus sammen med sin stefar. Når han var mest engasjert i IFSB hadde den unge mannen forvandlet ett av rommene i huset til det rene skrekkammeret, med monstre malt på veggene, krympede hoder og modeller av flaggermus på bord og i hyller. Benders verdensbilde var knapt hva vi i dag ville kalle normalt.

I alt dette ble Men In Black født.

Bender nøyde seg ikke med de tre

mennene i svart. Han kom også til å beskrive tre overjordisk vakre kvinner i hvitt, som i likhet med sine svartkledde - motsatser -? hadde øyne som lyste. (De lysende øynene har senere blitt brukt av den svenske kontaktpersonen Sten Lindgren, som sier at han møtte en kvinne som skjøt laserlys ut av øynene sine på Stureplan i Stockholm. Den hendelsen fant sted i 1963, året etter at Benders bok utkom.)

Hva er sant?

Finnes det da, tross alt dette, noen virkelighet bak Men In Black? Uten tvil er en veldig stor del av fortellingene rene eventyr, spesielt de man kan lese om i Barkers og Benders bøker. Men det kan også finnes en virkelig bakgrunn, mener ufologen Michael D. Swords i en artikkel i *International UFO Reporter*.

Swords tegner et scenario der Benders International Flying Saucer Bureau ble målskive for den amerikanske etterretningstjenestens interesse. Bender hadde ganske omfattende internasjonale kontakter og en livlig korrespondanse. Hans tallerkenforening la ned mye energi på å kartlegge overflygninger av ukjente farkoster, ikke bare i USA, men også over andre land.

En slik organisasjon kan ganske sikkert ha tiltrukket seg CIAs oppmerksomhet, mener Swords. Kanskje så man at potensiell etterretningsinformasjon havnet i gale hender.

I følge Swords er det fullt mulig at CIA sendte ut de svartkledde mennene for å skremme Bender til taushet. Kanskje hadde han rett i sine mistanker. Uansett lyktes man med oppdraget.

MIB nekter å dø

Selv om mange av historiene kan avfeies som rent oppspinn virker det også som om det finnes beretninger som er fast forankret i virkeligheten. I noen av disse sakene kan man anta at det dreier seg om rent skuespill for å underbygge myten. Gray Barker drev selv med den slags, likesom flere andre kjente ufologer.

Men rapportene om Men In Black slutter ikke med Barker og Bender. Isteden har de fortsatt inn i våre dager. Hovedtrekkene i handlingsmønsteret er de samme, i tillegg til de bisarre drag som hviler over alle MIB-konfrontasjoner. Noen dokumentasjon for historiene finnes ikke, men som så ofte ellers må man stole på personens egne ord.

En av de mer seriøse bøkene om MIB er Jim Keiths *Casebook on the Men in black* som kom ut i 1997. I boken gjengir forfatteren en rekke bisarre saker. En av dem lyder som følger:

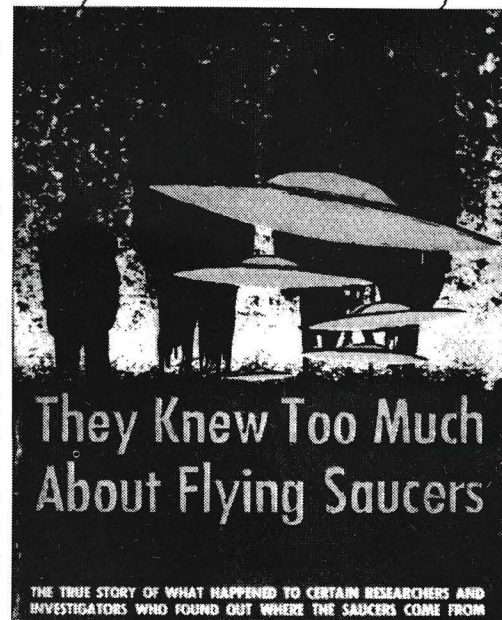
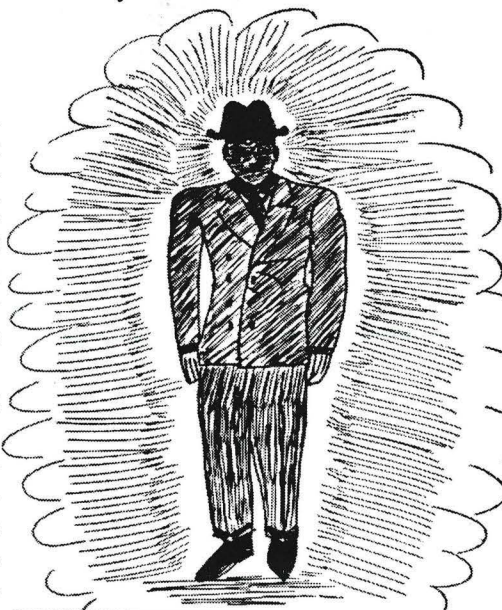
På ettermiddagen, den 26. september 1967 observerte en kvinne vi kan kalle «Shirley» et merkelig metallisk objekt utenfor sitt hus i Seaford, Long Island. En summende lyd hadde fått henne til å kikke ut og til sin overraskelse fikk hun se hvordan et diskosformet objekt svedde i luften ikke langt fra henne. Mens hun sto og kikket på objektet ringte det på døren. Da Shirley åpnet sto det en mørkhudet indianerkvinne utenfor. Kvinnen hilste på Shirley, men hun så ikke ut til å vite hvem hun snakket med og kalte henne for Pat. Da Shirley påpekte dette, ombestemte kvinnen seg:

«Unnskyld... jeg mente Shirley. Kan jeg få litt salt? Jeg må ta en tablett.» Forundret over kvinnens uvanlige ønske hentet Shirley en kartong med salt som kvinnen takknemlig tok imot, helte opp en håndfull og svelget. Hun takket og gikk derifra. Imens fortsatte den summende lyden fra objektet og

Shirley kunne se hvordan den forsvant samtidig som kvinnen forlot henne.

Kvinnen vender tilbake

De neste dagene kunne Shirley høre noe som lød som barnegråt i huset til tross av at hennes egne barn lå og sov. Ytterligere noen dager senere vendte den mystiske kvinnen tilbake. På sam-

Det vrirler av MIBer. Gray Barkers *They knew too much about Flying Saucers* er en klassiker i sjangeren. På tegningen øverst vises Albert K. Benders tegning av MIBen som tok ham med til Sydpolen.

me måte som forrige gang bad hun om å få litt salt. Hun advarte også Shirley mot å sove med dører og vinduer åpne.

Samme natt, den 30. september, kjørte en svart bil fram til Shirleys hus. To menn i svarte klær og med bredbremmete hatter gikk ut av bilen for å

montere opp et kamera med et stort rødt lys. Siden begynte de å fotografere huset. Etter en stund hoppet de tilbake inn i bilen og dro i vei uten å slå på kjørelysene.

Fortellingene om Men In Black er ofte bisarre. De som påstår å ha møtt dem beskriver dem som keitete og uvante med å omgås mennesker. I flere tilfelle beskrives fingrene deres som uvanlig lange og noen har sammenlignet deres måte å bevege seg på med en robot.

Likesom i Shirleys tilfelle har de uvanlige matvaner. De oppfører seg rett og slett på en oppsiktsvekkende måte.

Hollywood henger seg på

Det var ikke uventet at Hollywoods produsenter kom på å bruke også disse figurene fra de flygende tallerkeners fantastiske verden. Egentlig er det merkelig at de ikke har gjort det tidligere. I filmen «MIB - Men In Black» med Tommy Lee Jones og Will Smith har MIBene blitt forvandlet fra skremmende vesener til joviale helter som kjemper for rettferdighet og galaktisk ro og orden. Karakterer som er lysår fra de MIBene som Bender og Barker en gang introduserte.

Kanskje er det best slik. Hva som enn ligger bak fenomenet Men In black - om de i det hele tatt eksisterer - virker det ikke som de har gode hensikter. Det beste var om de holdt seg på kinolerretet for godt.

Litteratur:

Jim Keith: *Casebook on the Men in black* (IllumiNet Press 1997)

Albert K. Bender: *Flying Saucers and the three Men* (Saucerian Books 1962)

Gray Barker: *They knew too much about Flying Saucers* (University Books 1956),

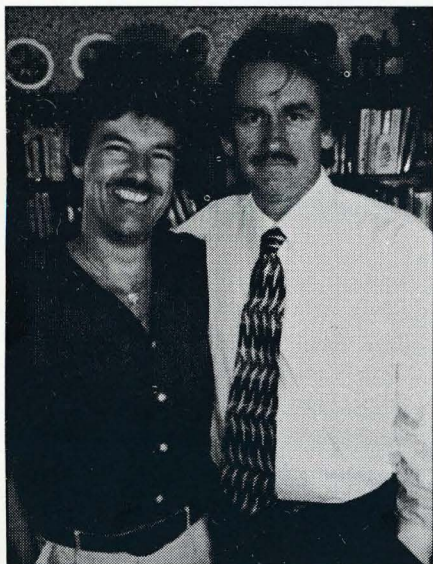
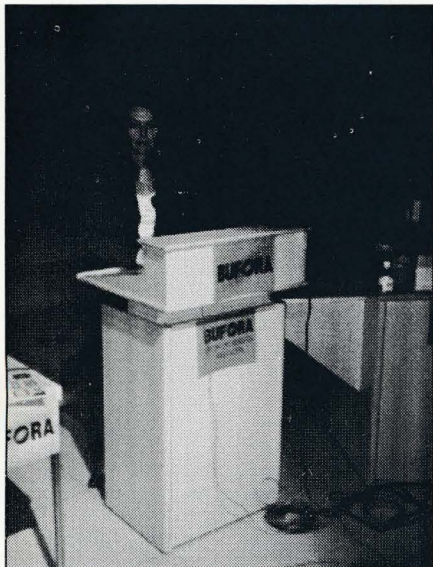
Ronald D. Story: *The UFO Encyclopedia* (New English Library 1980), *International UFO Reporter*, nr. 6 1992

Kilde:

UFO-Aktuellt, nr. 3 1997

Oversettelse:

Ole Jonny Brønne

Oppe venstre: Kate Thorvaldsen deuterer på talestolen.

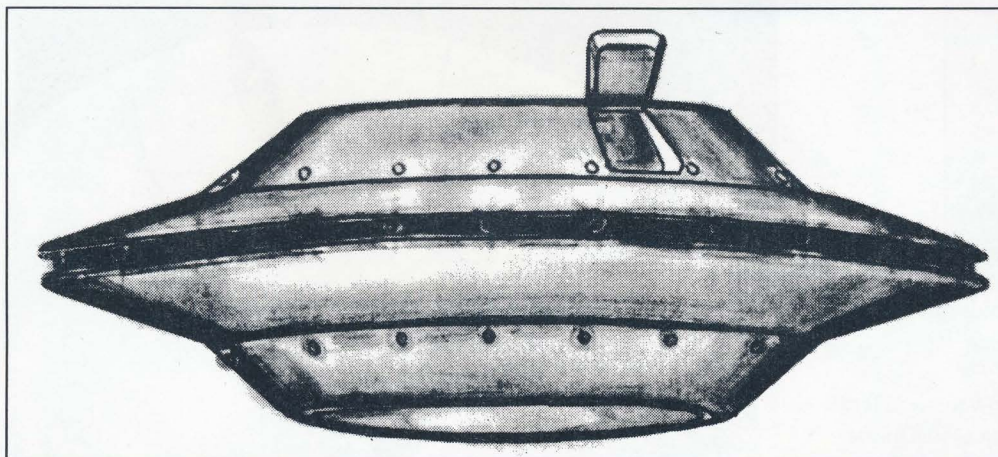
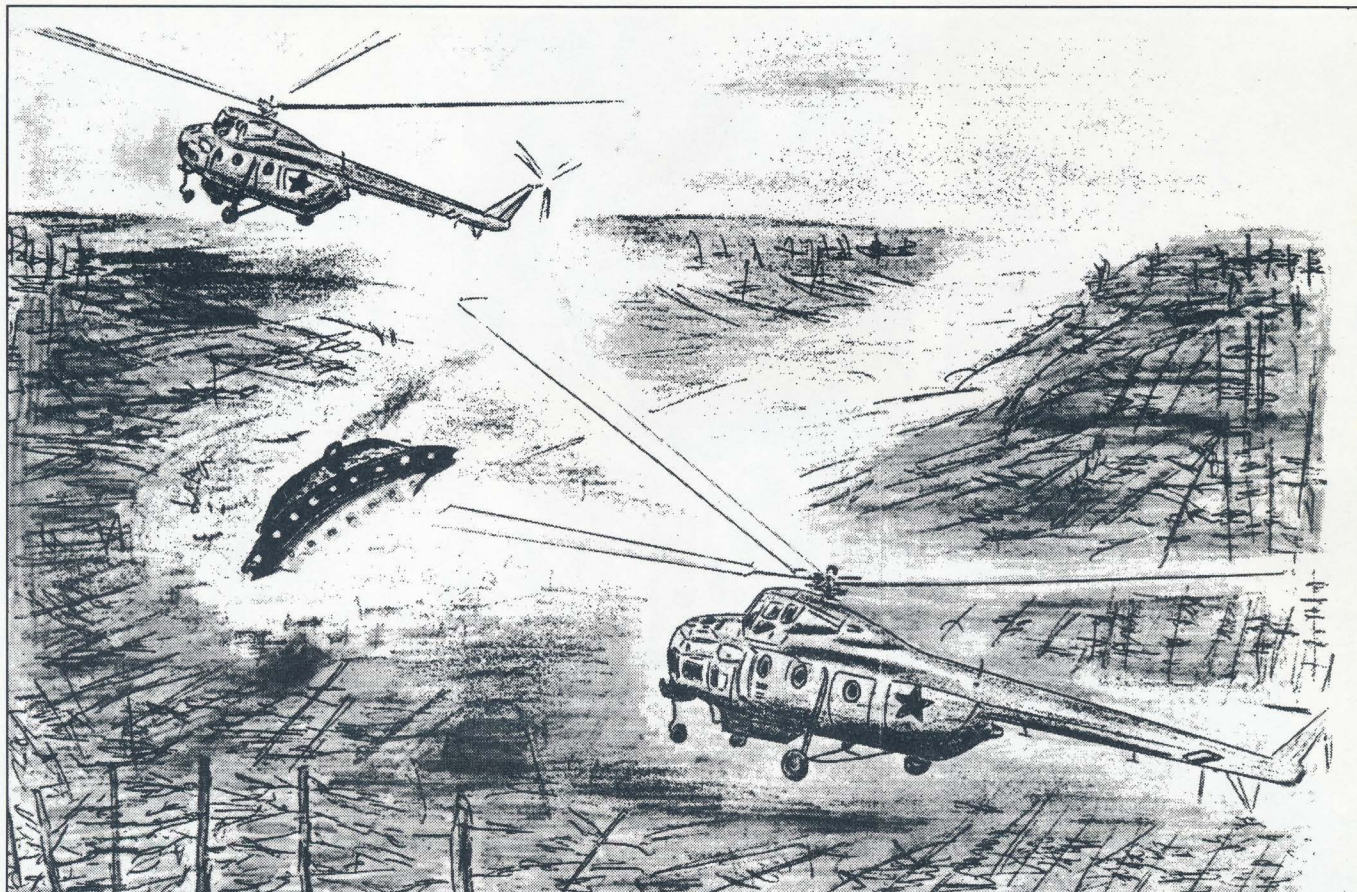
Midten venstre: Derrel Sims og Odd-Gunnar Røed etter overrekkelsen av det mulige norske implantatet.

Venstre nede: Det kunne oppstå komplekse bilder i hodet under daglige gjøremål, helt uten forvarsel.

Oppe høyre: Som tiåring klatret hun ofte ut på taket for å se opp mot stjernene, men hun husket visst ikke alt....

Nede høyre: Hun fikk en hjelm på hodet med nåler og klør som forsvant inn i ører og nese.

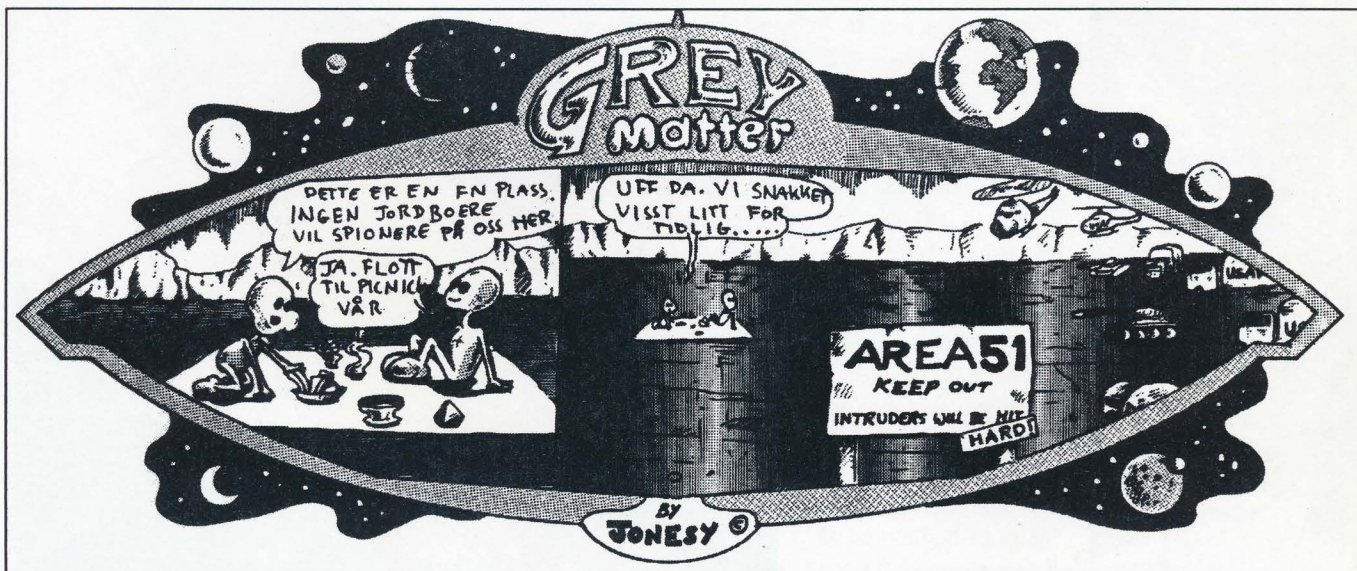

Helikopterne samler seg rundt den styrtede farkosten ved Topolevka i daværende Sovjetunionen. Øverst.

Under ser vi en tegners oppfatning av hvordan denne farkosten så ut. Bygget på vitneut-sagn.

På forsiden av bladet ser vi hvordan helikopterne frakter gjenstanden bort.

Oversikt over eldre årganger av UFO

Ta en fotokopi av listen og sett kryss

1982: 5 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 125,-	_____
1983: 5 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 125,-	_____
1984: 5 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 125,-	_____
1985: 4 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 100,-	_____
1986: 4 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 100,-	_____
1987: 4 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 100,-	_____
1988: 4 numre i A4-kopi a kr. 25,-	kr. 100,-	_____
1989: 3 numre i A4-kopi a kr. 35,-	kr. 105,-	_____
1990: 2 numre i A4-kopi a kr. 35,-	kr. 70,-	_____
1991: 2 numre i A4-kopi a kr. 35,-	kr. 70,-	_____
1992: 2 numre i A4-kopi a kr. 40,-	kr. 80,-	_____
1993: 2 numre i A4-kopi a kr. 40,-	kr. 80,-	_____
1994: 2 numre i A4-kopi a kr. 40,-	kr. 80,-	_____
1995: 3 numre i original; 2 stk. a kr. 45,-		
+ 1 stk. (dobbelnummer) kr. 90,-	kr. 150,-	_____
1996: 4 numre i original	kr. 150,-	_____

Vi sender ut originaler av bladene så langt lageret rekker, til original pris, ca. kr. 5,- lavere enn prisene på denne listen.

Tillegg for porto: Opptil 0,5 kg: kr. 22,-/ 1 kg: kr. 29,-/ 3 kg: kr. 34,-/ 5 kg: kr. 41,-. Det går ca. 4-5 A4-blader på 0,5 kg. Sendinger over kr. 100,- sendes i oppkrav. Prisene varierer noe på A4-kopiene i forhold til originalbladene.

Bestill fra:

UFO-NORGE, postboks 124, 3140 Borgheim

Tlf.: 33 38 65 00 Fax: 33 38 33 68 Postgiro: 0826 0505050

Spar oppkrav, forhåndsbetal via giro. Husk portotillegg.

TEMAHEFTER

UFO-NORGE har tidligere utgitt 5 temahefter.

Disse har vi nå samlet i ett A4-hefte.

1. 1989. Nikola Tesla (Per Ottesen) - Kalt vekselstrømmens far, misforstått og lite verdsatt. En av de store som arbeidet for Edison. Trådløs elektrisitet, samt mange andre oppfinnelser. Åpen for UFO-fenomenet.

2. 1991. Spitsbergen (Ole Jonny Brønne) - Styrket en "flyvende tallerken" på Svalbard? I over 40 år har det vært spekulert i dette over store deler av verden. Ole Jonny Brønne har samlet det meste av det som er skrevet om saken og gir til slutt en konklusjon.

3. 1992. Nærkontakt med tro (Torfrid Urdal) - Det er ikke langt mellom vanlig interesse og religiøs tro i UFO-saken. En del teorier gjennomgås og "forkynnere" tas under lupen. Rasisme i ny forkledning?

4. 1993. UFO-observasjoner i Norge 1536-1946 (Ole Jonny Brønne) - En oversikt over samtlige (mulige) UFO-observasjoner i Norge over en periode på 383 år. Inkluderer de mystiske spøkelsesrakettene og -flyene over Skandinavia før og etter krigen.

5. 1994. Norske nærkontakter av 3. grad (Odd-Gunnar Røed) - En samling av alle (for UFO-NORGE) kjente nærkontakter av 3. grad i Norge. Litt historikk og innblikk i flere teorier som er foreslått som mulige løsninger på UFO-fenomenet.

PRIS FOR SAMLEHEFTET ER KR. 165,-.

Bladene kan også fåes i enkeltnumre.

Prisen er da følgende:

- nr. 1 kr. 35,-
- nr. 2 kr. 35,-
- nr. 3 kr. 40,-
- nr. 4 kr. 40,-
- nr. 5 kr. 40,-

Bestillingsadresse, se annonse til venstre.

NB! På alle forsendelser kommer porto og evt. oppkravsgebyr i tillegg.

TING Å MERKE SEG

Redaksjonen tar gjerne imot artikler og innlegg til tidsskriftet. Manus bør være maskinskrevet med dobbel linjeavstand. Hvis artikkelen ledsages av illustrasjoner (fotos og/eller tegninger), må disse være i svart/hvitt og av god kvalitet. Det må angis i teksten hvor man vil ha disse plassert sammen med eventuell bildetekst. En god rettskrivning er også viktig. Det tas forbehold om redigering/forkorting av artikkelen fra redaksjonens side. Det er også mulig å levere inn tekst og bilder på disketter for innlesning på PC. Teksten bør være skrevet i Word eller i en annen vanlig tekstbehandler. Kontakt redaktøren for nærmere detaljer.

Redaksjonen mottar gjerne utklipp fra norske eller utenlandske aviser og tidsskrift av interesse, som mulig stoff for UFO. Lesere som kan være villige til å oversette artikler fra andre språk, bes kontakte redaktøren.

HUSK VÅR INFORMASJONSFOLDER

Hjelp til å gjøre UFO-NORGE bedre kjent og skaffe flere medlemmer ved å sende /dele ut foldere.

Skriv til vår kontaktadresse:

UFO-NORGE

Postboks 124

3140 Borgheim

Herfra kan du rekvirere foldere slik at de straks kan bli distribuert videre ut til mulige interesserte. Husk at du får et gratisabonnement ved å verve 5 eller flere abonnenter!

STØTTEFOND FOR UFO-NORGE!

Grupper og foreninger som forsøker å arbeide aktivt for en sak har alltid behov for midler, og UFO-NORGE er intet unntak. Vi har mange oppgaver som må utsettes pga. mangel på penger. Mye må gå av egne midler, men dette begrenser seg selv. Vi vet at mange i og for seg meget interesserte medlemmer ikke har anledning til å arbeide aktivt selv. En måte som de likevel kan støtte saken på er å gi et beløp - stort eller lite - til UFO-NORGES støttefond. Benytt vårt postgironummer 0809 3070810, merk talongen STØTTEFONDET og send beløpet til:

UFO-NORGE

Postboks 1155

5001 Bergen

Hauglia ved Farsund

Dato: 7. august 1997

Tidspunkt: Ca. kl. 21.40

Varighet: Ca. 2 minutter

Farge: Lysende gulhvit

Lyd: Ingen

Type: Lys i skumringen, avstand ikke oppgitt

Søkelys på armen

Nok en anonym dame, denne gang fra Farsund, lar vi fortelle en spennende historie som kanskje er litt skremmende?

“Torsdag 7. august ca. kl. 21.40. Det var i skumringen og kikket jeg nøye etter kunne jeg se noen bitte, bitte små blanke stjerner i det fjerne. Jeg sto alene på trappen bak huset der jeg bor og vannet blomster i skråningen. Skråningen som går opp mot “Haugbakk”, er høy og bratt. Når jeg står på trappen hos meg, ser jeg bare øvre del av et hus og et furutre samt TV-antennen på et annet hus i Haugbakk.

Jeg sto altså og vannet med blikket rettet mot midten av skråningen, med hageslangen i venstre hånd, da jeg plutselig oppdaget et lys på venstre arm. Lyset streifet opp og ned på armen. Jeg forsto ikke hva det var, så jeg kikket opp mot huset i Haugbakk. Der oppdaget jeg en stor lysende kule, som kom sakte, sakte sigende fra venstre og blir stående stille over meg. Den lyste sterkt og var gul/hvit blendende. Formen var rund og den var omtrent

så stor som fullmånen. Jeg hørte ikke en lyd, selv om jeg skrudde vannet av.

I det alt dette skjer hører jeg min sønn på 6.1/2 år rope: “Mamma, hvilken planet er det som kommer til oss?” Han hadde stått i vinduet på rommet sitt for å se ut mens jeg vannet.

Som en trehjulssykel mot denne kula

Den lysende kula ble stående stille en stund, så føk den plutselig rett ut i det fjerne og ble borte. Det var ikke røk og striper etter den. Jeg fulgte den med øynene til den ble mindre enn de små blanke stjernene og da var det den ble borte. Det var en voldsom hastighet på den. Jeg har aldri sett maken. Fly som jeg har sett på himmelen ble som en trehjulssykel i forhold til denne kula.

Det er en flyplass ca. 10 km. herfra. Den heter Lista Flystasjon.”

Været var klart og vindstille og temperaturen var 20°C. Observatøren har tidligere hatt en lignende opplevelse i Nord-Norge, da hun så to måner sammen med sin familie. Det var i Båtsfjord og hun var barn. Hun og noen andre barn laget snøengler. Det var fullmåne og plutselig fikk de se en måne til. De var ikke sikre på hvilken måne som var den rette. Hun løp inn og hentet foreldrene som kom ut og så det samme. Faren, som nå er død filmet dette lyset, som også ble observert av mange andre. Det sto en artikkel om det i en avis i Finnmark. Dette skjedde i 1967 eller 68.